Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 PRESS POST

ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016 Μηνᾶ, Βίκτωρος Μεγαλομαρτύρων, Βικεντίου, Στεφανίας Μαρτύρων, Θεοδώρου Ὁσίου ὁμολογητοῦ τοῦ ἡγουμένου Ἱ. Μονῆς Στουδίου | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2139

Ὁ β΄ γάμος τῶν κληρικῶν: «ὅταν ὁ ἐσχατολογικὸς προορισμὸς ξεπερνᾶ τὰ ἐπίγεια δικαιώματα γιὰ ζωή»*

Τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†)

Εὐσεβεῖς χριστιανοί, ὅπως εἶναι γνωστόν εἶναι ἡ μνήμη, ἡ Σύναξη τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαήλ καί Γαβριήλ καί πασῶν τῶν Ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων καί ὁ κόσμος, ἀσφαλῶς καί σεῖς ἐνδεχομένως νωρίτερα, θά εὑρίσκωνται στίς Ἐκκλησίες, στούς Ἑσπερινούς πού εἶναι τόσο λαμπρά καί μεγάλη αὐτή ἡμέρα. Ἀπόψε ἐπίσης ἑορτάζει καί ἡ Ἱερά Μονή Πετράκη, ἡ Μονή τῆς Μετανοίας μας πού εἶναι ἀφιερωμένη στούς Ταξιάρχες καί ἔχει φαίνεται ἕνα βαθύτερο συμβολικό νόημα, ὅτι οἱ μακάριοι ἱδρυταί τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἤθελαν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι θά ἀσκοῦνται στήν Ἱερά Μονή νά μοιάζουν μέ τούς Ἁγίους Ἀγγέλους, νά ἀκολουθοῦν τό παράδειγμα τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων στήν λατρεία τοῦ Θεοῦ καί στήν πρόθυμον διακονίαν τῶν ἀνθρώπων, «λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν τῶν ἀνθρώπων ἀποστελλόμενα». Γενικώτερα μιμηταί τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων πρέπει νἄμεθα ὅλοι καί θά λέγαμε ὅτι καί ἡ τάξη πού ὑπάρχει στήν Ἐκκλησία μας εἶναι πράγματι ἀγγελική. Καί ὅλα ὅσα ἔχει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία εἶναι θεῖα πραγματικά καί ἀλλοίμονο ἐάν κάτι, ἀπό αὐτά τά ὁποῖα ἔχουν θεσμοθετήσει οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ἀλλαγῆ, διαστραφῆ ἐπί τῷ κοσμικῷ, ἐπί τῷ γεῶδες. Ἔτσι ἀπόψε θά ἤθελα νά σᾶς θέσω ὑπ' ὄψη μαζί μέ τό μεγάλο θέμα τό ὁποῖον μᾶς ἀπασχόλησε τίς προηγούμενες συναντήσεις καί Δευτέρες, πού εἶναι ἡ βλασφημία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μέ τήν τελευταία ταινία, μέ τόν τελευταῖο πειρασμό, ὑπάρχει καί ἕνα ἄλλο θέμα, ἐπίσης σημαντικό, πού ἀναφέρεται στήν ζωή τῶν κληρικῶν. Καί ἔγινε μιά κίνηση τώρα, ἀπό μακρυά, ἀπό παλαιά σοβοῦσε αὐτή ἡ κρίση καί αὐτή ἡ κίνηση, ὑπέβοσκε, ἀλλά τώρα ἐφανερώθη ἀκόμη περισσότερο καί ἀκούσαμε καί διαβάσαμε ἐνδεχομένως στίς ἐφημερίδες ὅτι ἔγγαμοι κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ἐχήρευσαν, ζητοῦν νά συνάψουν, καί σέ προχωρημένη ἡλικία καί γέροντες δυστυχῶς μέ παιδιά καί μέ ἐγγόνια, δεύτερο γάμο.

Εἶναι στόχος μελετημένος αὐτός καί θά ἐπακολουθήση καί κάτι ἄλλο, τό ὁποῖον στήν ἀρχή ἦσαν καί αὐτοί μαζί, ἀλλά τώρα διά λόγους τακτικῆς, θἄλεγε κανείς καί διά λόγους σκοπιμότητος ἔχουν κρυβῆ καί μπαίνουν κάπως στό περιθώριο, ἀλλά θά ἔλθουν καί αὐτοί δηλαδή ζητοῦν μαζί μέ τούς ἐγγάμους κληρικούς πού ἔχουν χηρεύσει καί πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἀκολούθησαν τήν παρθενική ζωή καί ἐν συνεχείᾳ μετενόησαν διά τόν Α ἤ Β λόγο καί ζητοῦν κληρικοί αὐτοί τώρα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἱεράρχαι, κλῆρος καὶ λαὸς θεωροῦν ἄκυρον τὴν «Σύνοδον» καὶ τὰς ἀποφάσεις της!

Η ΠΑΡΩΔΙΑ ΚΑΙ Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΡ' ΟΛΙΓΟΝ «ΣΥΝΟΔΟΥ»

Εἰς τὰς Καλένδας παραπέμπεται ἡ ἐπικύρωσις τῆς «Συνόδου» τοῦ Κολυμβαρίου μετὰ τὴν δέσμευσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας ὅτι ἀπαιτεῖται ἀναβολὴ ἐπεξεργασίας τῶν κειμένων, ἕως ὅτου ὑπάρξῃ πανορθόδοξος συναίνεσις, δηλαδὴ ποτέ!

Ἄν ἐπιθυμῆ κανεὶς νὰ προβῆ εἰς τελικὴν ἀξιολόγησιν τῶν πεπραγμένων ἐν Κολυμβαρίῳ εἰς μίαν πρότασιν, δὲν δὰ ἠδύνατο παρὰ νὰ συμφωνήση μὲ τὸν χαρακτηρισμὸν γνωστοῦ δημοσιογράφου: «Μεγάλη Σύνοδος: Τὸ πρωτοσέλιδο ποὺ κατέληξε μονόστηλο».

Μὲ τὸ Κολυμβάριον δὲν ἠσχολήθη σοβαρῶς κανένα ἐκ τῶν διεθνῶν μέσων ἐνημερώσεως. Ἀκόμη καὶ ὅσα ἑλληνικὰ μέσα παρευρέθησαν, ἐλάχιστα μετέδωσαν. Οἱ λόγοι ἦσαν προφανεῖς, καθὼς ὅλοι ἀντελήφθησαν ὅτι μία «Σύνοδος», ἡ ὁποία ἂν καὶ ὅταν ἐσχεδιάζετο πρὸ ἑκατονταετίας διεκδικοῦσε τὸν τίτλον «Οἰκουμενικὴ» καὶ δὰ ἐπεχείρει, κατὰ τοὺς μασώνους πρωτεργάτας της, νὰ ἀνατρέψη ἅπασαν τὴν Ὀρθοδοξίαν, δὲν ἤγγισε κατὰ τὴν συγκρότησίν της οὔτε ἀπὸ μακρὰν τουλάχιστον τὸν τίτλον «Πανορθόδοξος». Ἡ τραγικὴ αὐτὴ κατάληξις τῶν μεγαλεπηβόλων σχεδίων τῶν Οἰκουμενιστῶν δικαίως ἀπεκλήθη «τεράστιο φιάσκο» καὶ ἀπεδόδη μὲ ἔξοχον τρόπον ἀπὸ τὸν **Ἀρχιμ. Κύριλλον Κωστόπουλον**, Δρ. Θεολογίας, εἰς πρόσφατον ἄρθρον του (Ο.Τ. 14.10.2016/ φ. 2135) ὡς ἑξῆς:

«Πρέπει νὰ γίνη κατανοητὸ ἀπὸ ὅλους, Οἰκουμενικὴ Πατριάρχη, λοιποὺς Πατριάρχες καὶ Ἐπισκόπους, κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, ὅτι ἡ ἐν Κολυμπαρίῳ σύναξη δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα «θέατρο τοῦ παραλόγου». Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιχειρήθηκε ἀνεπιτυχῶς ἦταν ἡ παραπλάνηση τοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ, ἐνῶ τὸ μόνο ποὺ ἐπετεύχθη ἦταν ὁ παροργισμὸς τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ».

Ὁ Ο.Τ. εἶχε διαβλέψει ἐνωρὶς τὴν κατάληξιν

Τὴν **27ην Μαρτίου 2015 (!)** εἰς τὸ πρωτοσέλιδον ὁ Ο.Τ. (φ. 2063) ἔγραφε:

«…Ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς (Ἐπίσκοποι, Μητροπολίτες, Ἀρχιεπίσκοποι, Πατριάρχες), χωρίς οὐδεμία ἐξαίρεσι, ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΩΣ, λαμβάνουν τὴν ποιμαντορική τους ράβδο καί μετέχουν μιᾶς Μεγάλης Συνόδου, χωρίς ἀποκλεισμούς καί ἐμπόδια… Θά πρέπη νά ὑπάρχουν θεμελιώδη ζητήματα, περί τῶν ὁποίων νά ἀπαιτῆται ἡ σύγκλησις Πανορθοδόξου Συνόδου… Ἐάν οἱ ἀνωτέρω Ἱεροκανονικές καί Εὐαγγελικές προϋποθέσεις δέν πληροῦνται, τότε δέν εἶναι δυνατόν νά συγκροτηθῆ γνησία Μεγάλη Σύνοδος, χωρίς ἐκτροπές καί συνέπειες, χωρίς Σχίσματα καί διαιρέσεις… Καί πῶς θά λειτουργήση μία Μεγάλη Ἱεροσύναξις, ὅταν πλῆθος Ἐπισκόπων δέν ἔχουν τήν δυνατότητα νά μετέχουν, καί δέν μετέχουν ΠΟΤΕ σέ Ἱερά Σύνοδο τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας των;… Ὅταν ἡ Αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως δέν συνεκάλεσε ἐπί δεκαετίες Ἱερά Σύνοδο τῶν Ἱεραρχῶν της, παρεκτός "σκιωδῶν Συνόδων" τῶν τελευταίων ἐτῶν!... Κατά συνέπειαν, μέ ποῖες Ἡγετικές Ἐκκλησιαστικές Μορφές θά δυνηθοῦμε νά πορευθοῦμε πρός Μεγάλες Συνόδους και κορυφαῖες Ἱερές Συνάξεις;… Πέραν τῶν ἀνωτέρω, γιά νά ὑπάρξῃ Ἁγιοπνευματικό ἀποτέλεσμα μιᾶς Ἱερᾶς Συνόδου Πανορθοδόξου ἐμβελείας, θά πρέπῃ νά πνέῃ πράγματι ἄνεμος ἀληθινῆς ἐλευθεροσυνειδησίας εἰς τούς Ποιμένες… Πρόκειται διά το ὕψιστο πρόβλημα τῆς ἀπουσίας Συνοδικότητος, ἀλλά καί ὅπου ὑπάρχουν Σύνοδοι τῆς «κατεσκευασμένης Συνοδικῆς πλειοψηφίας»..!».

Ἀμφισβητεῖ κανεὶς σήμερα ὅτι δὲν προεκλήθησαν διαιρέσεις εἰς ὅλα τὰ ἐπίπεδα πρὸ καὶ μετὰ τῆς «Συνόδου»; Τὰ τέσσερα Πατριαρχεῖα ποὺ δὲν παρευρέθησαν, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο ἀνήκουν εἰς τὴν Πενταρχίαν, ἔχουν ἤδη ζητήσει νὰ ἀποτελέση τὸ Κολυμβάριον εἰς τὴν καλυτέραν περίπτωσιν προσυνοδικὴ διάσκεψις! Ἂν ἐπικρατήση ἡ ἄποψίς των τότε τὸ Κολυμβάρι δὰ «βαφτῆ» διὰ πάντα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἀναθεώρησις τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας - Πολιτείας

Γράφει ***ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς Σεραφείμ***

Πρός τόν Ἐξοχώτατον Κύριον Ἀλέξιον Τσίπραν Πρόεδρον Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως Μέγαρον Μαξίμου Ἠρώδου Ἀττικοῦ 19 106 74 ΑΘΗΝΑΙ

Ἐξοχώτατε Κύριε Πρωθυπουργέ,

Τίθεται συνεχῶς στό δημόσιο λόγο τό θέμα τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος μέ εἰσαγωγή «προσωπικοϊδεολογικῶν» διατάξεων, μία ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καί ἡ ἀναθεώρηση τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καί Πολιτείας πού ἀδοκίμως καί ἀντιεπιστημονικῶς χαρακτηρίζεται ὡς «διαχωρισμός».

Στίς προτάσεις Σας περί Συνταγματικῆς ἀναθεωρήσεως ἀναφερθήκατε στήν ἐπαναπλαισίωση τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, τήν ὁποία ἄμοιροι νομικῆς ἐπιστήμης καί ἀπό τόν πολιτικό καί δημοσιογραφικό χῶρο χαρακτηρίζουν ὡς «διαχωρισμό Κράτους-Ἐκκλησίας» καί μάλιστα ὁ Ἐξοχώτατος κ. Νικ. Φίλης ἀνέφερε ὅτι τό 70% τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐπιθυμεῖ τόν «διαχωρισμό» τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τό Κράτος.

Πρέπει νά γίνει σαφές ὅτι οἱ σχέσεις Ἐκκλησίας-Πολιτείας ἀφοροῦν σέ ἤδη διακριτούς ρόλους, ὅπως ὁ νῦν Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας στό βιβλίο του «Ἡ ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος / Ὑπό τό πρῖσμα τῆς κοινο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Πῶς ἡ Μασονία ἔχασε τόν Λασκαράτο

Τοῦ ***π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Θεωρῶ χρέος μου, ὡς ταπεινὸς θεράπων τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ καθῆκον ἀδελφικὸ καὶ ποιμαντικὸ νὰ ἐξάρω τὴν προσφορὰ τοῦ «Μοναχοῦ Ἀβερκίου» στὴν ἐφημερίδα μας καὶ τοὺς ἀναγνῶστες της μὲ τὴν σπουδαία ἀρθρογραφία του. Μὲ ἀπέραντη γνώση, μὲ ἀντικειμενικότητα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητηθεῖ καὶ μὲ ἀγάπη ἀπύθμενη πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἀλήθειά του, ὁ μ. Ἀβέρκιος μᾶς στηρίζει καὶ μᾶς ἐνισχύει, βοηθώντας μας νὰ κατανοήσουμε τὴν δραστηριότητα τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τοῦ κόσμου μας καὶ τὸν δαιμονικὸ ρόλο τους στὴν πορεία τῶν διαχριστιανικῶν σχέσεων, καὶ τὴν ἐξέλιξη τῆς κατευθυνόμενης ἀπὸ τὶς δυνάμεις αὐτὲς πορείας πρὸς τὴν νεοεποχίτικη Πανθρησκεία.

Ἐρευνώντας ἀπὸ χρόνια καὶ ἀπὸ διαφορετικὲς ἀφορμὲς τὰ «Ἅπαντα»(1) τοῦ γνωστοῦ ληξουριώτη Ἀνδρέα Λασκαράτου (1811 - 1901) μὲ τὶς σκανδαλιστικὲς ἀντιλήψεις του, ποὺ μπόρεσε νὰ ἐπιβάλει καὶ τὰ περὶ τοῦ «δῆθεν» ἀφορισμοῦ τοῦ προσώπου του καὶ ὄχι μόνο τοῦ βιβλίου του ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Κεφαλληνίας τὸ 1856(2), στάθηκα σὲ ἕνα κεφάλαιο τῆς αὐτοβιογραφίας του, ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀποτυχία τῆς προσπάθειας τῆς Στοᾶς Κερκύρας νὰ τὸν ἐντάξει στοὺς κόλπους της τὸ 1873. Ὁ Λασκαρά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

Ἐκκλησία καὶ Πολιτική

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Β. Τσούπρα,*** *Δρ Θεολογίας*

Ἡ πρόσφατος σύγκρουσις

Μὲ ἀφορμὴ τὶς ἐπικείμενες ἀλλαγὲς στὸ Μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἄνοιξε «ὁ ἀσκὸς τοῦ Αἰόλου» σὲ ἕνα ζήτημα ποὺ γιὰ καιρὸ θεωρεῖται ὑποβόσκον. Σὲ πρόσφατες δηλώσεις του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος ἄσκησε ἔντονη κριτικὴ γιὰ τὸ νέο ἀναλυτικὸ πρόγραμμα τῶν Θρησκευτικῶν, παρέχοντας τὴν εὐκαιρία στὸν Ὑπουργὸ Παιδείας κ. Φίλη, ὄχι μόνο νὰ ἀμυνθεῖ ὑπὲρ τῶν νέων προγραμμάτων, ἀλλὰ καὶ νὰ ξεκινήσει τὴ σύγκρουση μὲ τὴν Ἱεραρχία, χαρακτηρίζοντας τὴν Ἐκκλησία ὡς παράγοντα ποὺ ἔχει συμβάλει διαχρονικὰ στὴν ἠθικὴ κατάπτωση τῆς κοινωνίας. Ὡς παραδείγματα χρησιμοποίησε τὴ στάση τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν Κατοχὴ καὶ τὴ Χοῦντα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔσπευσε νὰ ἀνταπαντήσει, ἐπιδιώκοντας νὰ ἀποδείξει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἀντιστασιακὴ καὶ στὶς δύο περιπτώσεις γιὰ τὶς ὁποῖες κατηγορεῖται. Ὁ «ἱερὸς πόλεμος», ποὺ ξεκίνησε ἀνάμεσά τους, ἔδωσε τὴν εὐκαιρία σὲ πολλοὺς νὰ ἀρχίσουν νὰ ἐκτοξεύουν μύδρους εἴτε πρὸς τὴ μία εἴτε πρὸς τὴν ἄλλη πλευρά, τὴν Ἐκκλησία δηλαδὴ καὶ τὴν ἀριστερὴ (;) κυβέρνηση, ἀνάλογα μὲ τὴν πολιτικὴ ἢ ἰδεολογική τους ταυτότητα.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Θεοκρατία, ἀντικληρικαλισμὸς καὶ νύξεις πολιτικῆς θεολογίας. (Μὰ τελικά, ποιὸς κυβερνᾶ αὐτὸν τὸν τόπο;)

Τῆς ***κ. Ἀλεξίας Χατζῆ,*** *Δρος Θεολογίας*

«Μὰ τελικά, ποιὸς κυβερνᾶ αὐτὸν τὸν τόπο;» ἀναρωτιέται ὁ κάθε ἀντικληρικαλιστής, ὅταν ἀκούει δηλώσεις ἢ συνεντεύξεις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Ἱερωνύμου. Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλους. Ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν ἄποψη ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲ νομιμοποιεῖται νὰ ἐκφέρει δημόσια ἄποψη καὶ φτάνει στὰ γνωστὰ ἄκρα περὶ θεοκρατίας στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ ἀγωνία τῶν ἀντικληρικαλιστῶν θὰ ἦταν ἀπόλυτα κατανοητή, ἂν προηγουμένως καὶ οἱ ἴδιοι εἶχαν ἐνδιαφερθεῖ νὰ ἀνοίξουν ἕνα λεξικὸ γιὰ τὴ σημασία τοῦ ὅρου «θεοκρατία», καὶ στὴ συνέχεια ἂν εἶχαν διαβάσει λίγα πράγματα τόσο γιὰ τὴ θεσμικὴ θέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὅσο καὶ τὴ σχέση της μὲ τὸ Κράτος, ὅπως αὐτὲς οἱ δύο διαμορφώνονται ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Σύνταγμα.

Στὴ θεοκρατία λοιπόν, ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἡ κοσμικὴ ἐξουσία ταυτίζονται. Ὁ θρησκευτικὸς ἐκπρόσωπος εἶναι ταυτοχρόνως καὶ πολιτικὸς ἡγέτης. Θεοκρατία ὑπάρχει γιὰ παράδειγμα στὸ Ἰράν ἀπὸ τὸ ἔτος 1979, μετὰ τὴν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ πνευματικὴ ἐπικοινωνία τῶν πιστῶν

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΓΕΝΙΚΩΣ οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται τήν ἀνάγκη νά ἐπικοινωνήσουν καί νά ἐκθέτουν ὁ ἕνας στόν ἄλλο τά προβλήματά τους. Ἐπιθυμοῦν τήν κατανόηση τῶν γνωστῶν καί φίλων καί ἔχουν ἀνάγκη ἀπό τή βοήθειά τους. Τό ἴδιο συμβαίνει καί μεταξύ τῶν συνειδητῶν χριστιανῶν, ἰδιαίτερα γιά πνευματικά θέματα.

Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, ἀνάμεσα στίς πολλές συμβουλές πού σημειώνει στήν ἐπιστολή του, λέει καί τό ἑξῆς: «Νά ἐξομολογεῖσθε τίς ἁμαρτίες σας ὁ ἕνας στόν ἄλλο καί νά προσεύχεσθε ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο, γιά νά θεραπευτεῖτε. Ἡ παράκληση τοῦ δικαίου ἔχει μεγάλη δύναμη καί ἀποτελεσματικότητα. Ὁ Ἠλίας ἦταν ἄνθρωπος σάν κι ἐμᾶς καί προσευχήθηκε νά μή βρέξει, καί δέν ἔβρεξε πάνω στή γῆ τρία χρόνια καί ἕξι μῆνες. Καί προσευχήθηκε ξανά, κι ὁ οὐρανός ἔδωσε βροχή καί βλάστησε ἡ γῆ τό σπόρο πού εἶχε μέσα της» (ε΄ 16-18). Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος μᾶς προτρέπει νά καλλιεργοῦμε μέ τούς ἄλλους καλές σχέσεις, νά ὑπάρχει οὐσιαστική ἐπικοινωνία καί νά ἐξωτερικεύει ὁ ἕνας τίς ἁμαρτίες καί τά προβλήματά του στόν ἄλλο. Αὐτό εἶναι ἀνάγκη τῆς ψυχῆς καί ἔχει εὐεργετικά ἀποτελέσματα.

Δυστυχῶς, οἱ χριστιανοί δέν δίνουν πολλή προσοχή στό θέμα αὐτό. Οἱ σχέσεις τους συνήθως εἶναι τυπικές, μέ μιά ἐξωτερική εὐγένεια καί πολλή ὑποκρισία. Μέ τόν τρόπο ὅμως αὐτό δέν ἀναπτύσσονται πραγματικές σχέσεις. Λείπει ἡ ἀγάπη, πού θεραπεύει τά ψυχικά τραύματα. Ὁ ἅγιος Ἰάκωβος τονίζει ἐπίσης καί τή δύναμη τῆς προσευχῆς καί μάλιστα τοῦ ἑνάρετου ἀνθρώπου καί ἀναφέρει ὡς παράδειγμα τόν προφήτη Ἠλία. Ἡ προσευχή εἶναι γιά τόν κάθε χριστιανό τό μέσο ἐπικοινωνίας μέ τό Θεό. Μέσῳ αὐτῆς μετανοεῖ, ζητάει τή θεία βοήθεια καί ἐλπίζει στή μέλλουσα ἀποκατάσταση. Ἡ προσευχή εἶναι ἡ πνευματική ἀναπνοή τοῦ ἀνθρώπου καί γι' αὐτό δέν πρέπει νά ἀτονεῖ. Ὁ πιστός προσεύχεται πάντα καί παντοῦ. Ὄχι μόνο ὅταν ἐκκλησιάζεται ἤ ὅταν ἔχει κάποιο σοβαρό πρόβλημα. Ἐπίσης προσεύχεται καί γιά τούς ἀδελφούς. Δέν τούς ξεχνάει. Τά δικά τους προβλήματα τά κάνει δικά του καί τά μεταφέρει μέ θερμή παράκληση στό Θεό.

Ἡ πνευματική ἐπικοινωνία μέ ἄλλους ἀδελφούς εἶναι ἀπαραίτητη. Τονώνει, διαφωτίζει, στηρίζει καί δημιουργεῖ σταθερή πορεία πρός τό Θεό. Ὑπάρχει ὅμως μιά προϋπόθεση. Πρέπει ὅλοι νά ἔχουν ἐπιθυμία καί ἀποφασιστικότητα γιά πνευματική ἐπικοινωνία. Δέν εἶναι ὅλοι οἱ γνωστοί καί φίλοι μας προετοιμασμένοι γι' αὐτήν. Μπορεῖ νά ἔχουν μιά προθυμία νά ἀκοῦν πνευματικά πράγματα, ἀλλά δέν ἔχουν ἐπιθυμία νά τηρήσουν μέ ἀκρίβεια τίς ἐντολές. Ἁπλά ἐπιλέγουν κάτι γιά λίγο, χωρίς ποτέ νά ἔχουν ἀπαρνηθεῖ τό κοσμικό φρόνημα καί νά θέλουν νά θυσιάσουν τό παραμικρό στή ζωή τους. Ἔτσι ὅμως ὅλα εἶναι ἀνωφελῆ καί δέν ἀποδίδουν καρπούς. Οἱ ἄνθρωποι ἁπλῶς περνοῦν τόν καιρό τους ἁμαρτάνοντας μέ ἐπιπολαιότητα καί ἠθικολογώντας μέ ἀφέλεια.

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὴν 13ην Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Φορητὴ εἰκὼν Ἱ. Μ. Μεταμορφώσεως, Βοστώνη Ἀμερική.

Ἡ Τουρκία διώρισε μόνιμον ἰμάμην εἰς τήν Ἁγίαν Σοφίαν

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Κ. Τραμπούλη,*** *θεολόγου*

Οἱ προκλήσεις τῆς Τουρκίας πρός τήν Χώρα μας τό τελευταῖο διάστημα εἶναι συνεχεῖς καί ὅλο καί κλιμακώνονται. Ἔτσι, ἀνήμερα τῆς 28ης Ὀκτωβρίου ἡ γείτων χώρα προχώρησε σέ δύο παραβιάσεις τοῦ FIR Ἀθηνῶν. Ὅμως ἡ πρόκληση μέ τόν διορισμό μονίμου ἰμάμη στόν Ναό τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, στήν Κωνσταντινούπολη θεωρεῖται ἰδιαίτερα ἀνησυχητική, ἀφοῦ ἡ Ἁγία Σοφία θεωρεῖται σύμβολο γιά τόν χριστιανισμό καί τόν ἑλληνισμό. Ἡ Τουρκία μέ αὐτήν τήν πρόκληση ἔμμεσα προκαλεῖ τόσο τό θρησκευτικό ὅσο καί τό ἐθνικό συναίσθημα τῶν Ἑλλήνων. Ὁ διορισμός τοῦ ἰμάμη εἶχε ἐγκριθῆ ἀπό τό 1935, ὅμως μέχρι σήμερα ἔμενε ἀνενεργός. Ὁ Ναός αὐτός ἐδῶ καί 80 χρόνια λειτουργεῖ ὡς μουσεῖο, ἀλλά μέ τήν ἀπόφαση αὐτή μετατρέπεται καί πάλι σέ μουσουλμανικό τέμενος. Ὁ δέ πρόεδρος τῆς Τουρκίας κ. Ἐρντογάν ἀδιαφορεῖ πλήρως γιά τίς συνέπειες τῆς πράξης αὐτῆς. Τήν στιγμή μάλιστα πού ὁ Ναός τῆς Ἁγίας Σοφίας βρίσκεται ὑπό τήν προστασία τῆς διεθνοῦς ὀργανώσεως τῆς UNESCO.

Αὐτό ὅμως πού μᾶς προκαλεῖ ἰδιαίτερη κατάπληξη εἶναι ὅτι δέν ὑπῆρξε καμμία ἀντίδραση ἀπό τήν πλευρά τῆς διεθνοῦς κοινότητος. Ἀκόμα καί ἡ κ. Κλίντον ἀλλά καί ὁ κ. Ὀμπάμα, ὅταν ἔξι ἡμέρες ἀργότερα ἐξέδωσαν ἀνακοινώσεις μέ τήν εὐκαιρία τῆς 25ης ἐπετείου τῆς ἐνθρόνισης τοῦ κ. Βαρθολομαίου ὡς Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, δέν ἔκαναν καμμία νύξη γιά τό θέμα τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἰμάμη. Καί μάλιστα ἡ κ. Κλίντον χαρακτηριστικά ἔλεγε στήν δήλωσή της ὅτι «ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἔκανε πρωτοφανῆ βήματα, γιά νά ἐμβαθύνει τήν συνεργασία καί νά καθιερώσει τόν διαθρησκευτικό διάλογο μέ τίς ἄλλες χριστιανικές Ἐκκλησίες καθώς καί μέ τήν μουσουλμανική καί ἰουδαϊκή κοινότητα».

Ὁ Πατριάρχης καί οἱ περί αὐτόν συχνά αἰτιολογοῦν αὐτά τά πρωτοφανῆ βήματα καί συνεργασίες μέ τίς ἄλλες χριστιανικές κοινότητες καί θρησκεῖες ὡς μέσα προστασίας τοῦ χειμαζομένου ἐν αἰχμαλωσίᾳ Πατριαρχείου. Ὅμως αὐτό δέν εἶναι ἀλήθεια, ἀφοῦ τά βήματα καί οἱ διάλογοι αὐτοί εἶναι ἀπόρροια τῆς οἰκουμενιστικῆς λαίλαπας, ἀπό τήν ὁποία ἔχει καταληφθῆ ὁ Πατριάρχης. Γιά ἄλλη μία φορά ἡ ἱστορία, δυστυχῶς, ἐπαναλαμβάνεται. Ὅπως τό Πατριαρχεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως στίς παραμονές τῆς ἁλώσεως τοῦ 1453, προκειμένου νά τύχη τῆς οἰκονομικῆς καί στρατιωτικῆς βοήθειας ἀπό τήν Δύση καί τόν πάπα λόγω τῆς ἐντεινόμενης τουρκικῆς ἀπειλῆς ὁδηγήθηκε στήν ἑνωτική σύνοδο τῆς Φερράρας - Φλωρεντίας 1438, 1439, βοήθεια ἡ ὁποία στό τέλος δέν ἀπεστάλη, ἔτσι καί σήμερα ὑποταγμένο στήν αἵρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ καί ἑνῶ πρωτοστατεῖ σέ διαχριστιανικούς καί διαθρησκειακούς διαλόγους μέ σκοπό τήν ἄμβλυνση τῶν δογματικῶν διαφορῶν καί τήν ἕνωση, παρά τίς προσεγγίσεις, ἡ βοήθεια στίς κρίσιμες στιγμές δέν πραγματοποιεῖται. Καί σέ προκλήσεις, ὅπως αὐτή τοῦ διορισμοῦ τοῦ ἰμάμη δέν ἀντιδρᾶ καμία ἀπό τίς «ἐκκλησίες» τῆς Δύσεως.

Ἀλλά ὄχι μόνο οἱ θρησκευτικές κοινότητες δέν ἀντιδροῦν στίς προκλήσεις τῆς Τουρκίας ἀλλά οὔτε καί ὁ πολιτικός κόσμος τῆς Δύσης. Πολλές οἱ βαρύγδουπες δηλώσεις μερικῶν, σχετικά μέ τόν Πατριάρχη. Ὑποστηρίζουν ὅτι

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Θαῦμα

εἰς τήν Ἱ. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου Λεβαδείας

Φέτος τὸ Δεκαπενταύγουστο, πάνω ἀπὸ 300 ἄνθρωποι ποὺ ἐπισκεφθήκαμε ἀπὸ τὴ Δευτέρα 1η Αὐγούστου 2016 ὥς τὴν Παρασκευὴ 12 Αὐγούστου 2016 τὴν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου Κορωνείας στὴ Λειβαδιά, γίναμε αὐτήκοοι μάρτυρες

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

Πορεία πρὸς τὴν Βηθλεέμ

ΕΙΣΕΡΧΟΜΑΣΤΕ, ἀγαπητοί μας ἀναγνῶστες σὲ μία ἀκόμα ἱερὴ περίοδο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους: στὸ Ἅγιο Σαρανταήμερο. Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία καθόρισε μία περίοδο σαράντα ἡμερῶν πνευματικῆς προετοιμασίας γιὰ τὴ μεγάλη Δεσποτικὴ Ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Καλεῖ τοὺς πιστοὺς σὲ ψυχοσωματικὸ καὶ πνευματικὸ ἀγώνα γιὰ προσωπικὴ κάθαρση σαρκὸς καὶ πνεύματος, γιὰ νὰ φτάσουν στὰ Ἅγια Χριστούγεννα καθαρισμένοι ἀπὸ τὰ ψυχοσωματικὰ πάθη, τὰ ὁποῖα ἀπομακρύνουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὸν προσδένουν σὲ μία ἀφύσικη ζωή. Τοὺς καλεῖ νὰ κάμουν τὴν προσωπική τους νηστεία, ὡς πρωτεῦον μέσο γιὰ τὴν πνευματική τους πρόοδο. Νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ προσέλθουν γιὰ ἐξομολόγηση καὶ στὴ συνέχεια στὸ Ποτήριο τῆς Ζωῆς, στὴν Κοινωνία τοῦ Σώματος καὶ τοῦ Αἵματος τοῦ Λυτρωτῆ μας Χριστοῦ. Νὰ ἀποβάλουν τὸν παλαιὸ ἄνθρωπο «σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις» αὐτοῦ (Γαλ. 5, 24), ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ χειρότερος, μετὰ τὸ διάβολο, ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ μελετήσουν πατερικὰ καὶ πνευματικῆς οἰκοδομῆς ἀναγνώσματα, τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ κατανοήσουμε τὶς σωτήριες ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας. Νὰ κατανοήσουμε ἰδιαίτερα τὸ ἀπύθμενο βάθος τῆς θείας ἀγάπης γιὰ μᾶς τοὺς πεσμένους στὴν ἁμαρτία ἀνθρώπους, ἡ ὁποία ἐκδηλώθηκε μὲ τὴν Ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ τό, ἑτοιμασμένο ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, θεῖο σχέδιο τῆς σωτηρίας μας. Μόνο ἔτσι θὰ φτάσουμε, στὰ μέτρα τῶν δυνατοτήτων μας, ἑτοιμοι νὰ ὑποδεχτοῦμε, ὅπως πρέπει, τὸ Θεῖο Βρέφος τῆς Βηθλεέμ! Σᾶς εὐχόμαστε ὁλόψυχα καλὸ στάδιο καὶ καλὸ ἀγώνα!

Πῶς μᾶς πολεμοῦν οἱ δαίμονες

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ ἕνα καταπληκτικὸ πνευματικὸ κείμενο, γιὰ τὸ πῶς μᾶς πολεμοῦν τὰ πονηρὰ πνεύματα, τοῦ Γέροντα Εὐστρατίου: «Πρῶτον, μὲ τοὺς ἐμπαθεῖς λογισμούς, μὲ τοὺς ὁποίους αἰχμαλωτίζουν τὸ νοῦ, τὸν σκοτίζουν καὶ τὸν πειθαναγκάζουν νὰ συναινέσει στὴν ἁμαρτία. Δεύτερον, μὲ τὰ πάθη, ποὺ ὑπάρχουν μέσα μας, ἀπὸ τὰ ὁποῖα παίρνουν τὶς ἀφορμὲς γιὰ νὰ ὑποκινήσουν τοὺς ἐμπαθεῖς λογισμούς. Τρίτον, μὲ τὶς σωματικὲς αἰσθήσεις -τὴν ἀκοή, τὴν ἀφή, τὴ γεύση, τὴν ὄσφρηση καί, προπάντων, τὴν ὅραση- μέσ' ἀπὸ τὶς ὁποῖες, σὰν ἀπὸ πόρτες, περνοῦν στὴ ψυχὴ ποικίλα ἐξωτερικὰ ἐρεθίσματα, ποὺ ξεσηκώνουν τὰ πάθη μας καὶ μᾶς σπρώχνουν στὴν ἁμαρτία. Τέταρτον, μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους βάζουν εἴτε νὰ μᾶς κατατρέχουν καὶ νὰ μᾶς ἀδικοῦν εἴτε νὰ μᾶς παρασύρουν στὴν ἁμαρτία. Πέμπτον, μὲ θλίψεις, βάσανα καὶ ἀρρώστιες. Μᾶς πολεμοῦν καὶ μὲ ἄλλους τρόπους τὰ πονηρὰ πνεύματα, ἀλλὰ οἱ κυριότεροι εἶναι αὐτοὶ οἱ πέντε. Ὅπως κι ἂν μᾶς πολεμοῦν, πάντως, καθόλου δὲν μποροῦν νὰ μᾶς βλάψουν, ἐφόσον μὲ τὰ θεῖα Μυστήρια τοῦ Βαπτίσματος καὶ τοῦ Χρίσματος ἔχουμε λάβει τὴ χάρη καὶ τὶς δωρεὲς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐφόσον ἔχουμε βαθιὰ πίστη στὸ Θεὸ καὶ ἐφόσον ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν Του μὲ σταθερότητα καὶ ἀνδρεία, μὲ ταπεινοφροσύνη καὶ ὑπομονή, μὲ προσευχὴ καὶ νηστεία, μὲ τακτικὴ Ἐξομολόγηση καὶ συχνὴ θεία Κοινωνία» (Ἱστ. Βῆμα Ὀρθοδοξίας). Ἀδελφοί, φυλαχτεῖτε ἀπὸ τὶς λυσσαλέες ἐπιθέσεις τῶν πονηρῶν δαιμόνων. Ἀντισταθεῖτε στὸν πονηρό!

Ἡ ἀλήθεια διεγράφη ὡς προϋπόθεσις διὰ τοὺς διαλόγους μας μετὰ τῶν αἱρετικῶν!

ΚΑΠΟΙΟΙ κατηγοροῦν τοὺς ἀντιοικουμενιστὲς ὡς «γραφικούς», «ἀκραίους» καὶ «ὑπερβολικούς», ἐπειδὴ ὑπερασπίζονται τὴν ὀρθόδοξη σώζουσα πίστη ἀπὸ τοὺς ἀσυγκράτητους ἐνδοτισμοὺς τῶν οἰκουμενιστῶν. Ἐπειδὴ δέχονται μία ἀλήθεια, τὴν Ὀρθοδοξία, τὴν ὁποία «θυσιάζουν» οἱ οἰκουμενιστὲς πρὸς χάριν τῆς «καταλλαγῆς», τῆς «εἰρήνης» καὶ τῆς «ἑνότητας» μὲ τοὺς ἀμετανόητους αἱρετικούς. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν τίθεται ἡ ἀλήθεια ὡς πρωτεύουσα προϋπόθεση γιὰ τὴν ἑνότητα μὲ τοὺς πλανεμένους. Γιὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές, δεῖτε τί δήλωσε ὁ «πρῶτος τῆς Ὀρθοδοξίας», ὁ κ. Βαρθολομαῖος, στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Περούτζια (Ἰταλίας), κατὰ τὴν ἀπονομὴ διδακτορικοῦ του, τὸν περασμένο Σεπτέμβριο: «Κατὰ τὴν ἀναγόρευσή του ὁ Παναγιώτατος ἐξεφώνησε λογύδριο στὸ ὁποῖο τόνισε ἐμφαντικά, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι "ὑπάρχουν πέντε ὁδοὶ ποὺ ὁδηγοῦν στὸ διάλογο: τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς συγχώρεσης, τῆς ὀρθῆς κρίσης καὶ τοῦ σεβασμοῦ"» (Ἱστ. Βῆμα Ὀρθοδοξίας)! Ξεκάθαρα καὶ σαφέστατα ὁ Παναγιώτατος διέγραψε τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν «ὁδό, ποὺ ὁδηγεῖ στὸ διάλογο» μὲ τοὺς αἱρετικούς! Καὶ ξέρετε γιατί; Διότι τόσον ὁ ἴδιος, ὅσον καὶ οἱ ὁμόφρονές του οἰκουμενιστὲς δὲν δέχονται ὅτι οἱ παπικοὶ καὶ οἱ προτεστάντες εἶναι αἱρετικοί, ἀλλὰ …σχισματικοί! Ὅτι οἱ χαώδεις δογματικὲς διαφορές μας μὲ αὐτούς, τὶς ὁποῖες ἡ Ἐκκλησία θεωρεῖ ξεκάθαρα ὡς αἱρέσεις, τὶς θεωρεῖ ὡς «διαφορετικὲς παραδόσεις»! Γι' αὐτὸ καὶ «κόβονταν» προσωπικὰ στὴν «Σύνοδο» τοῦ Κολυμβαρίου νὰ τὶς ἀναγνωρίσει ὡς «ἐκκλησίες»! Γι' αὐτὸ καὶ ἐξαπολύει, ὁ ἴδιος καὶ οἱ ὁμόφρονές του, τὰ «πυρά» τους σὲ ὅσους δὲν συμμερίζονται τὶς ἰδεοληψίες τους, δυστυχῶς!

Χωρὶς τὸν Οἰκουμενισμὸν ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι γκέτο!

ΕΙΠΕ καὶ ἄλλα ὁ Παναγιώτατος στὴν ἀνακήρυξή του ὡς διδάκτωρ τοῦ ἰταλικοῦ πανεπιστημίου, ὅπως λ.χ. γιὰ τὸν οἰκουμενισμό: «Ὁ διάλογος χρειάζεται ἰσορροπία, δὲν ὑπερκαλύπτει, ἀλλὰ ἰδίως δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ συνομιλητὴ τὰ χαρακτηριστικά του. Σημαίνει ἀμοιβαία γνωριμία, συνάντηση ἀλλὰ δὲν εἶναι ποτὲ πολιτιστικὸς ἢ θρησκευτικὸς συγκρητισμός. Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δὲν φοβᾶται τὸν διάλογο, διότι δὲν τὸν φοβᾶται ἡ ἀλήθεια. Ἀντιθέτως, ἂν ἡ Ὀρθοδοξία κλεινόταν στὸν ἑαυτό της καὶ δὲν συνδιαλεγόταν μὲ ὅσους βρίσκονται πέρα ἀπὸ τὸ χῶρο της, ὄχι μόνο θὰ ἀποτύχαινε στὴν ἐκπλήρωση τῆς ἀποστολῆς της, ἀλλά, ἀπὸ "καθολική", καὶ ἀπὸ ἐκκλησία "διαμέσου τῆς Οἰκουμένης", ὅπως εἶναι, θὰ μετατρεπόταν σὲ ἐσωστρεφῆ ὁμάδα, σὲ "γκέτο" στὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας». Ποτέ, μὲ τόσο λίγα λόγια, δὲν εἶπε τόσα πολλά! Ὁ διάλογος (αὐτὸν ποὺ κάνουν χρόνια τώρα οἱ οἰκουμενιστὲς) «δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸ συνομιλητὴ τὰ χαρακτηριστικά του (συνομιλητῆ)», ποὺ σημαίνει, ὅτι δὲν ἔχουν πρόθεση οἱ «δικοί» μας νὰ πείσουν γιὰ τὴν ἀλήθεια! Οἱ οἰκουμενιστὲς (ὄχι ἡ Ὀρθοδοξία) «δὲ φοβοῦνται τὴν ἀλήθεια», γιατί ἁπλὰ δὲν στοχεύουν στὴν ἀλήθεια, ἀλλὰ στὸ συγκερασμὸ τῆς ἀλήθειας μὲ τὴν πλάνη! Ἡ Ὀρθοδοξία τῶν Πατέρων, κατ' αὐτούς, ὅσο καιρὸ «ἦταν κλεισμένη στὸν ἑαυτό της», «ὄχι μόνο ἀποτύχαινε στὴν ἐκπλήρωση τῆς ἀποστολῆς της, ἀλλά, ἀπὸ "καθολικὴ" … μετατρεπόταν σὲ ἐσωστρεφῆ ὁμάδα, σὲ "γκέτο" στὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας»! Ἐνῷ τώρα ποὺ «ἔπεσε στὰ χέρια» τῶν οἰκουμενιστῶν ἔγινε «καθολική», μᾶλλον παπικὴ ἤθελε νὰ πεῖ ὁ Παναγιώτατος καὶ τώρα ἐκπληρώνει τὴν ἀποστολή της! Φρικτὸ καὶ τρομερὸ νὰ ἀκούει κάποιος τέτοιες θέσεις ἀπὸ πατριαρχικὰ χείλη!

Ἡ αἵρεσις εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

ΜΟΝΟ ποὺ δὲν συμφωνοῦν μὲ τοὺς σύγχρονους «ἀγαπησιάρηδες» οἰκουμενιστὲς οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι θεωροῦσαν τὴν αἵρεση μεγάλο κακό, γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ὡς αἴσχιστο πνευματικὸ μόλυσμα καὶ γι' αὐτὸ ἀπέκοπταν τοὺς αἱρετικοὺς ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα, γιὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν καὶ τὰ ἄλλα μέλη. Ἰδοὺ τί ἔγραψε ἕνας μεγάλος σύγχρονος ἅγιος, ὁ Ἰγνάτιος Μπριαντσιανίνωφ, γιὰ τὴν αἵρεση: «Ἡ Αἵρεσις συνοδεύεται ἀπὸ μίαν σκλήρυνσιν τῆς καρδίας, ἀπὸ μία φοβερὰ σκοτίζουσα βλάβη τοῦ νοός, ἀπὸ μία ἰσχυρογνώμονα ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς νὰ παραμείνῃ μολυσμένη, ἀπὸ μία δυσκολία στὴν θεραπεία τοῦ προσώπου ποὺ πάσχει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν. Κάθε Αἵρεσις εἶναι βλασφημία ἐναντίον τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἡ Αἵρεσις δὲν βλασφημεῖ μόνον τὸ δόγμα περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἤ τὴν ἐνέργειάν του, ἀλλὰ βλασφημεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὴν ὁλότητά του. Ἡ οὐσία ὅλων τῶν αἱρέσεων εἶναι ἡ βλασφημία»! Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ σκοτίζουσα βλάβη τοῦ νοῦ, εἶναι ποὺ γεννᾶ στὴν ψυχὴ ἐωσφορικὸ ἐγωισμὸ καὶ δὲν ἀφήνει τὸν πλανεμένο νὰ μετανοήσει. Ἀπὸ τέτοια νόσο πάσχουν ὅλοι οἱ αἱρετικοί, μὲ πρώτους τοὺς παπικούς, οἱ ὁποῖοι μένουν ἀπόλυτα ἀμετακίνητοι στὶς πλάνες τους, παρ' ὅλους τοὺς «τεμενάδες», ποὺ τοὺς κάνουν οἱ «δικοί» μας οἰκουμενιστές! Εἶναι δὲ καὶ βλασφημία κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο ὁδηγεῖ εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν (Ἰωάν.16,13), διότι ὁ αἱρετικὸς ἀντιποιεῖται τὸ Ἅγιο Πνεῦμα! Ὡς ἐκ τούτου οἱ αἱρετικοὶ δὲν σῴζονται, διότι βλασφημοῦν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα (Μάρκ. 3, 28-29)!

Βαρθολομαῖος: Αἱ συναντήσεις θρησκειῶν ὁδηγοῦν εἰς ὁδοὺς εἰρήνης!

ΣΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗ ἀνακήρυξής του σὲ ἐπίτιμο διδάκτορα, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀναφέρθηκε καὶ στὴν «ἀνάγκη» τῶν διαθρησκειακῶν «συναντήσεων» καὶ διαλόγων: Τόνισε συγκεκριμένα: «Πολιτισμοὶ καὶ Θρησκεῖες ἤδη συναντήθηκαν, γιὰ νὰ δώσουν οὐσιαστικὴ διάσταση σὲ ὁδοὺς εἰρήνης, ἀλλὰ σίγουρα ἡ διαδικασία αὐτὴ πρέπει νὰ συνεχισθεῖ, γιὰ νὰ μὴ ἐπιτραπεῖ ἡ ἐμφάνιση φαινομένων ἔλλειψης ἀνοχῆς καὶ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ», κυρίως τῶν Ὀρθοδόξων, οἱ ὁποῖοι ἀντιδροῦν στὴν προώθηση τῶν πανθρησκειακῶν ὁραμάτων τῆς παγκοσμιοποίησης. Τρανὴ ἀπόδειξη ἡ σαφεῖς καταδίκη τῶν «ὀρθοδόξων φονταμενταλιστῶν» στὴ «Σύνοδο» τοῦ Κολυμβαρίου! Κατὰ τὰ ἄλλα, σύμφωνα μὲ τὸν Παναγιώτατο, ὅλα βαίνουν καλῶς. Οἱ πολιτισμοὶ καὶ οἱ θρησκεῖες συναντήθηκαν καὶ ὁδηγοῦν τὴν ἀνθρωπότητα «σὲ ὁδοὺς εἰρήνης»! Ἡ μόνη ἐκκρεμότητα εἶναι «νὰ μὴ ἐπιτραπεῖ ἡ ἐμφάνιση φαινομένων ἔλλειψης ἀνοχῆς καὶ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ», χωρὶς νὰ ἔχει τὴν τόλμη νὰ κατονομάσει ποῦ ἀπαντῶνται αὐτὰ τὰ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα μποροῦμε ἐμεῖς νὰ τὰ κατονομάσουμε στὶς δαιμονοθρησκεῖες τοῦ κόσμου!

Ἔρχονται οἱ «Ὀλύμπιοι θεοί» νὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα «ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ σκλαβιά»!

ΕΡΧΟΝΤΑΙ ὁσονούπω οἱ «ὀλύμπιοι θεοὶ» καὶ μάλιστα «ἔστειλαν καὶ μήνυμα»! Αὐτὸ ὑποστηρίζει ἐ.ἁ. στρατηγὸς σὲ «βαρυσήμαντο» ἄρθρο του! Δεῖτέ το: «Στὶς 12 Ἰουλίου λαμβάνουμε τὸ παρακάτω μήνυμα τῶν Ὀλυμπίων, μετὰ ἀπὸ ἐρώτημα γιὰ τὴν παραπάνω μαρτυρία, μὲ ἐντολὴ νὰ δημοσιευτεῖ». Ἰδοὺ καὶ τὸ μήνυμα τῶν "ὀλυμπίων": "Ἀφίξεις βαρέων στρατευμάτων ἀνωτάτης ἐντολῆς πατρὸς Ζηνὸς εἰς ἔδαφος Ἑλλὰς (sic). Τὸ αἵτημά σας πραγματοποιεῖται. Ἔρρωσθε. Ἡ δύναμις μαζί μας καὶ μαζί σας. Εὐδαιμονεῖτε καὶ ἀναζητεῖτε. Μὴ στέκεστε σὲ ἀρνητικὲς ἐνέργειες. Ἀντισταθεῖτε. Ἀποβάλατε ἀρνητικὰ αἰσθήματα εἰς ὅλην τὴν ἐπικράτειαν. […] Ἐπιτελεῖτε (sic) μὲ ἐπιτυχία. Τὸ κάλεσμα ἀπογόνων μας εἰσακούσθει (sic). Ἐπιστροφή. […] Οἱ ἐμφανίσεις μας θὰ ἐντείνονται συνεχῶς πρὸς ὄφελος. Κλεῖστε αὐτὰ σειρῆνες. Ἡ ἀνάδειξη τοῦ ψεύδους τεχνητοῦ οἰκοδομήματος ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς σκοτεινοὺς ἀντιπάλους τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τῆς φωτεινῆς ψυχῆς θὰ ἀποβεῖ πρὸς ὄλεθρό τους. […] Δὲν δίνουμε περαιτέρω πληροφορίες διὰ τὴν μαζικὴ ἄφιξή μας […] Ἐστὲ ἐν ἐγρηγόρσῃ (sic). Ἀμύνεσθε παντιοτρόπι (sic) περὶ πάτρις"» (Ἱστ. Τρικλοποδιά)! Ἴσως νὰ καταλάβατε ὅτι ὁ συντάκτης στρατηγός, ἀνήκει προφανῶς στὴν ὁμάδα τῶν «οὐφολόγων» νεοπαγανιστῶν, οἱ ὁποῖοι περιμένουν τοὺς «ἕλληνες θεοὺς» ἀπὸ τὰ ἄστρα, γιὰ νὰ ἀπελευθερώσουν τὴν Ἑλλάδα «ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ σκλαβιά»! Δίνουμε μία ἐξήγηση γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ ἄρθρου καὶ γιὰ τὰ κραυγαλέα ὀρθογραφικὰ καὶ συντακτικὰ του λάθη: γράφηκε καὶ δημοσιεύτηκε ἐν μέσῳ θερινοῦ καύσωνος… Εὐτυχῶς «βλέπουν τὸ φῶς» καὶ τοιούτου εἴδους δημοσιεύματα, πότε – πότε, καὶ μᾶς «φτιάχνουν» τὴ διάθεση!

Ἀλγεινὸν φαινόμενον καὶ ἐφέτος ἡ πανθρησκειακὴ συνάντησις τῆς Ἀσσίζης!

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ Σεπτέμβριο εἴχαμε καὶ ἕνα ἄλλο «κοσμοϊστορικὸ» γεγονός: τὴν ἐτήσια πανθρησκειακὴ συνάντηση τῆς Ἀσσίζης, ἡ ὁποία ἐφέτος εἶχε «γιορτινὸ» χαρακτήρα: γιορτάστηκαν τὰ 30 χρόνια ἀπὸ τὴν ἵδρυση τοῦ «θεσμοῦ»! Θέμα τῆς φετινῆς συνάντησης: «Δίψα γιὰ εἰρήνη: θρησκεῖες καὶ πολιτισμοὶ σὲ διάλογο». Παροῦσες ὅλες οἱ θρησκεῖες τοῦ κόσμου, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν «ἀλάθητο» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας», ὁ ὁποῖος προωθεῖ τὸ μεγαλόπνοο ὅραμά του γιὰ τὴν ἵδρυση τῆς πανθρησκείας, τῆς ὁποίας θὰ καταστεῖ ἀρχηγός της! Βεβαίως «λάμπρυναν» μὲ τὴν παρουσία τους ὁ κ. Βαρθολομαῖος, μὲ μία μεγάλη «κουστωδία» ὀρθοδόξων κληρικῶν! Τὰ φωτορεπορτὰζ μᾶς παρουσίασαν τὴν πλέον ἀλγεινὴ εἰκόνα. Ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι νὰ κάθονται σὲ θρόνους, νὰ ἵστανται καὶ νὰ περιφέρονται ἀνάμεσα σὲ παπικοὺς καρδιναλίους, προτεστάντες πάστορες, παπαδίνες, κόπτες, ραββίνους, μουλάδες, βουδιστές, ἰνδουιστές, κουμφουκιανιστές, σαμάνους, μάγους βουντού, κ.ἄ.! Ἀλγεινὸ φαινόμενο οἱ συμπροσευχὲς καὶ τὸ χειροφίλημα ὀρθοδόξων ἐπισκόπων τοῦ «ἀλάθητου» καὶ «ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ» πάπα Φραγκίσκου! Πιστεύουμε καὶ ἐμεῖς πὼς πράγματι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν θρησκειῶν, ποὺ συναντήθηκαν στὴν Ἀσσίζη, διακατέχονταν πράγματι ἀπὸ ἰσχυρὸ αἴσθημα «δίψας». Μόνο ποὺ αὐτὴ ἡ δίψα δὲν ἦταν γιὰ «τὴν εἰρήνη», ἀλλὰ γιὰ αἷμα. Δὲν τὸ λέμε ἐμεῖς, ἀλλὰ ἡ σκληρὴ σύγχρονη πραγματικότητα στὴ Μέση Ἀνατολή, ὅπου ρέουν ποταμοὶ αἱμάτων, κατὰ κανόνα, Χριστιανῶν, στὸ ὄνομα τοῦ «Θεοῦ»! Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν «εἰρήνη» φέρνουν ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια οἱ συναντήσεις τῆς Ἀσσίζης! Δυστυχῶς!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ Ο ΣΤΟΥΔΙΤΗΣ

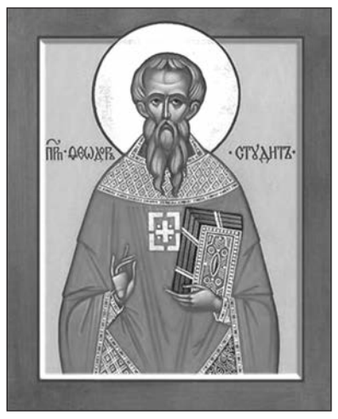

ΣΤΙΣ 11 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Θεοδώρου ἡγουμένου τοῦ Στουδίου, τοῦ ὁμολογητοῦ. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος γεννήθηκε κατὰ τούς χρόνους τοῦ εἰκονομάχου αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου στὴν Κωνσταντινούπολη, ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς καί γένος ἐπίσημο, τόν Φωτεινό καί τήν Θεοκτίστη. Ἀφοῦ σπούδασε τόσο τά κοσμικά ὅσο καί τά ἱερά γράμματα ἐκάρη μοναχός καί ἀξιώθηκε νά γίνη κοινωνός ὅλων τῶν θείων ἀρετῶν καί μάλιστα τῆς ταπεινοφροσύνης. Κατόπιν χειροτονήθηκε ἱερέας ἀπό τόν Πατριάρχη Ταράσιο. Ὅταν ὁ θεῖος του, ὅσιος Πλάτων, ὁ ἀδελφός τῆς μητέρας του, ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου παραιτήθηκε ἀπό τήν ἡγουμενία λόγῳ γήρατος, ἀναδείχθηκε ὁ Θεόδωρος σέ ἡλικία τριάντα πέντε χρόνων ἡγούμενος τῆς Μονῆς καί ὁδήγησε τούς μοναχούς στόν δρόμο τῆς τελειότητας ἀλλά καί πολλούς λαϊκούς καί πρεσβυτέρους. Ἐπειδή ὅμως ἤλεγξε τόν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο, τόν υἱό τῆς Εἰρήνης, διότι χώρισε τήν νόμιμη γυναίκα του καί πῆρε ἄλλη, ἀφοῦ τὸν ἐκτύπησαν ἀνελέητα τὸν ἐξόρισαν στήν Θεσσαλονίκη. Μόλις ὁ Κωνσταντῖνος ἐκδιώχθηκε ἀπό τόν θρόνο, ἀνακλήθηκε ὁ Θεόδωρος ἀπό τήν ἐξορία ἀλλά καί πάλι, ὅταν ὁ Νικηφόρος Α΄ ἔγινε αὐτοκράτορας, τόν ἐξόρισε μέχρι πού ἀνέλαβε τόν θρόνο ὁ Μιχαήλ ὁ Ραγκαβές. Τό 813 ὅταν ὁ Λέων ὁ Ἀρμένιος βασίλευσε καί ἐπιχείρησε νά καταργήση τίς ἅγιες εἰκόνες, ὁ ὅσιος Θεόδωρος ἀντιτάχθηκε καί ἔτσι ἐξορίσθηκε στήν λίμνη τῆς Ἀπολλωνιάδος. Ἀπό ἐκεῖ τόν ἔστειλαν στό θέμα τῶν Ἀνατολικῶν, ὅπου τόν κτύπησαν ἀπάνθρωπα, μετά στάλθηκε στήν Σμύρνη, ὅπου φυλακίσθηκε σέ ἕνα βρωμερό τόπο καί μάλιστα τοῦ ἔβαλαν τά πόδια στό τιμωρητικό ξύλο. Τέλος, ὅταν ὁ Μιχαήλ ὁ Τραυλός ἔγινε αὐτοκράτορας, ὁ Θεόδωρος ἀνακλήθηκε ἀπό τήν ἐξορία καί ἀφοῦ ἔζησε λίγους μῆνες, κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ.

Ὁ Γ. Βερίτης καὶ τὸ ἔργον του (1915 – 1948)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τά του ἀπὸ τὴν παρακολούθηση τῆς Θείας Λειτουργίας τὴ νύχτα τῶν Χριστουγέννων στὸ χωριὸ ποὺ μᾶς προϊδεάζει γιὰ τὴ μελλοντική του ἐξέλιξη καὶ βιοτή. Στὴν τρυφερὴ ψυχὴ τοῦ μικροῦ Ἀλέξανδρου ριζώθηκαν τρία πράγματα: οἰκογένεια, ἐκκλησία, χωριό. Αὐτὴν τὴν πραγματικότητα κράτησε σ' ὅλη του τὴ ζωή ὁ ποιητὴς καὶ τὴ νοστάλγησε καὶ τὴ μετέτρεψε σὲ τραγούδι. Ποιὸς θὰ λησμονήσει ποτέ, τὸ ποίημα τραγούδι «Στὴν πηγὴ τοῦ χωριοῦ μου;».

Μὲ τὴ μετάθεση τοῦ πατέρα του στὸ ἑξατάξιο δημοτικὸ ἀρρένων τῆς πόλεως Χίου, ὁ Ἀλέξανδρος συνεχίζει στὴν Ε΄ Δημοτικοῦ στὸ νέο σχολεῖο τῆς χώρας. Ἐπιμελὴς καὶ σεμνὸς ἤλκυε τὴν προσοχὴ τῶν δασκάλων καὶ τὴν ἀγάπη τῶν συμμαθητῶν του. Πρῶτος μεταξὺ τῶν πρώτων σὲ ὅλα, διαδραμάτιζε σημαίνοντα ρόλο στὴν τάξη καὶ στὸ σχολεῖο.

Καὶ συνέχισε τὴ λατρευτικὴ ζωή στὸ ναὸ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, «στὸ Χριστό», βοηθώντας τοὺς ψάλτες τὶς Κυριακὲς καὶ ἑορτὲς μαζί μὲ τ' ἀδέλφια του καὶ τὸν ἐξάδελφό του. Μά, ποτέ, δὲν ἔσβησε ἀπὸ μέσα του ἡ γαληνεμένη ἀτμόσφαιρα τοῦ χωριοῦ, ὅπως ἀντικατοπτρίζεται στὰ διηγήματά του «Γησίλας», «Φαροφύλακας», σκεπτόταν δὲ νὰ γράψει μυθιστόρημα ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ ἔθιμα.[8]

Ὁ μικρὸς Ἀλέξανδρος ἔμαθε ἀπὸ μικρὸς τὸ τυπικό, τὴ βυζαντινὴ μουσικὴ καὶ γαλουχήθηκε μὲ τὴ λατρεία. Οἱ ἐνορίτες διατηροῦσαν ζωηρὴ καὶ ἀγαθὴ μνήμη ἀπὸ τὸν παιδικὸ ἐκεῖνο ἐκκλησιαστικὸ χορό, στὸν ὁποῖο ἐδέσποζε ἡ φυσιογνωμία τοῦ μικρότερου Ἀλέξανδρου.[9] Ὁ Ἀλέξανδρος, ὅπως μαρτυρεῖ στὶς «Ἀναμνήσεις» του, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός του, Μιχ. Γκιάλας, ἀνέπτυξε μεγαλύτερες πνευματικὲς ἱκανότητες ὡς μαθητής, ἰδίως στὰ φιλολογικὰ μαθήματα. Ποιητὴς ἀπὸ 15 ἐτῶν. Καθὼς ἡ μετάβαση ἀπὸ τὸ σπίτι πρὸς τὸ Γυμνάσιο καὶ ἀντιστρόφως γινόταν μὲ πεζοπορία, γιὰ τὴ διαδρομὴ δύο χιλιομέτρων σὲ εἴκοσι λεπτά, ὁ Ἀλέξανδρος ἔκανε σταθμοὺς στὶς μεγάλες πεζοῦλες τοῦ Παρθένη ποταμοῦ, γιὰ νὰ γράψει σὲ στίχους, τὴν ἔμπνευση τῆς στιγμῆς. Ἔβγαλε περιοδικὸ σὲ ἡλικία 15 ἐτῶν καὶ κινητοποιοῦσε καὶ συμμαθητές του νὰ γράψουν, ποὺ εἶχαν τὴν ἴδια ἔφεση, τὸν Ζολώτα, τὸν Κουκουρίδη, τὸν Γιάννη Μουτάφη. Ὁ Ἀλέξανδρος φρόντισε μέσα στὶς ἐμπνεύσεις του νὰ μὴ χρησιμοποιεῖ τὸ πραγματικό του ὄνομα, ἀλλὰ τὸ Γ (=Γκιάλας) καὶ τὸ Βερίτης ἀπὸ τὴ λατινικὴ λέξη veritas – veritatis (=ἀλήθεια).

Δὲν προέβαλλε τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ παρέμενε σεμνὸς καὶ ταπεινός.[10] Στὴ βραχύβια ζωή του, ἀλλὰ πλούσια δημιουργικὴ θὰ τὸν συναντήσουμε καὶ μὲ τὰ ψευδώνυμα Λαμπρινός, ἀλλὰ καὶ Πέτασος, ὅπως ὑπογραφόταν ὡς μαθητής. Μία ἑρμηνευτικὴ προσέγγιση τοῦ ὀνόματος Πέτασος εἶναι ὅτι ἤθελε ἴσως νὰ δηλώσει ὅτι μὲ τὰ γραπτά του προστατεύει ἀπὸ τὸ πνευματικὸ καῦμα καθὼς τὸ πλατύγυρο ἀρχαϊκὸ καπέλο ἀπὸ τὴν ἥλιο. Κυρίως ὅμως κατίσχυσε τὸ Βερίτης, ἀπὸ τὸ veritas (=ἀλήθεια), καθὼς ἡ Ἀλήθεια ὑπῆρξε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἡ σημαία του. Θὰ μποροῦσαμε νὰ ποῦμε γιὰ τὸ Βερίτη τὸν Σολωμικὸ στίχο: «σοφὰ σ' ἀνάστησε ὁ Θεὸς στὴν πιὸ κατάλληλη ὥρα».[11] Ὁ Βερίτης γράφει, ὅπως δηλώνει καὶ ὁ Παπαδιαμάντης, «προὸς ἐποικοδόμησιν τῶν ἀναγνωστῶν του». Εἶναι πνευματικὸς σαλπιγκτὴς σὰν τὸν Ρήγα Φεραῖο. Κι οἱ δύο ἀγωνίστηκαν ἐναντίον τῆς σκλαβιᾶ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ὁ ἁγὼν διὰ Ὀρθόδοξον Παιδείαν καὶ τὰ «νέα» Προγράμματα Σπουδῶν εἰς τὰ Θρησκευτικά

*Τοῦ **κ. Εὐαγγέλου Στ. Πονηροῦ,** Δρ Θ., Μ.Φ. Σχολικοῦ Συμ. Θεολόγων Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων*

Α΄) Τά πεπαλαιωμένα «νέα» προγράμματα σπουδῶν εἰς τά Θρησκευτικά

Στίς 13/9/2016 δημοσιεύθηκε τό ΦΕΚ Β 2920, τό ὁποῖο περιέχει τά «νέα» προγράμματα σπουδῶν στά θρησκευτικά δημοτικοῦ καί γυμνασίου, καθώς καί τό ΦΕΚ Β 2906, τό ὁποῖο περιέχει τά «νέα» προγράμματα σπουδῶν στά θρησκευτικά λυκείου.

Τά προγράμματα αὐτά δέν εἶναι διόλου νέα, μολονότι ἔτσι χαρακτηρίζονται. Ἡ πρώτη ἔκδοση τῶν προγραμμάτων δημοτικοῦ-γυμνασίου κυκλοφόρησε τό Σεπτέμβριο τοῦ 2011 καί ἡ δοκιμαστική «πιλοτική» της ἐφαρμογή δέν ἀπέφερε ποτέ τά ποθούμενα ἀπό τούς δημιουργούς της ἀποτελέσματα, διότι περιεῖχε σωρεία προβλημάτων. Ἡ δεύτερη ἔκδοση (Ἰουνίου 2014) εἶχε ἐπιφανειακές ἀλλαγές, οἱ ὁποῖες πολλαπλασίαζαν τά προβλήματα. Τό πρόγραμμα λυκείου πρωτοκυκλοφόρησε τόν Ἰανουάριο τοῦ 2015 μέ ἐπίσης σοβαρά προβλήματα[1].

Στίς παροῦσες ἐκδόσεις τῶν προγραμμάτων, οἱ ὁποῖες περιλαμβάνονται στά ὡς ἄνω Φ.Ε.Κ. δέν ἐλήφθησαν ὑπ΄ ὄψη οἱ ἀρνητικές κριτικές, οἱ ὁποῖες ἀφοροῦσαν στή γενική φιλοσοφία καί στή γενική διάρθρωση τῶν προγραμμάτων. Αὐτές παραμένουν ἐδῶ καί πέντε χρόνια ἀδιαπραγμάτευτες.

Οἱ ἀρνητικές κριτικές γι' αὐτή τήν ἀδιαπραγμάτευτη γενική φιλοσοφία καί γενική διάρθρωση σχηματίζουν ὀγκώδεις τόμους ἀρκετῶν ἑκατοντάδων σελίδων. Κι ὅμως δέν ἐλήφθη ὑπ΄ ὄψη οὔτε μία σελίδα, οὔτε μία λέξη!!!

Καί δέν ἀρκεῖ νά λέγεται, ὅτι ὁ Χ ἤ ὁ Ψ «σύνδεσμος» εἶναι θετικός καί ἐγκρίνει τά προγράμματα αὐτά. Ὅποιος «ἐγκρίνει καί ἀποδέχεται» πρέπει: α) Νά τεκμηριώνει τή γνώμη του ἀπό κάθε ἄποψη: θεολογική νομική παιδαγωγική, β) Νά ἀνασκευάζει μέ τεκμηριωμένο ἐπιστημονικό λόγο ἀντίθετες γνῶμες, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἤδη δημοσιευθεῖ.

Ἄν ὁ Χ ἤ ὁ Ψ «σύνδεσμος» δέν εἶναι ἱκανός νά κάμει τά ἀνωτέρω δύο, τότε θά πρέπει νά σωπάσει ἀξιοπρεπῶς.

Θά ποῦν ἴσως κάποιοι: «ὅμως οἱ παροῦσες ἐκδόσεις τῶν προγραμμάτων εἶναι ἀναμορφωμένες». Θά ποῦμε κατόπιν λεπτομερέστατης μελέτης: Οἱ ἀναμορφώσεις, ἀλλαγές καί διορθώσεις εἶναι ἐπιφανειακές, ἡ γενική φιλοσοφία καί ἡ γενική διάρθρωση τῶν προγραμμάτων παρέμειναν καί παραμένουν ἀμετάβλητες καί ἀδιαπραγμάτευτες ἐδῶ καί πενταετία!

Ποιές εἶναι αὐτές:

α) Συνδιδασκαλία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως μέ θρησκεύματα σέ σημεῖο ὥστε νά κινδυνεύει ὁ ἀνήλικος ὀρθόδοξος μαθητής νά νομίσει ὅτι ταυτίζονται. Ἔτσι θά διασαλευθεῖ ἡ πίστη τοῦ ὀρθοδόξου μαθητῆ. Ἀπό τό 2010 ἔχω δημοσιεύσει ὅτι τέτοιο μάθημα θά ἔμοιαζε μέ συνδιδασκαλία πολλῶν γλωσσῶν μαζί μέ τή μητρική γλώσσα στήν ἴδια διδακτική ὥρα, ὅμως ἡ ἐπισήμανση δέν ἐλήφθη ποτέ ὑπ΄ ὄψη ἀπό τούς ὑπευθύνους.

β) Διδασκαλία θεματικῶν ἑνοτήτων ὑπό συγκεχυμένους καί παρεξηγήσιμους τίτλους.

γ) Ἀφαίρεση ἀπό τό πρόγραμμα βασικῶν θεμάτων ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς, ἀπαραιτήτων γιά τή διαπαιδαγώγηση τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ.

δ) Μή διδασκαλία τῆς εὐαγγελικῆς ἱστορίας ὡς ἑνιαίου συνόλου, ἀλλά κατάτμησή της σέ διάφορες ἑνότητες μεριζόμενες σέ διάφορες τάξεις γυμνασίου καί λυκείου.

ε) Μή διδασκαλία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας ὡς ἑνιαίου συνόλου, ἀλλά κατάτμησή της σέ διάφορες ἑνότητες μεριζόμενες σέ διάφορες τάξεις γυμνασίου καί λυκείου.

στ) Ἀπολύτως καμμία ἱστορική σειρά στή διδασκόμενη ὕλη. Τέτοιο μάθημα θά ἐπέφερε ἀπόλυτη σύγχυση, τόσο στούς ὀρθοδόξους χριστιανούς μαθητές, ὅσο καί σέ ὁποιονδήποτε ἄλλο.

Σέ ὅλα αὐτά προστέθηκε καί

ζ) Πλήρης ἀφαίρεση τῆς διδασκαλίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὡς ἑνιαίου συνόλου ἀπό τό γυμνάσιο καί ἀντικατάστασή της ἀπό σποραδικά ρητά καί περιστατικά.

Ἐφ΄ ὅσον ὅλα αὐτά παραμένουν ἔτσι, οἱ ἐπιφανειακές «διορθώσεις» καί «βελτιώσεις» εἶναι παντελῶς ἀνίκανες νά μεταβάλουν τό γενικό προβληματικό τοπίο τῶν ἐν λόγῳ προγραμμάτων.

Β΄) Κίνδυνοι πού περικλείονται εἰς τά ἐν λόγῳ προγράμματα

Μέ τά προγράμματα αὐτά, κατ' αὐτόν τόν τρόπο καί ὑπό αὐτές τίς ἐπιρροές ἡ θρησκευτική συνείδηση τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανοῦ δέν θά ἀναπτυχθεῖ σύμφωνα μέ τήν ἐπιταγή τοῦ ἄρθρου 16, παράγρ. 2 τοῦ Συντάγματος. Ἀντίθετα θά παραβιασθεῖ ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεώς του, τήν ὁποία ἐπιτάσσει τό ἄρθρο 13 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος[2].

Ἀπό ἕνα τέτοιο μάθημα ἀπο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Πατερικαὶ διδαχαί

Πρέπει νὰ φοβούμεθα τὰ Μάγια;

Διαβάζουμε στὴν Ἀποκάλυψη:«Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Πόλιν.Ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοί» (Ἀποκάλ. κβ΄ 14, 15). Δηλ. Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ ἐκτελοῦν τὶς ἐντολὲς τοῦ Χριστοῦ, λέγει ὁ ἄγγελος, γιὰ νὰ εἶναι παντοτεινὸ καὶ διαρκὲς στὸ μέλλον τὸ δικαίωμά τους νὰ τρέφωνται ἀπὸ τὸ δένδρο τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ νὰ μποῦν ἀνεμπόδιστοι ἀπὸ τὶς πόρτες στὴν οὐράνια πόλη.Ἔξω καὶ μακρυὰ οἱ ἀδιάντροποι σὰν τὰ σκυλιὰ καὶ οἱ μάγοι...

Ὁ π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος στὸ ἐνημερωτικὸ βιβλίο του «ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΑΓΙΑ»Ἐκδ.: «Ὀρθοδόξου Τύπου» γράφει:

«Θὰ τοὺς διώξῃ ἀπὸ τὸν Παράδεισον. Καὶ ποῦ θὰ τοὺς στείλῃ διὰ νὰ μένουν παντοτεινά; Ἀλλοίμονο! «Εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ». Στὸν διάβολο θὰ πᾶνε καὶ ἐκεῖ μὲ αὐτὸν θὰ ζοῦν παντοτεινά. Τρομερὸν καὶ νὰ τὸ σκεφθῇ κανείς! «Ὁ νικῶν κληρονομήσει πάντα καὶ ἔσομαι αὐτοῦ Θεὸς καὶ αὐτὸς ἔσται μοι υἱός, δειλοῖς δὲ (ἐκεῖνοι ποὺ δείλιασαν καὶ πῆγαν στὰ μάγια) καὶ ἀπίστοις καὶ φαρμακεῦσι, καὶ εἰδωλολάτραις καὶ πᾶσι τοῖς ψευδέσι, τὸ μέρος αὐτῶν ἐν τῇ λίμνῃ τῇ καιομένῃ πυρὶ καὶ θείῳ ὅ ἔστι δεύτερος θάνατος». Τὶ ἀπαρηγόρητος συμφορά! Τὶ δυστυχία αἰώνιος τῶν ἀθλίων μάγων καὶ μαγισσῶν καὶ ὅσων πηγαίνουν σ' αὐτούς!

Μερικοὶ δὲν τοὺς ἀφίνει ὁ διάβολος νὰ τὰ καλοπιστέψουν. Θὰ ἔλθῃ ὅμως ὁ καιρὸς ποὺ θὰ τὰ δοκιμάσουν. Θὰ εἶναι ὅμως ἀργά. Ἀλλοίμονον!

Στὸ Γεωργίτσι τῆς Μάνης, περὶ τὸ 1850 ἦταν μία διάσημη μάγισσα. Ἦταν πληγὴ τῆς περιοχῆς. Τὴν ἔτρεμαν οἱ πάντες. Κάποτε ὅμως, τὴν συνάντησε ὁ καλόγηρος Χριστόφορος Παπουλᾶκος, ὁ λαϊκὸς ἱεροκήρυκας. Τῆς ἐπετέθη μὲ τὴν μαγκούρα του καὶ τὴν τσάκισε στὸ ξύλο.Ἐκδαμβοι οἱ Μανιάτες κοίταζαν τὸν Γέροντα: «Τί μὲ κοιτάζετε;» τοὺς λέει «καὶ γιατί τὴν φοβόσαστε αὐτὴ τὴν βρωμογυναίκα; Νὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ. Φοβᾶσθε, διότι λιγόστεψε ἡ πίστη σας καὶ παρατήσατε τὸν δρόμο τοῦ Χριστοῦ. Διατὶ τάχα βέβαι τὴν φοβοῦμαι ἐγώ; Οὔτε πιὸ γερὸς ἀπὸ σᾶς εἶμαι οὔτε πιὸ νέος. Δὲν εἶναι τὸ μυαλὸ καὶ τὰ χέρια, ποὺ μοῦ ἔδωσαν τὴν δύναμη νὰ χτυπήσω μὲ τοῦτο τὸ ραβδὶ κατακέφαλα τὸν σατανᾶ τὴν ὥρα ποὺ ἔκανε τὰ μάγια του, ἀλλ' ὁ Χριστός. Μονάχα ὅταν γυρίσετε στὸν Χριστό, θὰ σπάσετε τὶς δαιμονικὲς κλωστές, μὲ τὶς ὁποῖες οἱ μάγισσες κυκλώνουν τὰ σπίτια σας καὶ δένουν τοὺς ἄνδρες σας καὶ βασκαίνουν τὰ παιδιά σας.

Ὅμως τὰ μάγια της καὶ οἱ δαίμονες, ποὺ τὴν βοηθοῦν, στάθηκαν ἀνήμποροι νὰ τὴν γλυτώσουν ἀπ' τὸ ραβδί μου...Ἂν πορευθῆτε καὶ σεῖς κατὰ τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ, τότε ἡ κλωστὴ ποὺ σᾶς δένει θὰ κοπῆ καὶ τὸ Γεωργίτσι θ' ἀνασαίνῃ ἐλεύθερο. Ἀνάψατε ὅλα τὰ σβηστὰ καντήλια, ποὺ προσμένουν στὰ ἐξωκκλήσια καὶ στ' ἀφανισμένα μοναστήρια. Δράματε ὅλοι στὴν Ἐκκλησία σας. Μονιάσατε. Κάμνετε δικό σας τὸν πόνο τοῦ διπλανοῦ σας καὶ ἀγρυπνήσατε στὸ προσκέφαλο τοῦ ἀρρώστου. Ταΐστε τοὺς πεινασμένους, ποτίστε τοὺς διψασμένους. Ντύσατε τοὺς γυμνούς. Καὶ τὰ μάγια θὰ σκορπιστοῦν στοὺς τέσσαρες ἀνέμους. Μάγια θὰ πῆ ἡ λειψὴ πίστη. Οἱ μάγισσες δὲν μποροῦν νὰ βάλουν τὸ πόδι τους στὸν ἀγρὸ τοῦ Χριστοῦ. Τὰ μάγια μόνο στὰ ρημαγμένα καὶ παρατημένα χωράφια βλαστάνουν. Κανένα μὴ φοβᾶστε, ἐφ' ὅσον στὴν καρδιά σας βρίσκεται ὁ Χριστός». Ἡ μάγισσα ἐν τῷ μεταξὺ ἔφυγε σὲ ἄλλα χωριὰ καὶ κρύφτηκε ἀπὸ τὸ φόβο της!

Ἐπίσης στὸ χωριὸ Πετρούλι τῶν Ἀγράφων ἦσαν δυὸ γυναῖκες διαβόητες, γιὰ τὰ μάγια, ποὺ ἔκαναν. Σ' αὐτὲς ἔτρεχαν πολλοὶ ἀπὸ τὰ γύρω μέρη. Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ἐγνώριζε ὅτι τὰ μάγια εἶναι σατανικά. Εἶχε στήσει ἐκεῖ τὸ στρατηγεῖο του ὁ σατανᾶς, καὶ τὶς γυναῖκες αὐτὲς τὶς εἶχε ὄργανά του. Ἐγίνοντο αὐτὲς αἰτία νὰ ἀρνοῦνται οἱ ὀλιγόπιστοι Χριστιανοὶ τὴν πίστη τους καὶ νὰ κερδίζωνται ἀπὸ τὸν διάβολο. Ὅταν ἔφθασε ἐκεῖ προσπάθησε νὰ τὶς ἀποτρέψῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ δαιμονικό τους ἔργο. Αὐτὲς ὅμως ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἤθελαν ν' ἀκούσουν τὶς νουθεσίες του, νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ σταματήσουν τὶς μαγεῖες. Ἦσαν πορωμένες. Τότε τὶς καταράσθηκε· «Νὰ χαθῆτε», τοὺς εἶπε. Καὶ χάθηκαν πράγματι. Σὲ λίγες ἡμέρες πέθαναν καὶ οἱ δύο. Τιμωρήθηκαν γιὰ τὴν ἀμετανοησία τους».

Ἔλεγε ὁ μακαριστὸς π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος ὅτι, ὅταν ἤθελε νὰ τυπώσῃ τὸ βιβλίο του «Υπάρχουν Μάγια;» ὁ τυπογράφος τοῦ εἶπε: «Πατέρα Χαράλαμπε, τὶ βιβλίο εἶναι αὐτό; 5 κιλὰ λιβάνι ξόδεψα, γιὰ νὰ τὸ τυπώσω. Μοῦ χάλαγαν συνεχῶς οἱ μηχανές».Ἐπίσης ὅταν ἦταν νὰ παρουσιάσῃ τὸ βιβλίο αὐτὸ σὲ μιὰ αἴθουσα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὅλα τὰ φῶτα ἦσαν ἀναμμένα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ποὺ μιλοῦσε ποὺ ἔσβηναν συνεχῶς.

Τέλος τόνιζε ὅτι αὐτὸ τὸ βιβλίο θὰ κάνῃ πολὺ καλὸ στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ζημιὰ στὸν διάβολο· καὶ πράγματι ὑπολογίζεται ὅτι ἔχουν πουληθῆ περισσότερα ἀπὸ 200.000 ἀντίτυπα. Τὸ βιβλίο αὐτὸ ἐνημερώνει τὸν κάθε πιστὸ σχετικὰ μὲ τὸ τὶ εἶναι τὰ μάγια.

Ὁ διάβολος δὲν θέλει νὰ ἀποκαλύπτεται γιὰ τὴν ζημιά, ποὺ κάνει στοὺς ἀνθρώπους. Δυστυχῶς πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι παγιδεύονται μὲ τὰ σατανικὰ αὐτὰ μάγια καὶ ἀπὸ φθόνο ἤ μῖσος ἤ κακία κινούμενοι κάνουν κακὸ στοὺς συνανθρώπους τους καὶ ἔτσι ταλαιπωροῦνται πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι.

Ἕνας Γέροντας ἔλεγε μὲ πόνο ὅτι τὰ μάγια τὴν σημερινὴ ἐποχὴ ἔχουν πάρει μορφὴ ἐπιδημίας. Ἀλλοίμονο σὲ αὐτοὺς ποὺ καταφεύγουν σὲ αὐτά, καὶ πουλοῦν τὴν ψυχή τους στὸν διάβολο. Δύο κολάσεις ζοῦν αὐτοί. Μία σὲ αὐτὴ τὴν ζωή, διότι πράγματι ἡ ζωὴ εἶναι μία κόλαση στὰ δίχτυα τοῦ διαβόλου, ἀλλὰ καὶ μία ἄλλη κόλαση αἰώνια καὶ φοβερὴ μετὰ τὴν κοίμησή τους.

Ποτὲ λοιπὸν νὰ μὴ καταφύγουμε στὸν διάβολο, γιὰ νὰ κάνουμε κακὸ ἤ νὰ μᾶς γιατρέψῃ, ὅταν ὑποφέρουμε. Μόνο στὴν Ἐκκλησία. Μόνο στὸν Χριστό. Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει τὰ ἅγια ὅπλα της, γιὰ νὰ μᾶς βοηθᾶ καὶ προφυλάσσει: Τὴν ἐξομολόγηση, τὸ Ἅγιο Εὐχέλαιο, τὸν Ἁγιασμό, τὴν θεία Μετάληψη, τὴν δύναμη τοῦ Σταυροῦ, δηλαδὴ τὴν Μυστηριακὴ ζωή.

Ἡ Ἐκκλησία μας προβλέπει μεγάλα ἐπιτίμια γιὰ τοὺς μάγους. Ὁ 61ος Κανὼν τῆς 6ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁρίζει ἐπιτίμιο 6 ἐτῶν στοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν μαγεία.Ἐκείνους δὲ ποὺ θὰ ἐπιμείνουν σ' αὐτά, τοὺς πετᾶ τελείως ἔξω τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ δὲ Ἅγιος Νικόδημος ἐξηγεῖ: «Τοὺς καταμαντευομένους καὶ φέροντας μάγους εἰς τοὺς οἴκους τους, διὰ νὰ εὕρωσι τὰς μαγείας, μὲ τὰς ὁποίας τινὲς αὐτοὺς ἐμάγευσαν, οἱ ἐν Ἀγκύρᾳ Πατέρες εἰς πέντε χρόνους κανονίζουσι, ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος εἰς ἕξ (6), ὁ δὲ γ΄ Κανὼν τοῦ Νύσσης ὁρίζει νὰ ἐπιτιμῶνται, ὅπως καὶ οἱ ἀρνηθέντες κατόπιν βασάνων τὸν Χριστόν. Ἐκείνους δέ, ποὺ θεληματικὰ πῆγαν στοὺς μάγους καὶ ἀπὸ περιφρόνησιν πρὸς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ὁρίζει νὰ μὴ κοινωνοῦν εἰς ὅλην τους τὴν ζωήν, εἰ μὴ ἐν τῷ τέλει καὶ νὰ χωρίζωνται τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ δὲ Μέγας Βασίλειος τοὺς κατατάσσει μὲ τοὺς φονεύσαντας θεληματικὰ καὶ τοὺς κανονίζει 20 χρόνια νὰ μὴ κοινωνοῦν».

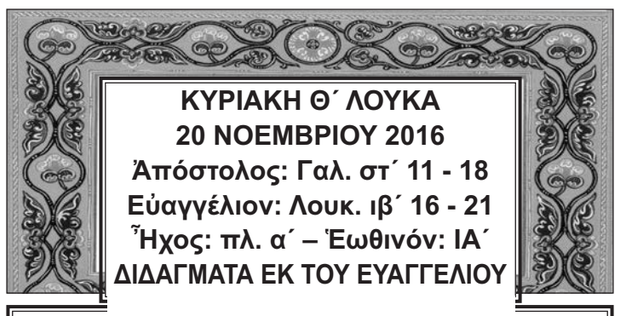

ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ
20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Γαλ. στ΄ 11 - 18
Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιβ΄ 16 - 21
Ἦχος: πλ. α΄ – Ἑωθινόν: ΙΑ΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«Ἀγὼν διὰ τὸν κατὰ Θεὸν πλουτισμόν»

Ὁ Κύριός μας διηγήθηκε αὐτὴν τὴν παραβολὴ μὲ ἀφορμὴ τὴν παράκλησι κάποιου νὰ μεσολαβήσῃ (ὁ Χριστὸς) γιὰ τὴν διανομὴ τῶν περιουσιακῶν του στοιχείων μὲ τὸν ἀδελφόν του. Ἀφοῦ πρῶτα ἀποποιήθηκε τὸ νὰ ἀναλάβῃ τέτοιο ρόλο ὁ Θεάνθρωπος, ἔκαμε τὴν ἀκόλουθη σύστασι πρὸς τὸ ἀκροατήριό του: Νὰ προσέχετε καὶ νὰ προφυλάσσεσθε ἀπὸ κάθε εἶδος πλεονεξίας. Δὲν συντελεῖ αὐτὴ σὲ τίποτε, γιὰ νὰ ἔχετε ἄνεση καὶ χαρούμενη τὴ ζωή σας. Διότι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ περίσσια πλούτη καὶ δὲν διατηρεῖται ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του, οὔτε τὰ πολλὰ πλούτη του ἐξασφαλίζουν σ' αὐτὸν μακροζωΐα καὶ εὐχάριστη ζωή.

Ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας παρατηρεῖ ὅτι «δὲν μᾶς ἀφήνει (ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός) ἀνουθέτητους καὶ ἀσυμβούλευτους, ἀλλὰ παίρνοντας ἀφορμὴ πλέκει τὸν λόγον του, χωρὶς ὅμως νὰ διαμαρτύρεται. Γιατὶ τὴν πλεονεξία τὴν ὑπέδειξε ὡς βόθρο διαβολικό... Ἀπὸ κάθε πλεονεξία, δηλ. καὶ ἀπὸ μικρὴ καὶ ἀπὸ μεγάλη». Ἀπὸ κάθε εἶδος πλεονεξίας, «τὴν ὁποία καλεῖ εἰδωλολατρία, ὀνομάζει ὁ σοφὸς Παῦλος, γιατὶ τάχα ἁρμόζει σ' ἐκείνους ποὺ δὲν γνωρίζουν τὸν Θεὸν ἤ καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν βεβήλωση ποὺ κάνουν, αὐτοὶ ποὺ λατρεύουν τὸν Θεὸν μὲ ξύλα καὶ πέτρες».

Ὁ ἱερὸς Θεοφύλακτὸς προσθέτει ὅτι ὁ πλεονέκτης εἶναι «ὅμοιος μὲ τοὺς εἰδωλολάτρες. Γιατὶ τὴν ἴδια ὕλη προσκυνοῦν καὶ τιμοῦν καὶ οἱ δύο». Ὁ δὲ Εὐθύμιος Ζιγαβηνὸς ὁρίζει «τὴν πλεονεξία ὡς τὴν ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἔχῃ κάποιος περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ τοῦ ἀρκοῦν, δηλ. ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα».

«Ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου δὲν συντηρεῖται μὲ τὸ νὰ ἔχῃ περίσσευμα. Δὲν διατηρεῖται μὲ τὸ περίσσευμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο προέρχονται τὰ ὑπάρχοντά του, ἀλλὰ τὸ αἴτιο τῆς συντηρήσεως εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ». Δὲν «παραμένει ἡ ζωὴ εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὴν τόσο μεγάλη περιουσία του», κατὰ τὸν Ζιγαβηνό. «Οὔτε μεγαλώνει καὶ ἐπαυξάνεται τὸ μέτρο τῆς ζωῆς μὲ τὴν περιουσία», κατὰ τὸν Θεοφύλακτο. Διότι, κατὰ τὸν ἴδιο ἐκκλησιαστικὸ ἑρμηνευτή, «αὐτὸς ποὺ ἔχει πολλά, δὲν σημαίνει βέβαια ὅτι θὰ ζήσῃ ἐπὶ μακρόν, οὔτε ἡ μακροζωΐα ἀκολουθεῖ τὸ μέγεθος τοῦ πλούτου». «Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ πραγματικὴ ἀπόλαυσις καὶ ἀξία της δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ πλούτη, ποὺ πλεονάζουν».

Ὁ ἀείμνηστος Πανεπιστημιακὸς διδάσκαλος Παναγιώτης Τρεμπέλας κάνει τὰ ἀκόλουθα εὔστοχα σχόλια: «Ὅτι βέβαια ἡ ζωὴ τῆς ψυχῆς δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ περισσεύματα τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, εἶναι ἀναμφισβήτητο. Ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ σώματος καὶ ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου ἐπάνω στὴ γῆ δὲν στηρίζονται σ' αὐτὴ τὴν ἀφθονία. Γιατὶ πολλοὶ ἔζησαν μὲ ὀλιγάρκεια καὶ εὔκολα καὶ πέρασαν μὲ σχετικὴ ἄνεσι τὴν ἐπίγεια ζωή τους, ἄν καὶ εἶχαν λίγο πλοῦτο. Ξερὸ ψωμὶ ποὺ τρώγεται μὲ εἰρήνη καὶ ἀγάπη εἶναι πολὺ καλύτερο ἀπὸ ἄφθονα καὶ πολυτελῆ ἐδέσματα, τὰ ὁποῖα παρατίθενται χωρὶς φειδὼ καὶ ἤρεμη διάθεση. Γι' αὐτὸ καὶ πολλοὶ ἔζησαν ἄθλια ζωή, ἄν καὶ εἶχαν στὴ διάθεσή τους πλεονασμὸ ὑλικῶν ἀγαθῶν. Ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου παρουσιάζει ἠθικὴ ἀφροσύνη ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ ἀφθονία ὑλικῶν ἀγαθῶν, ἔζησε μὲ μόχθο καὶ ἀπέθανε μὲ ἀθλιότητα».

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριός μας μὲ τὴ διδακτικὴ αὐτὴ παραβολὴ ἔδειξε τὴν ματαιότητα τοῦ πλούτου καὶ τὸ ἐλεεινὸ καὶ τρισάθλιο κατάντημα τοῦ ἄμυαλου αὐτοῦ πλουσίου, ποὺ ἔδωσε τὴν καρδιά του στὸν πλοῦτο, ἀλλὰ ἀπογοητεύθηκε ἀπὸ τὴν αἰφνίδια ἀπώλεια ὅλων τῶν γηΐνων καὶ ὑλικῶν ἀγαθῶν καὶ ἀπὸ τὸ ἄδειασμα τῆς ψυχῆς του ἀπὸ κάθε χάρι Θεοῦ καὶ εὐλογία, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐθησαύρισε χοϊκὰ πλούτη γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ὄχι πνευματικὰ κατὰ Θεὸν πλούτη· «Κατὰ Θεὸν (πνευματικὸς) πλοῦτος εἶναι ἡ ἀπόκτησις τῶν ἀρετῶν κατὰ τὸν Ζιγαβηνόν. Καὶ τὸ νὰ πλουτῆ κανεὶς εἰς Θεὸν σημαίνει νὰ εἶναι κάποιος πλούσιος σ' ἐκεῖνα, ποὺ ἀρέσουν στὸν Θεό. Νὰ χρησιμοποιῆ τὰ θεῖα χαρίσματα καὶ τὶς θεῖες δωρεὲς ὄχι γιὰ ἰδιοτελεῖς σκοποὺς καὶ ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἱκανοποίησί του, ἀλλὰ χρήσιμα καὶ γιὰ τὴν ὠφέλεια καὶ τοῦ πλησίον.

Καὶ καταλήγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας μὲ τὴν ἀκόλουθη διαπίστωσι: «Αὐτὸς μὲν ποὺ ἐκδαπανᾶται μὲ τὶς γήϊνες φροντίδες ἔχει ἐπιζήμιο τὸ τέλος του καὶ θὰ ἀπέλθῃ φτωχὸς πρὸς τὸν Θεό. Ἐκεῖνος, ὅμως, ποὺ μεριμνᾶ τὰ τοῦ Κυρίου, θὰ πλουτήσῃ μὲν μὲ ἀγαθὰ ἔργα, θὰ ἔχῃ ὅμως θησαυρὸ ἀσύλητο στοὺς οὐρανούς».

Στὴ συνέχεια θὰ παραθέσουμε ἕνα εὔγλωττο καὶ διδακτικὸ παράδειγμα, ποὺ στηλιτεύει τὸ φοβερὸ πάθος τῆς πλεονεξίας καὶ τῆς φιλοπλουτίας.

(«Ὅταν θέλεις νὰ ξεκουράζεσαι, Α΄, "Ο.Χ.Α." Λυδία, σελ. 36-37).

Ὁ φιλάργυρος

«Τὸ σπίτι ἑνὸς συνταξιούχου γέροντος πῆρε φωτιά. Ἡ γειτονιὰ προσπαθεῖ νὰ σβήσῃ τὴν πυρκαϊά, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ πυροσβεστικὴ ἀργεῖ νὰ ἐμφανισθῆ. Ὁ αἰχμάλωτος τῆς φωτιᾶς γέροντας, κρατώντας ἕνα πουγγὶ μὲ λίρες, βγαίνει στὸ παράθυρο τοῦ δευτέρου ὀρόφου τῆς καιομένης οἰκίας. Μιὰ ὁμάδα ἀνδρῶν τὸν παροτρύνει νὰ ριχθῆ στὴν κουβέρτα, ποὺ κρατοῦν ἀνοιχτή, γιὰ νὰ τὸν σώσουν. Ὁ αἰχμάλωτος, ὅμως, τῆς φωτιᾶς, ἀπὸ τὸν φόβο μὴ τοῦ κλέψουν τὸ πουγγὶ μὲ τὶς λίρες, ἀρνεῖται νὰ ὑπακούσῃ. Προτιμᾶ νὰ καῆ μέσα στὶς φλόγες, παρὰ νὰ χάσῃ τοὺς θησαυρούς του.

Ὅταν τὸ πυροσβεστικὸ ὄχημα κατέφθασε, ἦταν πλέον ἀργά.

Τί φοβερὸ πάθος ἡ φιλαργυρία! Καὶ ἡ γλυκειὰ ζωὴ χάνει τὴν ἀξία της μπροστὰ στὴ γλυκειὰ θωριὰ τοῦ χρήματος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριός μας ἔλεγε πὼς «δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

Τὸ Μήνυμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγωνιστική μας διάθεσι καὶ πορεία γιὰ τὴν ἐπίτευξι τοῦ κατὰ Θεὸν πλουτισμοῦ σὲ ἔργα ἀρετῆς καὶ ἀγάπης καὶ τὴν ἀποφυγή, ἐπομένως τῆς προσκολλήσεώς μας στὸ φοβερὸ πάθος τῆς πλεονεξίας καὶ τῆς φιλοπλουτίας, ποὺ εἶναι ἔνα εἶδος εἰδωλολατρίας.

† Ὁ Κυθήρων Σεραφείμ

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΒΙΒΛΙΩΝ

Ἡ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΝΩΣΙΣ» καὶ οἱ ἐκδόσεις «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ» προσφέρουν ὡς δῶρο στὸ ἥμισυ τῆς τιμῆς **(5€ ἕκαστος)** τοὺς δύο τόμους «**ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ**» γραμμένα ἀπὸ τὸν μακαριστὸ π. Χαράλαμπο Βασιλόπουλο.

Ὁ α΄ τόμος περιέχει κηρύγματ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

36ον

Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ (EESC)

Ἡ **Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ (EESC)** εἶναι ἕνα ἀκόμα **διορισμένο** ἀλλὰ ὄχι θεσμικὸ ὄργανο τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ποὺ **δὲν εἶναι ἰδιαιτέρως προβεβλημένο** ἀκριβῶς διότι ὁ ρόλος της εἶναι ἀρκετὰ "βρώμικος". Ἱδρύθηκε τὸ 1957, σύμφωνα μὲ τὴν πρόβλεψη τῆς Συνθήκης τῆς Ρώμης, μὲ σκοπὸ νὰ παρέχει συμβουλευτικὲς ὑπηρεσίες στὰ θεσμικὰ ὄργανα τῆς Ἑνώσεως **σὲ θέματα ποὺ ἅπτονται ἄμεσα τῆς ζωῆς τῶν πολιτῶν**.

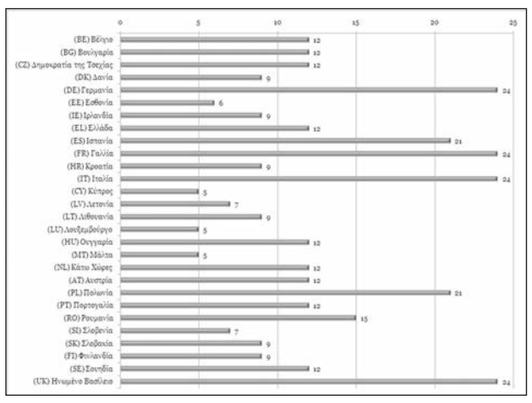

Τόσο ἡ Συνθήκη τῆς Ρώμης (1957), ὅσο καὶ ἡ Συνθήκη τοῦ Maastricht (1992), ποὺ μελετοῦμε, ἀναφέρουν χαρακτηριστικὰ στὸ ἄρθρο 193:

«Συνιστᾶται Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ μὲ συμβουλευτικὰ καθήκοντα.

Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀντιπροσώπους τῶν διαφόρων κλάδων τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς, κυρίως τῶν παραγωγῶν, τῶν γεωργῶν, τῶν μεταφορέων, τῶν ἐργαζομένων, τῶν ἐμπόρων, τῶν βιοτεχνῶν, τῶν ἐλευθερίων ἐπαγγελμάτων καὶ ἄλλων κατηγοριῶν γενικοῦ συμφέροντος».

Ἔτσι, λοιπόν, ἡ EESC παρέχει "γνωμοδοτήσεις" στὰ κύρια θεσμικὰ ὄργανα τῆς Ε.Ε. (Εὐρωπαϊκὴ Ἐπιτροπή, Εὐρωπαϊκὸ Συμβούλιο, Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο), σχετικὰ μὲ τὴν προτεινόμενη Κοινοτικὴ νομοθεσία ἰδιαίτερα σὲ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν στὴν ἐργασία. Ἐπιπλέον, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ παρέχει τὶς λεγόμενες "γνωμοδοτήσεις πρωτοβουλίας" σὲ θέματα ποὺ θεωρεῖ ὅτι πρέπει νὰ μελετηθοῦν.

Ὅμως, τὸ πόσο "ἀνεξάρτητη" εἶναι αὐτὴ ἡ ἐπιτροπὴ φαίνεται καθαρὰ στὸ ἄρθρο 196 τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, ὅπου ἀναφέρεται χαρακτηριστικά:

«Ἡ Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ ἐκλέγει μεταξὺ τῶν μελῶν της τὸν Πρόεδρο καὶ τὸ Προεδρεῖο της γιὰ περίοδο δύο ἐτῶν.

Ἡ Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ καταρτίζει τὸν ἐσωτερικό της κανονισμό.

Ἡ Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ συγκαλεῖται ἀπὸ τὸν Πρόεδρό της αἰτήσει τοῦ Συμβουλίου ἢ τῆς Ἐπιτροπῆς• μπορεῖ ἐπίσης νὰ συνεδριάσει μὲ δική της πρωτοβουλία».

Ὁμοίως καὶ στὸ ἄρθρο 198:

«Τὸ Συμβούλιο ἢ ἡ Ἐπιτροπὴ ὀφείλουν νὰ ζητοῦν τὴ γνώμη τῆς Οἰκονομικῆς καὶ Κοινωνικῆς Ἐπιτροπῆς στὶς περιπτώσεις ποὺ προβλέπει ἡ παροῦσα συνθήκη. **Δύνανται νὰ ζητοῦν τὴ γνώμη της σὲ κάθε περίπτωση ποὺ τὸ κρίνουν σκόπιμο.** Ἡ Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ δύναται νὰ λαμβάνει τὴν πρωτοβουλία νὰ διατυπώνει γνώμη στὶς περιπτώσεις ποὺ τὸ θεωρεῖ σκόπιμο.

Ἂν τὸ Συμβούλιο ἢ ἡ Ἐπιτροπὴ τὸ κρίνουν ἀναγκαῖο, τάσσουν στὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπὴ προθεσμία τουλάχιστον ἑνὸς μηνὸς, γιὰ νὰ ὑποβάλει τὴ γνώμη της· ἡ προθεσμία ὑπολογίζεται ἀπὸ τὴ γνωστοποίηση στὸν Πρόεδρο τῆς ἐπιτροπῆς αὐτῆς. Μετὰ τὴν πάροδο τῆς προθεσμίας, ἡ ἔλλειψη γνώμης δὲν ἐμποδίζει τὸ Συμβούλιο ἢ τὴν Ἐπιτροπὴ νὰ ἐνεργήσουν.

Ἡ γνώμη τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ ἡ γνώμη τοῦ ἀρμοδίου εἰδικευμένου τμήματος, καθὼς καὶ τὰ πρακτικὰ τῶν συσκέψεων, διαβιβάζονται στὸ Συμβούλιο καὶ τὴν Ἐπιτροπή».

Εἶναι, λοιπόν, ξεκάθαρο καὶ ἐξ ὁρισμοῦ πὼς σὲ **καμία περίπτωση ἡ EESC δὲν μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσει** τόσο τὴν Ἐπιτροπή, ὅσο καὶ τὸ Συμβούλιο, ἂν τὰ ὄργανα αὐτὰ δὲν συμφωνήσουν.

Βασικὸ καθῆκον τῆς EESC εἶναι νὰ λειτουργεῖ ὡς ὁ ἐνδιάμεσος μεταξὺ τῶν θεσμικῶν ὀργάνων τῆς Ε.Ε. καὶ τῶν Εὐρωπαίων πολιτῶν. Θεωρητικὰ αὐτὸ τὸ συμβουλευτικὸ ὄργανο θὰ ἔπρεπε νὰ προωθεῖ «τὴν συμμετοχικὴ δημοκρατία στὴν ΕΕ καὶ συμβάλλει στὴν ἐνίσχυση τοῦ ρόλου τῶν ὀργανώσεων τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν μέσῳ τοῦ "διαρθρωμένου διαλόγου" μὲ τὶς ὁμάδες αὐτὲς στὰ κράτη μέλη τῆς ΕΕ καὶ σὲ τρίτες χῶρες» σύμφωνα μὲ τοὺς ἐπίσημους ἰσχυρισμούς του.

Τὰ μέλη τῆς EESC εἶναι συνολικὰ 350, κατανεμημένα ἀνὰ χώρα σύμφωνα μὲ τὸν παραπάνω πίνακα καὶ ὀργανωμένα σὲ τρεῖς ὁμάδες, (α) "ἐργοδοτῶν", (β) "μισθωτῶν" καὶ (γ) "διαφόρων δραστηριοτήτων", ὅπου συμπεριλαμβάνονται γεωργικὲς καὶ περιβαλλοντικὲς ὀργανώσεις, ἑνώσεις καταναλωτῶν, μὴ κυβερνητικὲς ὀργανώσεις, κ.ο.κ. Ἡ θητεία τους ἔχει διάρκεια πέντε ἔτη μὲ δικαίωμα ἀνανέωσης.

Οἱ ἕξη τομεῖς δραστηριοτήτων τῆς EESC εἶναι (1) Γεωργία, ἀγροτικὴ ἀνάπτυξη καὶ περιβάλλον (NAT), (2) Οἰκονομικὴ καὶ Νομισματικὴ Ἕνωση, Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Συνοχὴ (ECO), (3) Ἀπασχόληση, κοινωνικὲς ὑποθέσεις καὶ δικαιώματα τοῦ πολίτη (SOC), (4) Ἐξωτερικὲς σχέσεις (REX), (5) Ἡ Ἑνιαία ἀγορά, παραγωγὴ καὶ κατανάλωση (INT) καὶ (6) Μεταφορές, ἐνέργεια, ὑποδομὲς καὶ κοινωνία τῶν πληροφοριῶν (TEN).

Ἐπιπρόσθετα, μία νέα Συμβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ ὑπεύθυνη γιὰ τὶς Βιομηχανικὲς Ἀλλαγές, ἡ CCMI, ἐνσωματώθηκε στὴν ὑπάρχουσα δομὴ τῆς EESC μετὰ τὸν Ἰούλιο τοῦ 2002, ὁπότε καὶ ἔληξε ἡ ἰσχὺς τῆς Συνθήκης τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος τοῦ Ἄνθρακα καὶ τοῦ Χάλυβα (ECSC).

Ὡστόσο, ἂν ἐξετάσουμε στὴν πράξη τὸ ποιὰ εἶναι ἡ EESC, τότε μποροῦμε νὰ ποῦμε μετὰ βεβαιότητος πὼς πρόκειται γιὰ ἀκόμα ἕνα **πειθήνιο ὄργανο** αὐτῶν, ποὺ καθορίζουν τὴν πορεία τῆς Ἑνώσεως. Ἡ EESC εἶναι στὴν πραγματικότητα τὸ "συνδικαλιστικὸ" ὄργανο τῆς Ε.Ε., ἀλλὰ μὲ τὴν κακὴ ἔννοια τοῦ ὅρου. Ὅπως στὴν Πατρίδα μας (καὶ ὄχι μόνο) **ὁ συνδικαλισμός, οὐσιαστικά, ὑπονομεύει τοὺς ἐργαζομένους καὶ προωθεῖ τὶς πολιτικὲς σκοπιμότητες,** ἔτσι καὶ στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση αὐτὸν τὸν ρόλο διαδραματίζει ἡ EESC.

Δὲν εἶναι τυχαῖο ἄλλωστε πὼς ὁ σημερινός της πρόεδρος, ὁ Ἕλληνας(!) Γιῶργος Ντάσης, εἶναι γνωστὸς κομματικὸς "ἐργατοπατέρας" καὶ ἀντιστασιακὸς … ἐκ τοῦ μακρόθεν! Κατὰ τὴν περίοδο 1967–1974 ἐπέλεξε – **ὅπως καὶ ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν**– τὴν "σιγουριὰ" τοῦ ἐξωτερικοῦ, συγκεκριμένα τοῦ Βελγίου, ὅπου ἔγινε μέλος τῆς Γενικῆς Ὁμοσπονδίας Ἐργατῶν Βελγίου (FGTB) ἀπὸ τὸ 1967 μέχρι τὸ 1980.

Τὸ 1981 ἐκπροσώπησε τὴν Ἑλληνικὴ Συνομοσπονδία Ἐργατῶν Ἑλλάδος (ΓΣΕΕ) στὴν Εὐρωπαϊκὴ Συνομοσπονδία Συνδικάτων (ETUC), στὴν Διεθνῆ Ὁμοσπονδία Συνδικάτων (ITUC) καὶ στὸ Διεθνὲς Γραφεῖο Ἐργασίας (ILO), ἐπιβάλλοντας οὐσιαστικὰ στοὺς Ἕλληνες "συνδικαλιστὲς" τὶς Εὐρωπαϊκὲς προσταγὲς σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ στὰ ἐργασιακὰ ζητήματα. Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὅτι ἀπὸ τὸ 1982 εἶναι μέλος τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς ETUC.

Στὴν EESC διορίστηκε πρώτη φορὰ τὸ 1981, ὅπου καὶ παρέμεινε γιὰ 9 χρόνια μέχρι ποὺ τὸν ἔπαυσε ἡ κυβέρνηση Μητσοτάκη. Τὸ 2002, ἐπὶ κυβερνήσεως Ξημίτη, ἐπανῆλθε στὴν θέση του, γιὰ νὰ φτάσει τὸ 2015 στὸ ἄξίωμα τοῦ προέδρου, ὅπου καὶ θὰ παραμείνει μέχρι τὸ 2018.

Ποιά, ὅμως, εἶναι ἡ συνεισφορὰ καὶ τῆς EESC καὶ τοῦ Ἕλληνα προέδρου της στὴν διαρκῶς δοκιμαζόμενη ἐργατικὴ τάξη τῆς Ἑλλάδος; **Καμία ἀπολύτως!** Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, οἱ Ἕλληνες ἐργάτες καὶ ἐργαζόμενοι εἶναι **οἱ πρῶτοι ποὺ ἐθίγησαν** ἀπὸ τὸν Κοινοτικὸ Ἐργατικὸ Δίκαιο, ἀφοῦ **ἀπώλεσαν πολλὰ ἀπὸ τὰ ἐπὶ σειρὰ ἐτῶν κεκτημένα δικαιώματά τους** (καταβολὴ ἐφάπαξ, συγκεκριμένα συντάξιμα χρόνια, ἐπιδόματα βαρέων καὶ ἀνθυγιεινῶν συνθηκῶν ἐργασίας, ἐπικουρικὰ ταμεῖα κ.λπ.) καθὼς καὶ τὶς ἀποδοχές τους, ποὺ μειώνονται κάθε χρόνο καὶ περισσότερο.

Πιστεύουμε πὼς ἡ σημερινή μας ἀναφορὰ σὲ ἕνα ὄργανο ποὺ ἐνῷ δὲν εἶναι εὐρέως γνωστό, ἐν τούτοις ἐπηρεάζει ἄμεσα τὴν καθημερινότητα ὅλων μας, συνέβαλε ἀκόμα περισσότερο στὴν συνειδητοποίηση τοῦ **πόσο καταστρεπτικὴ εἶναι ἡ παραμονὴ τῆς Πατρίδος μας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση** καὶ πολὺ περισσότερο στὴν ζώνη τοῦ Εὐρώ.

Θυμίζουμε ἀκόμα μία φορά, πὼς ὅ,τι διαβάσατε **δὲν εἶναι ἐφεύρημα τῶν τελευταίων ἐτῶν**, ἀλλὰ ἡ ὑλοποίηση ἑνὸς σχεδίου **πολὺ παλιοῦ**, ποὺ καταγράφηκε μὲ τόση λεπτομέρεια γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1957. Αὐτὸ κάνει ἀκόμα **μεγαλύτερη** τὴν εὐθύνη αὐτῶν ποὺ ὑπέγραψαν τὴν προσχώρηση τῆς Ἑλλάδος στὴν Ἕνωση, ποὺ ἔμελλε νὰ εἶναι ἡ καταστροφή της!

Μ. Β.

Καθῆκον ὅλων μας τὸ δημογραφικὸν πρόβλημα τῆς Χώρας μας

Τοῦ ***κ. Θρασυβούλου Β. Κετσέα****, Ἰατροῦ*

Ἕλληνες ξυπνῆστε, ἡ Ἑλλάδα σιγοσβήνει. Κάθε χρόνο ἔχει καὶ λιγότερο πληθυσμό. Ὁ ρυθμὸς τῆς μειώσεως εἶναι ταχύς. Στὰ χωριὰ κλείνουν σχολεῖα ἐλλείψει μαθητῶν καὶ οἱ δύο - τρεῖς μαθητὲς ποὺ ἀπομένουν ἀναγκάζονται νὰ πηγαίνουν σὲ σχολεῖο μεγαλυτέρου χωριοῦ.

Λιγοστεύουν οἱ νέοι, πληθαίνουν οἱ γέροι. Ποιὸς θὰ δουλέψει, γιὰ νὰ συνταξιοδοτηθοῦν αὐτοί; Στὸ πρῶτο ἥμισυ τοῦ 20οῦ αἰώνα, ὅταν ἡ Ἑλλάδα εἶχε πληθυσμὸ 7 ἑκατομμύρια, ἡ Τουρκία εἶχε 16. Τώρα τά 7 ἔγιναν 10 1/2 μέ τάση μειώσεως καί τά 16 ἔγιναν 80. Τὸ δυσάρεστο δὲν εἶναι τόσο ὅτι μεγαλώνει ἡ διαφορά, ὅσο ὅτι οἱ Ἕλληνες γίνονται κάθε χρόνο λιγότεροι. Ὑπάρχει φόβος σὲ μερικὲς δεκαετίες νὰ μὴ ὑπάρχουμε.

Τί μποροῦμε νὰ κάνουμε; Πρῶτα - πρῶτα νὰ μὴ ἐφησυχάζουμε καὶ ἀδιαφοροῦμε. Τὸ πρόβλημα εἶναι βασικὰ οἰκονομικό. Μαραζώνει ὁ πληθυσμὸς, ὅταν μαραζώνει ἡ οἰκονομία. Ἀλλὰ ὄχι μόνο οἰκονομικό. Εἶναι καὶ σύμπτωμα ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς παρακμῆς. Νά μὴ ἐλαττωθεῖ ἡ καλοπέρασή μας.

Τὸ πρῶτο καθῆκον ὅλων μας εἶναι ἡ σωστὴ πολιτικὴ ἐπιλογή. Νὰ μὴ ψηφίζουμε κόμματα ποὺ βλέπουν τὸν εὐημεροῦντα πολίτη σὰν κακοποιὸ καὶ ἀπωθοῦν τὶς ἐπενδύσεις μὲ μία δαιδαλώδη γραφειοκρατία, ἀλλὰ κόμματα ποὺ ἐπιδιώκουν τὴν οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη καὶ τὶς ἐπενδύσεις.

Καὶ κατόπιν ἐπίμονη διαφώτιση τῶν πολιτῶν. Διαφώτιση καὶ πάλι διαφώτιση, προπαγάνδα ἂν θέλετε:

- Ἕλληνες, κάνετε παιδιὰ
- Κανένας πολύτεκνος δὲν μετάνοιωσε γιὰ τὰ παιδιά του
- Λαϊκὴ παροιμία «Οἱ ἄνθρωποι εἶν' τὰ πράματα, τ' ἀσήμια, τὰ μαλάματα».
- Ὁ Θεός δέν ἀφήνει κανένα ἀβοήθητο.
- Ἡ ἐπιστήμη πάλι λέει ὅτι ἡ φύση μισεῖ τὸ κενό. Ἂν λιγοστέψουμε πολὺ ἐμεῖς, θὰ γεμίσει ἡ Χώρα μας μουσουλμάνους μὲ ὅ,τι αὐτὸ συνεπάγεται.

Ὁ στρατός μας θὰ λιγοστεύσει, οἱ ἐχθροί μας θὰ πάρουν θάρρος. Εἶπε πρὸ ἐτῶν ἕνας Τοῦρκος πρωθυπουργὸς (Ντεμιρέλ;): «Τὰ ἑλληνοτουρκικὰ προβλήματα θὰ τὰ λύσει τὸ Δημογραφικό».

Ἡ Πολιτεία μας πάλι ἂν δὲν ὑποστηρίζει τὴν πολυτεκνία καὶ φορολογικά καὶ μὲ προτίμηση πολυτέκνων στοὺς διορισμοὺς καὶ μὲ κάθε ἄλλο τρόπο εἶναι ἀσυγχώρητη. Αὐτὸ ἰσχύει μὲ ὅλους τούς ὀργανισμούς. Κάποτε εἶχε δοθεῖ σύνταξη στὶς πολύτεκνες μητέρες. Αὐτὴ κόπηκε καὶ ἀκούστηκε ὅτι ἡ πολυτεκνία θεωρήθηκε καὶ τεκμήριο εὐπορίας γιὰ φορολόγηση. Φυσικά, τέτοια νοοτροπία θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθεῖ ἐθνοπροδοτική.

Ἕλληνες, γρηγορεῖτε νὰ μὴ φάει τὴν Πατρίδα μας τὸ σκοτάδι.

Θεολογικὴ Ἡμερίς

Ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ **Παναγιωτάτου Μητρ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Ἀνθίμου** διοργανώνεται θεολογικὴ ἡμερίδα τὴν **21ην Νοεμβρίου 2016** ἡμέρα Δευτέρα καὶ **ὥρα 18.00** πρὸς τιμὴν τοῦ **Γέροντος Ἰακώβου Τσαλίκη** στὸ Συνεδριακὸ Κέντρο Διακονία, Νικολάου Πλαστήρα 65 (Χαριλάου). Τηλ: 2310397800. Εἴσοδος ἐλεύθερη.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Πρόεδρος Ἡμερίδας: Ἐλλογ. **κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης,** Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ.

Ἔναρξη **μὲ τροπάρια ἀπὸ τὴν Χριστιανικὴ Φοιτητικὴ Δράση**

18:00 **Χαιρετισμοί. Χαιρετισμὸς Παναγιωτάτου Μητρ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Ἀνθίμου**

18:30 **Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παῦλος.** Θέμα: Ὁ Πατὴρ Ἰάκωβος, σημεῖο τοῦ Θεοῦ στὴν ἐποχή μας.

18:50 **Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Γαβριὴλ Ἐμμανουηλίδης**, Καθηγούμενος Ἱ.Μ. Ὁσίου Δαυὶδ Εὐβοίας. Θέμα: Ἐμπειρίες καὶ θαύματα τοῦ Ὁσίου Γέρονος Ἰακώβου.

19:10 **κ. Μαρία Μακρῆ - φιλόλογος, συγγραφέας**. Θέμα: Ὁ Γέρων Ἰάκωβος, ὅπως δίδασκε, νουθετοῦσε καὶ ὅπως οἱ ἄλλοι μιλοῦν γι' αὐτόν.

19:30 **κ. Διονύσιος Μακρῆς - θεολόγος, δημοσιογράφος, συγγραφέας**. Θέμα: Ἐμπειρίες ἀπὸ τὸν Γέροντα Ἰάκωβο στὴν τοπικὴ κοινωνία.

19:50 **κ. Νικόλαος Μπαλδιμτζῆς - ἰατρός**. Θέμα: Σωτηριώδεις ἐμπειρίες τοῦ Ὁσίου Γέροντος Ἰακώβου.

20:10 Συζήτησις.

Κλείσιμο τῆς Ἡμερίδας ἀπὸ τὸν Παναγιώτατο Μητρ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Ἀνθιμο.

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΗΝΑΣ

Τὴν 11ην Νοεμβρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ.

Εἰκὼν Ἐμμανουὴλ Λαμπάρδου, ἀρχὰς 17ου αἰῶνος μ.Χ.

Ἐξάλειψις τῶν Ὀρθοδόξων τῆς Ἀγίας Γῆς ἀπὸ τοῦ «Χριστιανικοῦ» Σιωνισμοῦ

Οἱ Ὀρθόδοξοι συνεχῶς μειώνονται ἀριθμητικῶς εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους. Δυστυχῶς, τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐνδιαφέρεται κυρίως διὰ τὰς διαχριστιανικάς καὶ διαθρησκειακάς σχέσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἔχει ἀποδέσει τὴν ἐλπίδα του καὶ δὲν προβαίνει εἰς ἕνα σχεδιασμὸν διὰ τὸ μέλλον. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ pentapostagma.gr:

Ὡς τὸ 1948

«Κατὰ τὴ ἐποχὴ τῆς δημιουργίας τοῦ Ἰσραηλινοῦ κράτους τὸ 1948, ἐκτιμᾶται ὅτι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Παλαιστίνης ἀριθμοῦσαν περίπου 350,000, ἢ πλειοψηφία τῶν ὁποίων ἀνῆκε στὸ Ἑλληνικὸ Ὀρθόδοξο Πατριαρχεῖο τῶν Ἱεροσολύμων. Ἐκεῖνο τὸ καιρό, οἱ Χριστιανοὶ ἦταν σχεδὸν τὸ 20% τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ καὶ ἀποτελοῦσαν μία ζωντανὴ καὶ ἀρχαία κοινότητα, τῶν ὀποίων οἱ πρόγονοί τους εἶχαν ἀκούσει τὸν Ἅγιο Πέτρο στὴν Ἱερουσαλήμ, καθὼς ὁ ἴδιος κήρυττε τὴν πρώτη Πεντηκοστή. Ὡστόσο τὸ σιωνιστικὸ δόγμα ἔκρινε ὅτι ἡ Παλαιστίνη ἦταν «μία γῆ χωρὶς λαὸ γιὰ ἕνα λαὸ χωρὶς γῆ». Ἀπὸ τοὺς 750,000 Παλαιστινίους ποὺ ἐκδιώχθηκαν καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ σπίτια τους τὸ 1948, περίπου 50,000 ἦταν Χριστιανοὶ- τὸ 7% τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν προσφύγων καὶ τὸ 35% τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τῶν Χριστιανῶν ποὺ ζοῦσαν στὴν Παλαιστίνη ἐκείνη τὴν ἐποχή. Ὁ Χριστιανικὸς πληθυσμὸς τῆς Βηθλεέμ, ποὺ ἦταν 95% τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ, ἔχει σήμερα φθίνει σὲ περίπου τὸ 15 τοῖς ἑκατό. Στὴν Ἱερουσαλὴμ πάνω ἀπὸ τὸ 50% τῶν Χριστιανῶν ἔχασαν τὰ σπίτια τους κατὰ τὴν εἰσβολὴ τοῦ Ἰσραηλινοῦ στρατοῦ. Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ τὸ 1922 πλειοψηφοῦσαν ἐλαφρῶς τῶν Μουσουλμάνων (15,000 ἔναντι 13,000) σήμερα ἀριθμοῦν τὸ 2% τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ τῆς πόλης. Ἡ Ἱερουσαλὴμ ἔχει γίνει σήμερα κατὰ τὸ 75% Ἑβραϊκή».

Σήμερον

«Σήμερα πιστεύεται ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Χριστιανῶν στὴν κατεχόμενη Παλαιστίνη μαζὶ μὲ τὸ Ἰσραὴλ ἀριθμοῦν περίπου 175,000, μόλις πάνω ἀπὸ τὸ 2% τοῦ συνολικοῦ πληθυσμοῦ, καὶ ὁ ἀριθμὸς τους συνεχίζει νὰ μειώνεται ραγδαῖα. Αὐτὴ ἡ συρρίκνωση ὀφείλεται στὴ μαζικὴ μετανάστευση. Ἀπὸ τοὺς Παλαιστίνιους Χριστιανοὺς ποὺ ἔχουν παραμείνει στὴν περιοχή, οἱ περισσότεροι ζοῦν στὸ Λίβανο, ὅπου μοιράζονται τὴν ἴδια ἀπύθμενη μιζέρια μέ ὅλους τούς ἄλλους Παλαιστίνιους πρόσφυγες. Περιορίζονται σὲ στρατόπεδα, ὅπου τὰ σχολεῖα εἶναι ὑποβαθμισμένα καὶ ὑπερπλήρη, ὅπου ἡ στέγαση εἶναι ἐτοιμόρροπη καὶ οἱ συνθῆκες ὑγιεινῆς εἶναι ἄθλιες. Οἱ περισσότεροι, ὡστόσο, ἔχουν ἐγκαταλείψει τὴν περιοχὴ στὸ σύνολό της. Δὲν ὑπάρχουν ἀξιόπιστα στοιχεῖα, γιὰ νὰ εἶναι διαθέσιμα, ἀλλὰ ἐκτιμᾶται ὅτι μεταξὺ 100,000 καὶ 300,000 Παλαιστίνιοι Χριστιανοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοί τους ζοῦν σήμερα στὶς ΗΠΑ».

Οἱ «Χριστιανοὶ» Σιωνισταί

«Οἱ Παλαιστίνιοι Χριστιανοὶ θεωροῦν τοὺς ἑαυτούς τους καὶ θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς περισσότερους Μουσουλμάνους συμπατριῶτες τους, ὡς ἕνα ἀναπόσπαστο τμῆμα τοῦ Παλαιστινιακοῦ λαοῦ, καὶ ἔχουν ἐδῶ καὶ καιρὸ λάβει ἕνα ζωτικὸ μέρος στὸ Παλαιστινιακὸ Ἀγώνα. Ὅμως χάρη στὴ τυφλὴ Ἀμερικανικὴ ὑποστήριξη πρὸς τὸ κράτος τοῦ Ἰσραὴλ ποὺ προέρχεται ἀπὸ τοὺς «Χριστιανοὺς» Σιωνιστὲς (καὶ ὄχι μόνο), καὶ στὸ προκῦπτον ἀντι-δυτικὸ αἴσθημα ποὺ ἔχει ἀναπτυχθεῖ ἀνάμεσα στοὺς Μουσουλμάνους Παλαιστίνιους, οἱ Χριστιανοὶ Παλαιστίνιοι ποὺ ζοῦν στὶς ἐλεγχόμενες ἀπὸ τὴ Παλαιστινιακὴ Ἀρχὴ περιοχές, ἔχουν τὸ αἴσθημα ὅτι ἀπειλοῦνται ἢ πιέζονται νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴν ἡμερήσια διάταξη τῶν φονταμενταλιστικῶν Ἰσλαμικῶν στοιχείων. Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ Χριστιανοὶ στοὺς Ἁγίους Τόπους καταβάλλουν τὸ τίμημα γιὰ τὴν Ἀμερικανικὴ πολιτικὴ ἁπλῶς καὶ μόνο ἐπειδὴ ἔχουν τὴν ἴδια «θρησκεία» μὲ τοὺς Ἀμερικανούς».

Οἱ Ἰσλαμισταὶ

«Τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς τῶν Ἀμερικανῶν εἶναι πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν παραδοσιακὸ Χριστιανισμὸ τῶν Χριστιανῶν Παλαιστινίων εἶναι ἄγνωστο στοὺς περισσότερους Μουσουλμάνους. Αὐτὴ ἡ νέα ἐχθρότητα ἔχει ἀναφερθεῖ ὡς ἕνας λόγος γιὰ τὴ μετανάστευση ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς ποὺ διαμένουν σὲ ἑδάφη ποὺ ἐλέγχονται ἀπὸ τὴν Παλαιστινιακὴ Ἀρχή, ὅπου τὸ 20% τῶν Χριστιανῶν στοὺς Ἁγίους Τόπους ζοῦν- τὸ 80% ζοῦν στὸ κράτος τοῦ Ἰσραήλ. Μὲ τὴ σειρά τους, οἱ Ἰσραηλινοὶ ἐπωφελοῦνται τὴν ἀνάπτυξη τῆς νέας αὐτῆς ἐχθρότητας πρὸς τοὺς Χριστιανοὺς Παλαιστινίους ἀπὸ τοὺς φονταμενταλιστὲς Μουσουλμάνους Παλαιστινίους, καὶ προσπαθοῦν νὰ τὴ χρησιμοποιήσουν ὡς προπαγάνδα ἐναντίον τῆς Παλαιστινιακῆς Ἀρχῆς, ξεχνώντας τὶς δικές τους θηριωδίες κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Ἀντιμετωπίζοντας τὴ καταδίωξη ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλινοὺς καὶ τὴν αὐξανόμενη ἐχθρότητα ἀπὸ τοὺς φονταμενταλιστὲς Ἰσλαμιστὲς συμπατριώτες τους, οἱ Χριστιανοὶ τῆς Παλαιστίνης δὲν ἔχουν κανένα νὰ ἀπευθυνθοῦν γιὰ τὴν προστασία τους, συνεπῶς μεταναστεύουν σὲ μεγάλους ἀριθμούς. Ὡς ἀποτέλεσμα, ἡ ἡμέρα ποὺ δὲν θὰ ὑπάρχουν πλέον Χριστιανοὶ στὴ γῆ τοῦ Χριστοῦ δὲν εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὴν ἔλευσή της».

Μόλις ἐκυκλοφορήθη

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 2017 ΤΗΣ Π.Ο.Ε.

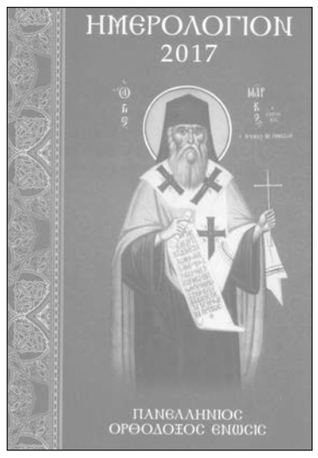

Ἐκυκλοφορήθη τὸ Ἡμερολόγιο τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» τοῦ ἔτους 2017. Εἶναι ἀφιερωμένο στὸν πρόμαχο τῆς Ὀρθοδοξίας Ἅγιο Μᾶρκο τὸν Εὐγενικό, τὸν ἐμπνευστὴ τοῦ πνευματικοῦ μας πατρὸς Ἀρχ. Μάρκου Μανώλη.

Περιέχει ἀπόσπασμα ὁμιλίας τοῦ π. Μάρκου γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τοὺς ἁγίους ἀγῶνες τοῦ γενναίου Ἐπισκόπου τῆς Ἐφέσου Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ.

Μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ἄντεξε σὲ ὅλες τὶς ἐπιθέσεις, διότι ἦταν κατηρτισμένος ἄριστα. Ἦταν σκεῦος ἐκλογῆς, εἶχε πλούσια τὴν Χάριν τοῦ Κυρίου μας, ἦταν στὴν ἴδια γραμμὴ μαζὶ μὲ τοὺς μεγάλους Πατέρες, τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο, τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ. Ἦταν ὁ λέων τῆς πίστεώς μας, ὁ μονομάχος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Εἶναι ἔγχρωμο καὶ καλαίσθητο.

Τιμᾶται 1 εὐρώ

Νεανικά Ζητήματα

Κατάθλιψη καὶ διαδίκτυο

6ον

Ἀπαντώντας στὸ ἐρώτημα, **«πότε τὸ διαδίκτυο μᾶς ὁδηγεῖ στὴν κατάθλιψη;»,** καλοί μου φίλοι, ἀναφερθήκαμε στὰ προηγούμενα δύο φύλλα στὸν πρῶτο

Ὁ β΄ γάμος τῶν κληρικῶν: «ὅταν ὁ ἐσχατολογικὸς προορισμὸς ξεπερνᾶ τὰ ἐπίγεια δικαιώματα γιὰ ζωή»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἄγαμοι, ἱερομόναχοι, ἀρχιμανδρίτες νά συνάψουν γάμο μετά τήν χειροτονία.

Ἔπεσε στά χέρια μου ἕγα ὑπέροχο ὑπόμνημα πάνω στό πρῶτο θέμα. Τό ἄλλο εἶναι ἐπίσης πολύ σημαντικό καί δέν πρόκειται νά τό θίξουμε ἀπόψε, ἀλλά λέγω ὅτι κτυποῦν μεθοδικά καί διά νά κινήσουν τόν συναισθηματικό κόσμο τῶν ἀνθρώπων καί νά πείσουν ὅτι αὐτό θά ἦταν γιά τό καλό τῆς Ἐκκλησίας, γιά τό καλό τοῦ λαοῦ.

Ἔπεσε λοιπόν στά χέρια μου ἕνα θαυμάσιο ὑπόμνημα πρός τήν Ἱερά Σύνοδο πάνω στό θέμα τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν, μετά τήν χειροτονία, πού ἔχει ἕνα βαθύτατο πνευματικό περιεχόμενο καί θεώρησα καλό στήν σειρά αὐτῶν τῶν μαθημάτων νά ἐνημερωθοῦμε καί γι' αὐτό τό ζήτημα ὅσο τό δυνατόν, ἀλλά καί νά ὠφεληθοῦμε ἐκ τῆς πνευματικῆς αὐτῆς θεωρήσεως τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Ὑπερπροβολὴ τῆς ἐλευθεριότητος

Τονίζεται στό ὑπόμνημα εὐλαβεστάτου κληρικοῦ καί πνευματικοῦ: "Εἶναι γνωστό ἀπό τήν καθημερινή πεῖρα, κοινή πεῖρα ὅτι κάποιες σκοτεινές δυνάμεις ἐπίμονα προπαγανδίζουν τόν ἀνήθικο τρόπο ζωῆς". Στίς ἡμέρες μας ἔχουμε αὐτό τό κῦμα τοῦ πανσεξουαλισμοῦ, τῆς προβολῆς ὅλων ἐκείνων πού μποροῦν νά ἐξάψουν τά κατώτερα πάθη καί νά κινήσουν τούς ἀνθρώπους σ' ἕνα ἐλεύθερο ἀνήθικο τρόπο ζωῆς. "Περιγελοῦν τόν Εὐαγγελικό παρθενικό βίο, τόν ὁποῖον θεωροῦν χίμαιρα καί ὑποτιμοῦν τόν σεμνό γάμο". Καί τό ἕνα καί τό ἄλλο δηλαδή, ἀπό τήν μιά δέν δέχονται βίο παρθενικό καί ἀφιερωμένο στόν Θεό, ἀλλά θεωροῦν καί "κορόϊδα" ὅλους ἐκείνους τούς ἀνθρώπους πού συνῆψαν καί ἔχουν καί τηροῦν ἕνα σεμνό γάμο καί τηροῦν τά στέφανά τους καί εἶναι ἀφωσιωμένοι στήν οἰκογένεια καί στά παιδιά της. «Ἀναρίθμητες ἀνήθικες ὀπτικές ἤ ἀκουστικές εἰκόνες ἀποσκοποῦν στό νά καρφώσουν μέσα μας ἕνα χυδαῖο τρόπο ζωῆς μέ κυριαρχοῦσα τήν ἐλεύθερη σεξουαλική σχέση καί γιά τούς νέους (ἀγάμους) καί γιά τούς ἐγγάμους. Καθημερινά προκαλούμαστε ὅλοι, ὅλων τῶν ἡλικιῶν, γιά νά ἐνδώσουμε στό δαιμονιώδη τρόπο ζωῆς καί ὄχι στόν ἀληθινά χριστιανικό».

Στό σημεῖο αὐτό θά ἤθελα νά παραπέμψω καί εἰς ἕνα ἀπόσπασμα πού ἔχει ἡ «Χριστιανική Σπίθα», τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης, ὅπου ἐλέγχει μετά παρρησίας προδρομικῆς τό μεγάλο καί φοβερό σκάνδαλο τοῦ πρωθυπουργοῦ μας καί τονίζει μεταξύ τῶν ἄλλων, ὅτι ζοῦμε σέ μιά ἐποχή πού εὐνοοῦνται αὐτές οἱ σχέσεις, πού ἐνθαρρύνονται αὐτές οἱ σχέσεις καί πού ἀμνηστεύονται τέτοια θανάσιμα ἁμαρτήματα, ὥστε νά μή ξεσηκώνωνται συνειδήσεις, νά μή διαμαρτύρεται κανείς γιά ὅ,τι κραυγαλέο καί ἀντίθετο μέ τό νόμο τοῦ Θεοῦ γίνεται καί νά ἔχουμε αὐτή τήν θλιβερά καί λυπηρά κατάσταση τῆς μεγάλης διαλύσεως τῶν χριστιανικῶν γάμων, τῆς αὐξήσεως τῶν διαζυγίων. Γίνονται βεβαίως πολλοί θρησκευτικοί γάμοι καί ἦταν μιά νίκη ἔναντι τοῦ πολιτικοῦ, ἀλλά πρέπει νά σκεφθοῦμε καί πόσοι γάμοι διαλύονται θρησκευτικοί ἐν συνεχείᾳ καί λέγει καί κεῖνο τό παράδειγμα ὁ Σεβασμιώτατος ὅτι ἀπό μιά ἔρευνα πού ἔκαμα στήν μητρόπολή μου διεπίστωσα ὅτι σέ διάστημα ἑκατό ἐτῶν (100 χρόνων) οὔτε ἕνα διαζύγιο δέν ὑπάρχει, οὔτε ἕνα διαζύγιο καί μεῖς τώρα λέει τό θεωροῦμε αὐτό σάν κάτι τό συνηθισμένο, τό κοινό, τό εὔλογο κ.λ.π. τό εὔκολο διαζύγιο.

«Ἀποκορύφωμα τῶν ἐξευτελιστικῶν γιά τό ἀνθρώπινο πρόσωπο μεθοδιῶν εἶναι ἡ «ὁσημέραι» διάδοση τῶν πορνό καί τό ἔπαρκον τῆς δαιμονοποιημένης» (ὡς πρός τό προηγούμενο γνωρίζετε καλύτερα ἀπό μένα, ἀλλά ἐγώ ἔτσι μιά μικρή ἐμπειρία πού ἔχω εἶναι ὅτι πραγματικά, ὅταν οἱ ἄνθρωποι παρασυρθοῦν σ' αὐτό τόν πειρασμό νά δοῦν τέτοια ἔργα, εἴτε στόν κινηματογράφο εἴτε στήν τηλεόραση ἀργά νυκτερινές ὧρες ἤ σέ βίντεο, προκαλοῦν τέτοια ζημιά, τέτοια ἀναστάτωση στόν ἄνθρωπο, ὥστε ὅτι ἔχει οἰκοδομήσει μέχρι στιγμῆς διαλύονται καί μετά κόπου μπορεῖ νά συνέλθη, ἄν συνέλθη ἕνας ἄνθρωπος, ἀφοῦ καταλάβει τί κακό ἔκανε στόν ἑαυτόν του, ὅταν εἶδε ἕνα τέτοιο φοβερό θέαμα). «Τό ἔπακρο τῆς δαιμονοποιημένης φαντασίας εἶναι ἡ προβολή ὅλων τῶν βδελυκτῶν παθῶν στό θεανθρώπινο πρόσωπο, ὅπως παριστάνεται στόν τελευταῖο πειρασμό». Βλέπετε προοδευτικά ἔρχεται τό κακό, ἡ ἁμαρτία, καί ἐδῶ ἔχομε πλέον ὅλα αὐτά τά πάθη καί ὅλες αὐτές τίς ἀδυναμίες, γιά νά μή μᾶς ἐλέγχῃ πλέον ἡ συνείδηση νά τά προσάπτωμε, νά τά ἀναφέρωμε στό πρόσωπο, τό Πανάχραντο Πρόσωπο, στό Θεανθρώπινο Πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας, ὅπως φαίνεται ἀπό τόν τελευταῖο πειρασμό.

Λοιδορία τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ κλήρου

«Ξεπεράστηκε στήν ἐποχή μας καί αὐτός ὁ αἱρετικός Ἄρειος». Εἴδατε πού τό λέγαμε καί ἄλλες φορές ὅτι καί οἱ αἱρετικοί, ἀλλά καί οἱ ἄθεοι τοῦ 18ου καί 19ου αἰῶνος ἐκτύπησαν μέν κακῶς κάκιστα τήν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά ἐσεβάσθησαν τήν ἀνθρωπότητα καί ὁμιλοῦσαν γιά ἕνα ἀνυπέρβλητο διδάσκαλο, γιά ἕνα τέλειο διδάσκαλο γιά ἕνα πού δέν εἶχε κανένα ψεγάδι καί καμμιά ἁμαρτία.

«Τουλάχιστον αὐτός θεωροῦσε τόν Κύριόν μας τέλειο ἀνθρώπινο κτίσμα. Δέν τόλμησε νά φαντασθεῖ κάποιο τελευταῖο πειρασμό». Δέν ἔχομε μαρτυρία ἀπό ἐκεῖ. «Οἱ ἴδιες σκοτεινές δυνάμεις, ἀφοῦ τόσο ἀλαζονικά ἐξευτελίζουν τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατά φυσική συνέπεια ἐξευτελίζουν καί τό πρόσωπο τοῦ Ὀρθοδόξου ἱερέως πού εἶναι ζωντανή εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους». Ἀφοῦ κτύπησαν τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας θά φεισθοῦν τούς Ὀρθοδόξους κληρικούς; Ἐκεῖ θά προχωρήσουν καί προχωροῦν. «Καί αὐτή τήν φορά προσποιοῦνται ὅτι λυποῦνται τάχα τόν χῆρο παπᾶ, ὁ ὁποῖος ἔχει πολλά οἰκογενειακά προβλήματα νά ἀντιμετωπίσει χωρίς τήν σύζυγό του καί σύντροφο τῆς ζωῆς του».

Πολύπλευρος εἶναι καί ὁ ἀγών ἐναντίον τῶν κληρικῶν καί ἡ προσπάθεια πού γίνεται καί μέ κινηματογραφικά ἔργα καί μέ ἄλλους τρόπους. Ἀκόμα, εἶχε γράψει ἔμπειρος μελετητής τοῦ ἀντιαιρετικοῦ ἀγῶνος ὅτι δέν διστάζουν οἱ αἱρετικοί μερικές φορές νά μεταμφιέζωνται καί σέ Ὀρθοδόξους κληρικούς, ὄχι μόνο στά καρναβάλια καί ἄλλες φορές, γιά νά πέση ἡ ὑπόληψη καί ὁ σεβασμός στό πρόσωπο τοῦ Ὀρθοδόξου κληρικοῦ, καί νά λένε φυσικά φοβερά καί ἀκατανόμαστα πράγματα, ὁπότε τί σεβασμός καί τί ὑπόληψη νά ὑπάρχῃ. Τώρα ὅμως ὑπάρχει ἐκτός ἀπό ὅλη αὐτή τήν γενική ἐπίθεση ὅπως θἄλεγα, ὑπάρχει καί μιά εἰδικότερη πού ἐμφανίζεται μέ τό πρόβλημα τῆς χηρείας τῶν κληρικῶν καί μέ τά πολλά οἰκογενειακά προβλήματα πού ἔχει νά ἀντιμετωπίση χωρίς τήν συζυγό του καί τήν σύντροφο τῆς ζωῆς του.

«Οἰκουμενικὴ» ἐξέτασις τοῦ ἀγάμου

Πάνω σέ αὐτό τό θέμα δίδεται πραγματικά μιά πολύ πνευματική ἀπάντηση πού μπορῶ νά σᾶς πῶ ὅτι εἶναι ὑπόδειγμα θεολογικῆς ἀντιμετωπίσεως ἑνός τέτοιου ζητήματος ἀλλά καί ἤθους χριστιανικοῦ Ὀρθοδόξου καί μακάρι ὅλοι μας, ὅταν πολεμοῦμε μέ αὐτόν τόν τρόπο ν' ἀντιμετωπίζουμε ὅλους τούς πλανωμένους καί πολεμοῦντας τήν Ἁγία μας Ἐκκλησία καί τήν παράδοση αὐτῆς.

«Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος στό λόγο του "περί παρθενίας" ἐπιβεβαιώνει καί ἑρμηνεύει ὅσα ὁ θεῖος Ἀπόστολος Παῦλος ὑποστηρίζει γιά τίς χῆρες. Τίς θεωρεῖ τάγμα ἐκλεκτό μέσα στήν Ἐκκλησία πού ἔχουν τιμηθῆ ἀπό τόν Χριστό μέ τό χάρισμα τῆς χηρείας, γιά μείζονα ἠθική τελείωση καί γιά κοινωνική προσφορά μέσα στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι ἄν αὐτά ἰσχύουν γιά τίς γυναῖκες χῆρες πού δέν ἔχουν ἄλλωστε τό ὕψιστο χάρισμα τῆς ἱερωσύνης τί ἰσχύει γιά τόν Ὀρθόδοξο κληρικό; Δέν εἶναι τοῦ παρόντος νά καταγράψουμε τά ὅσα ἀνέκφραστα καί φρικτά ἔγραψε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος στούς λόγους "περί Ἱερωσύνης" καί ὅσα ἀσφαλῶς ἐβίωσε στήν ἱερατική καί ἀρχιερατική οὐρανομήκη θεία Λειτουργία. Ἐπίσης ὑπεύθυνα ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀπευθυνόμενος πρός τόν Τίτο γράφει σχετικά μέ τά προσόντα τοῦ πρεσβυτέρου "εἴ τις ἀνέγκλητος μιᾶς γυναικός ἀνήρ". Στήν ἐπιστολή του ἐπίσης πρός Τιμόθεον (Α΄ Τιμ. 3, 12) ἀκριβῶς τά ἴδια θεσμοθετεῖ γιά τούς διακόνους "ἔστωσαν μιᾶς γυναικός ἄνδρες"». Πόσο λοιπόν πρέπει νά ἑρμηνεύωνται τά κείμενα, πόσο θά πρέπη νά ἑρμηνεύωνται ὀρθοδόξως. Διότι τά ἴδια αὐτά χωρία δυστυχῶς ἄλλοι προσπαθοῦν νά τά χρησιμοποιήσουν, γιά νά ψέξουν καί νά ἀπαγορεύσουν κατά κάποιο τρόπο τό ἄγαμον τῶν Ἐπισκόπων καί λέγουν, ὁρίστε ἔχουμε ἐδῶ "μιᾶς γυναικός ἀνήρ" πῶς ἐσεῖς δέν παντρεύεσθε; καί ἀφοῦ στήν ἀρχαία Ἐκκλησία ὑπῆρχαν καί ἔγγαμοι Ἐπίσκοποι κλπ. Τί θά μποροῦσε νά πῆ κανείς πάνω στήν ἔνσταση αὐτή, γιατί τό φέρνουν πολλές φορές καί προτεστάνται καί αἱρετικοί.

Ὁ ἀείμνηστος π. Ἰωήλ Γιαννακόπουλος στό βιβλίο του "Διάλογοι Ὀρθοδόξου καί Εὐαγγελικοῦ" ἔχει δώσει πολύ σημαντική, πολύ καλή ἀπάντηση καί συνιστῶμε τήν μελέτη τοῦ βιβλίου αὐτοῦ ὄχι μόνο γι' αὐτό τό θέμα ἀλλά καί γιά πολλά ἄλλα, πού θίγει, πού εἶναι ὡς πρός τήν ἀντιμετώπιση τῶν προτεσταντικῶν πλανῶν. Ἐκεῖ λέγει ὅτι τό "μιᾶς γυναικός ἀνήρ" δέν ἐπιτρέπει τόν δεύτερο γάμο, τό ὁποῖον σημειωτέον οἱ πρῶτοι χριστιανοί, πού εἶχαν πολύ ὑψηλά ἤθη ἐχαρακτήριζαν, ὅπως ὁ Ἀπολογητής Ἀθηναγόρας, εὐπρεπῆ μοιχεία καί γι' αὐτό ἄν αὐτό ἴσχυε γενικά γιά τούς χριστιανούς πολύ περισσότερο ἰσχύει διά τόν κληρικό καί λέει ὁ Ἀπόστολος, καί ἔχει κανονισθῆ αὐτό μέ κανόνες Οἰκουμενικῶν Συνόδων ὅτι πρέπει νά εἶναι "μιᾶς γυναικός ἀνήρ", δέν ἐπιτρέπεται δεύτερος γάμος, γιατί αὐτό προσπαθοῦν αὐτή τήν στιγμή ν' ἀνατρέψουν.

Τώρα ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ Ὀρθοδοξία, ἤδη ἀπό τήν Α΄ Οἰκουμενικῇ Σύνοδο ἔβαλε τά θεμέλια, γιατί βρέθηκαν μερικοί πού εἶπαν ὑποχρεωτικά ὅλοι οἱ κληρικοί νά εἶναι ἄγαμοι καί σηκώθηκε ἕνας ὁμολογητής Παφνούτιος ἀσκητής καί λέει, ὄχι, δέν θά βάλωμε βρόχο ὑποχρεωτικά, ἀλλά ὅσοι θέλουν νά ἀκολουθήσουν τόν ἄγαμο βίο, τόν παρθενικό βίο εἶναι ἐλεύθεροι καί ὅσοι θέλουν νά ἀκολουθήσουν τόν ἔγγαμο βίο ἐπίσης εἶναι ἐλεύθεροι. Αὐτό πρό τῆς χειροτονίας. Λαμβάνεται ἡ ἀπόφαση καί ἐκεῖνος πού θέλει ν' ἀκολουθήση τήν μοναχική πολιτεία εἶναι ἐλεύθερος ν' ἀκολουθήση αὐτό τόν δρόμο καί ἐκεῖνος πού θέλει ν' ἀκολουθήση τόν ἔγγαμο βίο πάλι εἶναι ἐλεύθερος. Ἕνα πρᾶγμα θαυμαστό πού τό βλέπομε ἤδη καί σήμερα στόν Ὀρθόδοξο κλῆρο εἶναι ὅτι πλεῖστοι ὅσοι, ἡ συντριπτική πλειοψηφία εἶναι ἔγγαμοι κληρικοί καί ἔχομε καί τούς μοναχούς, τούς ἱερομονάχους καί τό μοναχικό τάγμα κλπ. ἀλλά δέν ἔχομε αὐτό πού ἐπέβαλε ὁ παπισμός πού σώνει καί καλά ἔβαλε τήν ὑποχρεωτική ἀγαμία καὶ μέχρι σήμερα δέν τό ἔχουν λύσει τό θέμα αὐτό, διότι δέν ἀκολουθοῦν τήν παράδοση. Ὡς πρός τούς Ἐπισκόπους ὅμως Σύνοδος Οἰκουμενική ἀργότερα ἐνομοθέτησε, ὅτι ναί μέν στήν ἀρχή εἴχαμε καί ἐγγάμους καί ἀγάμους ἐπισκόπους, ἀλλά ἀργότερα ἡ Σύνοδος ἡ Ἕκτη Οἰκουμενική εἶπε γιά μείζονα ὠφέλεια τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ νά εἶναι ἀπερίσπαστοι οἱ Ἐπίσκοποι στό ἔργο αὐτό, μόνο σ' αὐτή τήν περίπτωση.

Ὁ γάμος αἰώνιος, ἡ συζυγία ἀδιάλυτος

«Ὅλοι μας γνωρίζουμε πρόσωπα λαϊκά ἄνδρες καί γυναῖκες συζύγους, τά ὁποῖα μετά τήν χηρεία τους ζοῦν ἕνα διαρκές κατά Θεόν πένθος. Ἡ συζυγική ἐν Χριστῷ ἀγάπη συνδέει βαθιά καί ὑπαρξιακά τά δύο πρόσωπα, ὥστε οὔτε μέ τόν θάνατο νά μή χωρίζουν πνευματικά. Ὁ ἕνας σύζυγος πού εὑρίσκεται στήν παροῦσα ζωή αἰσθάνεται ἐπιτακτική τήν ἀνάγκη νά ἐπισκέπτεται τακτικώτατα τόν τάφο τοῦ μεταστάντος, νά τόν περιποιεῖται καί νά τροφοδοτεῖ μέσα του μιά πνευματική παρουσία. Ὁ «ἐν Χριστῷ» χῆρος ἤ χήρα ἀναζητοῦν ἀκόμη μέσα στόν ἱερό χῶρο τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν νά κάνουν πιό αἰσθητή τήν πνευματική μορφή τοῦ ἑτέρου συζύγου πού ἄφησε τήν ἐπίγεια ζωή. Ἰδιαίτερα μέσα στὴν θεία Εὐχαριστία, ὅπου ὑπερβαίνεται ὁ χῶρος καί ὁ χρόνος ἐπιτυγχάνεται ἡ πνευματική ἐπικοινωνία μέ τούς μεταστάντες. Δύο φορές χαρά εἶναι γιά τόν χῆρο σύζυγο ἤ τήν χήρα σύζυγο ἡ θεία Εὐχαριστία. Πρῶτα γιά τήν κοινωνία μέ τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, μέ τήν Κυρία Θεοτόκο καί τούς Ἁγίους καί δεύτερα ἔχει κοινωνία-συνάντηση- μέ τόν ἀγαπημένο κοιμηθέντα σύζυγο. Τό πρόσωπο τοῦ κοιμηθέντος πού ἔχει ἀπελευθερωθεῖ ἀπό τίς ποικίλες ἐνδοκοσμικές διασυνδέσεις (σάρκα, ἁμαρτία, μέριμνα κλπ) γίνεται πιά ἡρωϊκό, μυθικό ἅγιο πρόσωπο. Τά ἐλαττώματα καί οἱ ἀδυναμίες τοῦ ἐκλιπόντος ξεχνιοῦνται καί συγχωροῦνται. Ἔτσι μέσα στήν μνήμη καί στήν καρδιά τοῦ χήρου συζύγου ἀναπλάθεται ἡ ἀρχέτυπη εἰκόνα τοῦ καλοῦ συζύγου. Μέ αὐτές τίς ἐκκλησιολογικές συνθῆκες δέν μπορεῖ νά πάρει εὔκολα ἄλλο πρόσωπο τήν θέση τοῦ κοιμηθέντος. Τά ἄλλα πρόσωπα φαίνονται ὑποδεέστερα, ἀλλότρια πάντως τῆς συζυγικῆς κοινωνίας». Αὐτά ὡς πρός τούς λαϊκούς

«Ἔξ ἄλλου ὅλη ἡ ὑπόλοιπη ζωή τοῦ χήρου συζύγου δέν ἔχει τήν ἴδια ἀξία ὅπως καί πρῶτα. Ὁ ἐσχατολογικός προορισμός ξεπερνάει τά ἐπίγεια δικαιώματα γιά «ζωή». Τό πένθος κυριαρχεῖ στή σάρκα, στό συναίσθημα, στή λογική, στίς κοσμικές προοπτικές. Ἡ ἐγκάρδια λύπη εἶναι μόνιμος σύντροφος παραχωρημένος ἀπό τόν ἴδιο τό Δημιουργό, γιά νά σφυρηλατεῖ στό χῆρο σύζυγο μιά νέα παρθενική πραγματικότητα. Βέβαια εἶναι ἀπόλυτα ἐλεύθερος ὁ χῆρος ἤ ἡ χήρα ἀπό τήν Καινή Διαθήκη καί τούς ἱερούς κανόνες νά ξαναδημιουργήσουν ἄν φυσικά θέλουν μιά δεύτερη συντροφικότητα ἑνός δευτέρου γάμου.

Γνωρίζουμε ὅμως πρόσωπα πού προτίμησαν τήν χηρεία γιά ὅλη τους τήν ζωή. Κράτησαν μάλιστα δυνατή τήν μνήμη τοῦ ἀγαπημένου ἐκλιπόντος συζύγου. Ἄν καί πιέστηκαν νά συνάψουν νέο δεσμό, τόν ἀρνήθηκαν κατηγορηματικά μέ τήν ρητή διαβεβαίωση «μά ὁ σύζυγός μου ζεῖ»». Καί εἶναι χαρακτηριστικό ἐκεῖνο πού ἀναφέρεται στόν βίο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, πού ὅταν κοιμήθηκε ἡ σύζυγός του καί τά δυό του παιδιά, τοῦ προτάθηκε πάλι γάμος καί ἐκεῖνος εἶπε ὄχι, ἀρνήθηκε, διότι λέει ἡ σύζυγός μου μέ περιμένει στόν οὐρανό καί θά συναντηθοῦμε μιά μέρα.

«Κάθε ἀλλότρια σκέψη γιά κάποιο ἄλλο πρόσωπο φαίνεται ὡς ἐπί τό πλεῖστον πειρασμός πού ξεπερνᾶται μέ τήν λύπη τοῦ πένθους καί τήν ὀρθόδοξη ἄσκηση καί προσευχή.

Ὅλα αὐτά πηγάζουν ἀπό τήν γνωστή καταληκτική εὐχή τῆς ἱερολογίας τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου: «παράλαβε τούς στεφάνους αὐτῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου» (ὅταν τελειώνει τό μυστήριο τοῦ γάμου ἡ εὐχή) «παράλαβε τούς στεφάνους αὐτῶν ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου ἀσπίλους καί ἀμώμους καί ἀνεπιβουλεύτους διατηρῶν αὐτούς εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Συζυγία ἀδιάλυτη εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων, εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία μας».

Ὄχι γάμοι δοκιμαστικοί, ὄχι γάμοι γιά κάποια ὁρισμένη διάρκεια, ἀλλά γάμοι πού ἔχουν συζυγία ἀδιάλυτο εἰς αἰῶνας αἰώνων.

«Μέ αὐτή τήν ἐκκλησιολογική ἐλπίδα τρέφεται ὁ χῆρος σύζυγος. Στήν πράξη ζεῖ μοναχικά, μυστικά ὅμως ζεῖ συζυγικά, καλεῖται δέ ἀπώτερα νά ζήσει πιό πνευματικά, Τριαδολογικά. Γι' αὐτό καί φοροῦν δύο βέρες (δαχτυλίδια). Ἔτσι ἐπιβεβαιώνουν τήν «ηὐξημένη ἐλπίδα τῆς ἐν Χριστῷ δευτέρας συναντήσεως» εἰς τήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Ἄν αὐτά λοιπόν τά διαπιστώνουμε στήν ζωή τῶν πιστῶν λαϊκῶν πόσο ἀνώτερα θά πρέπει νά τά συναντοῦμε στή ζωή τῶν κληρικῶν».

Δι' ἕνα ἡγεμονικὸν πνευματικὸν χριστοάνθρωπον

Γιά σκεφθῆτε δηλαδή ποῦ πᾶμε, ἐάν αὐτά πού ἀναφέρθησαν προηγουμένως μέ μιά τέτοια πνευματική θεώρηση τοῦ γάμου καί τοῦ θανάτου ἑνός ἐκ τῶν συζύγων ἰσχύουν γιά τούς λαϊκούς καί τό βλέπομε ὅτι ὑπάρχουν στούς εὐσεβεῖς ἀνθρώπους, πόσο πρέπει νά ὑπάρχουν στήν ζωή τῶν

κληρικῶν. «Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου εἶναι (ἤ ἀγωνίζονται νά εἶναι) οἱ πνευματικοί ἄνθρωποι καί ἄν μάλιστα εἶναι καί πνευματικοί ἐκούσια ἀγωνίζονται νά ὑποτάξουν τό χεῖρον τῷ κρείττονι (τό κατώτερο στό ἀνώτερο), τήν ἁμαρτωλή ροπή πρός τόν ἡγεμονικό πνευματικό χριστοάνθρωπο. Πασχίζουν νά λυτρωθοῦν ἀπό τίς νομοτελικές ἐπιταγές τῆς φύσεως καί νά γίνουν ἁπλᾶ καί καθαρά χριστοπρόσωπα. Βγαίνουν ἀναγεννημένοι πνευματικά μετά ἀπό τήν ἀπέραντη ὀδύνη καί τήν ὑπερβολική θλίψη τοῦ πένθους. Ἔτσι ἡ χηρεία μπορεῖ νά ἀποτελέσει χαρισματικό ὁρόσημο γιά τόν χῆρο κληρικό. Μέ τό ἐν Χριστῷ ἐνθουσιαστικό φρόνημα καί τήν χειραγωγική συμπαράσταση τοῦ πνευματικοῦ πατέρα μπορεῖ νά γίνει ὁ κληρικός ὁ ἐν Χριστῷ νέος ἄνθρωπος. Χαρά καί ἀγαλλίαση πλημμυρίζει τήν ἱερατική καρδιά ὁσάκις μετά παρρησίας καί ἀκατακρίτως γίνεται λειτουργός τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Φάρος τηλαυγής, φωτεινό ἀστέρι, ἀλάτι χρήσιμο, ὅμορφη ἀξιοθέατη πόλη, κέρδος τοῦ Λιβάνου γίνεται ὁ κληρικός μέσα στήν Ἐκκλησία μέ τήν δραστική χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ὀφθαλμός τῆς Ἐκκλησίας, πατέρας στοργικός καί πνευματικός τῶν ἐνοριτῶν. Ἀνώτερος κάθε ὑποψίας. Ἀσκητής, λιτός, φτωχικός, ταπεινός καί ἐλεήμων ἔχει σάν πρῶτο μέλημα τήν ἐπιμέλεια τοῦ ἔσω ἀνθρώπου. Θερμά φιλόκαλος ἐπιδιώκει τήν ψυχική πολυτέλεια, κατεργάζεται ἀσίγαστα τήν ὡραιότερη τέχνη, τήν τέχνη τῆς ἐν Χριστῷ παρθενίας κατά τούς Ἁγίους Πατέρας: Γρηγόριο Θεολόγο, Γρηγόριο Νύσσης (πού ἔζησε καί τόν ἔγγαμο βίο καί ἐν συνεχείᾳ τόν παρθενικόν), Ἰωάννη Χρυσόστομο, Μέγα Ἀθανάσιο, Μέγα Βασίλειο, Βασίλειο Ἀγκύρας, Μεθόδιο Ὀλύμπου κλπ. Σταδιακά μέσα στήν ἱερατική ψυχή κατά χάρη καί ἄπειρη συγκατάβαση ἀντιχαρίζεται ἡ θεία παρηγοριά. «Μακάριοι οἱ πενθοῦντες ὅτι αὐτοί παρακληθήσονται» διαβεβαιώνει ὄχι Ἀποστολικός ἤ Πατερικός λόγος, ἀλλά ὁ ἴδιος ὁ αὐθεντικός Δεσποτικός λόγος τοῦ Κυρίου μας στήν ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλία Του (Ματθ. ε΄, 4). Ἐφ' ὅσον ἀποδέχεται μέ ὑπακοή τό θέλημα τοῦ Θεοῦ ὁ πρώην ἔγγαμος κληρικός, γίνεται ὄχι ἀναγκαστικά, ἀλλά χαρισματικά καί οἰκονομικά ἑκούσιος ἱερομόναχος. Αἰσθάνεται τήν τιμή καί τήν ἰδική ἐκλογή ποῦ τοῦ προετοίμασε ὁ Οὐρανός Πατέρας. Πρῶτος ἴσως σταυροφόρος μέσα στά προβλήματα καί τίς πίκρες τῶν ἐνοριτῶν του μπορεῖ εὐκολότερα νά συμπονεῖ, νά κατανοεῖ, νά ἀγαπᾶ καί ὄχι νά καταπιέζει. Σάν ἀντίβαρο μάλιστα στά ἄπειρα οἰκογενειακά καί ποιμαντικά του προβλήματα χαρίζει ὁ Θεός ἀκτῖνες ὁλόλαμπρες χάριτος μέσα στήν ἱερατική του καρδιά. Ψήγματα χρυσοῦ ἀκόμα ἀπό τό Θεομητορικό θησαυροφυλάκιο, γιά νά καταφέρει νά παλέψει μέσα στό πέλαγος τῆς θλίψεως καί τῆς χηρείας.

Μή φανοῦν παραμύθια καί ὑπερβολές τά γραφόμενα. Ἀποτελοῦν τήν ἐμπειρία τῶν νέων ἤ γηραιοτέρων κληρικῶν πού ἔζησαν τήν ἐν Χριστῷ χηρεία», καί ἀναφέρει ὡς τέτοιο παράδειγμα τόν παπα-Νικόλα τόν Πλανᾶ ποῦ ἔζησε καί τόν γάμο, ἔζησε ἐν συνεχείᾳ τήν χηρεία καί ἔζησε ὡς ἕνας ὅσιος ὡς ἀσκητής καί ἀπό πολλούς συζητεῖται ἡ ἀναγνώριση τῆς ἁγιότητος καί ἡ ἀνακήρυξη (Τὸ 1992 ἡ Ἐκκλησία μας τὸν ἀνεκήρυξε ἅγιο), ὅπως ἐπίσης καί τόν Πατριάρχη τῶν Σέρβων Γερμανό πού ζῆ ἀκόμα σέ βαθύτατο γῆρας, εἶχε συνάψει γάμο, ἔχει κόρη, ἐκοιμήθη ἡ σύζυγός του καί ἐν συνεχείᾳ ἔγινε καί Ἐπίσκοπος καί Πατριάρχης.

«Τήν ἴδια ἄλλωστε ἐμπειρία ἐκφράζουν καί οἱ θεόπνευστοι καί ἀπαρασάλευτοι σχετικοί ἱεροί κανόνες: ΚΣΤ Ἀποστολικοί, 3ος Πενθέκτης 24ος Μ. Βασιλείου, 10ος Ἀγκύρας, Τοπική Σύνοδος Νεοκαισαρείας».

Οἱ νεόκοποι κανονομάχοι

«Εἶναι ἀνόητος ὁ θεῖος Παῦλος, ὅταν προτείνει σ' ὅσους χηρεύουν νά μένουν ἄγαμοι, ὅπως καί αὐτός, χωρίς βέβαια νά τούς ἐξαναγκάζει; Τούς παροτρύνει στά ἀνώτερα καί ὑψηλότερα ἀθλήματα.

Φαίνονται ἀναχρονιστικοί οἱ ἱεροί κανόνες γιά τήν κοσμική ὀρθολογική καί τήν εἰκονοκλαστική κανονομαχική σκέψη». Ἐκεῖνοι πού δουλεύουν στόν ὀρθό λόγο, ἐκεῖνοι δηλαδή ἐπίσης πού δέν δέχονται τήν ἱερά μας παράδοση καί δέν σέβονται τούς ἱερούς κανόνες, συνεχῶς αὐτή τήν καραμέλα, ἀδελφοί μου, πιπιλίζουν ὅτι οἱ ἱεροί κανόνες εἶναι ξεπερασμένοι εἶναι ἀναχρονιστικοί.

«Ἀναχρονισμός ἀσυγχώρητος ὅμως καί ὀπισθοδρόμηση πρωτόγονη θά εἶναι ἡ διὰ νόμου κατάργηση ἤ ἡ ἀθέτηση τῶν σχετικῶν ἱερῶν κανόνων, αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τρόπου ζωῆς ἀπό τούς ἱερεῖς. Ἔκπτωση ἀβυσσαλέα θά εἶναι τό νά συνεχίζει νά εἶναι ἱερεύς καί νά παζαρεύει καί νά παζαρεύεται καί νά βολιδοσκοπεῖ γιά δεύτερη φορά τά συζυγικά προσόντα, τήν ἐξωτερική γυναικεία ὀμορφιά, τήν προῖκα, τή μόρφωση καί τή δουλειά, τήν κοινωνική θέση ἤ τό συναισθηματικό ταίριασμα, γιά νά παραλείψουμε τά χειρότερα».

Καταλαβαίνετε ποῦ ὁδηγεῖται ὁ κλῆρος; Τί θά γίνη ἐάν ἐπικρατήσουν ὡρισμένες ἰδέες νεωτεριστικές πού ἐπιχειροῦν τώρα ὡρισμένοι μοντέρνοι κληρικοί;

Μοῦ θυμίζει τήν λεγομένη ζῶσα Ἐκκλησία λίγο πρό τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως στή Ρωσία καί μετά, πού ἦταν μερικοί τέτοιοι ἄνθρωποι

Θαῦμα εἰς τὴν Ἱ. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου Λεβαδείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

του, ὅπως ἀκριβῶς ἠχοῦν τὰ παπούτσια μας ὅταν βαδίζουμε σὲ καθαρὸ λεῖο πάτωμα. Ἄλλοτε ὀσφραινόμασταν ἔντονη εὐωδία πότε μύρου καὶ πότε λιβανιοῦ σὲ διαφορετικὲς στιγμὲς ὁ καθένας μας. Μερικὰ παιδάκια δέ, μία ἀπὸ τὶς μέρες αὐτὲς ἄκουσαν καὶ ψελλίσματα προσευχῶν.

Ὅλοι μας, ἀκόμη καὶ οἱ πατέρες τῆς Μονῆς, ἤμασταν ὧρες καθηλωμένοι στὰ κούτσουρα καὶ ἀκούγαμε τὸν οὐράνιο ἐπισκέπτη νὰ θυμιάζει. Ἄλλοτε ἀσταμάτητα - ὅπως οἱ ἱερεῖς κατὰ τὴν Θ΄ Ὠδὴ τοῦ κανόνος τοῦ Ὀρθρου- καὶ ἄλλοτε μὲ παύσεις. Ἄλλοτε στεκόταν σὲ ἕνα σημεῖο καὶ θυμίαζε ἐπὶ ὥρα σὰν σὲ δέηση καὶ ἄλλοτε περπατοῦσε θυμιάζοντας. Ἄλλοτε σιγανὰ καὶ ἄλλοτε πιὸ δυνατά. Ἦταν ὁλοζώντανο! Συγκλονιστικό! Ὅταν τὸ ἀκούσαμε γιὰ πρώτη φορὰ ἦταν πραγματικὰ ἀπίστευτο!

Μερικοὶ προσκυνηταί-αὐτήκοοι μάρτυρες τοῦ θαύματος μαρτυροῦν

Μαρτυρία Ε.Μ. (συνταξιοῦχος τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος, 58 ἐτῶν): «εἰς τὴν 4ην /8ου /2016 ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 6μμ ἐπεσκέφθην τὴν Ἱερὰν Μονὴν Κοιμήσεως Θεοτόκου Κορωνείας διὰ τὴν Παράκλησιν τῆς Παναγίας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Παρακλήσεως καθόμην ἔξω του Ναοῦ μετὰ τῶν ὀλίγων προσκυνητῶν καὶ τοῦ πατρὸς Θεοδοσίου καὶ ἤκουσα ἦχον ἀπὸ θυμιατήρι ὡς ἂν τὶς νὰ ἐθυμιάτιζε. Τοῦτο τὸ ἄκουσμα διήρκησε σποραδικῶς ἄχρι τῆς 8ης μμ. Ἐπίσης τὴν 6ην/8ου/2016 κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ ἑσπερινοῦ ἔξωθεν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ἐπίσης ἤκουσα ὁμοῦ μετ' ἄλλων εὐλαβῶν προσκυνητῶν τὸ ἴδιον ὑπερφυσικὸν γεγονός. Κάποιος δηλαδὴ νὰ θυμιατίζει ἐντός τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ. Τὴν ἀλήθειαν λέγω καὶ μάρτυς μου ὁ Τριαδικὸς Θεός.»

Μαρτυρία Σ.Ι.Τ. (θεολόγος, 37 ἐτῶν): «Στὶς 6/8/2016 καὶ ὥρα περίπου 17:30 ἔφτασα μὲ τὴν οἰκογένειά μου στὴν Ἱ. Μ. Κοιμήσεως Θεοτόκου καὶ Εὐαγγελιστῆ Λουκᾶ στὴν Κορώνεια Λειβαδιᾶς γιὰ τὸν ἑσπερινὸ καὶ τὴν γιορτὴ τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Νεοῦ. Μόλις ἔφτασα ἄκουγα πάρα πολὺ ἔντονα καὶ ξεκάθαρα κάποιον μέσα στὴ Μονὴ νὰ θυμιάζει. Ἦταν ἔντονο καὶ κατὰ διαστήματα ἀκουγόταν καθαρά. Μάλιστα ἀκούγονταν καὶ βήματα σὰν νὰ περπατάει κάποιος καὶ νὰ ἀκούγεται τὸ τρίψιμο τοῦ παπουτσιοῦ στὸ δάπεδο. Ὁ ἑσπερινὸς ἔγινε ἔξω. Ἀκουγόταν κάποιος νὰ θυμιατίζει ἐντός τῆς Μονῆς. Νὰ πῶ ἐπίσης πὼς μπαίνοντας, γιὰ νὰ προσκυνήσω στὸ ναὸ δὲν ἄκουγα κάτι μολονότι ὅσοι ἦταν ἔξω μοῦ ἀνέφεραν ὅτι ἄκουγαν. Εὐχαριστῶ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ ποὺ μὲ ἀξίωσε νὰ ζήσω αὐτὸ τὸ σπουδαῖο γεγονός».

Μαρτυρία Ι.Σ.Χ. (ἰδιώτης, 40 ἐτῶν): «Πρὸς πιστοὺς καὶ ἄπιστους, μὲ ἀγάπη πρὸς ὅλους. Εἶμαι ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ προσέφερα τὴ διακονία μου τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὴ Μονὴ λαξεύοντας πέτρες. Ἔχω τὴν τύχη νὰ ζήσω ἕνα θαῦμα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ποὺ συνέβη ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 2016 μέχρι 12ης Αὐγούστου 2016. Ἄκουγα σὲ ὅλο τὸ χῶρο τῆς Μονῆς ἕνα θυμιατὸ ἄλλες φορὲς συνεχῶς καὶ ἄλλες γιὰ λίγο χρόνο καὶ αἰσθάνθηκα πολλὲς φορὲς καὶ μία εὐωδία σὰν μύρο».

Μαρτυρία τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς

«Τό θαῦμα μέ τό Οὐράνιο Θυμίαμα, τό ὁποῖον ἔγινε εἰς τήν Ἱερά Μονή Κοιμήσεως Θεοτόκου Κορωνείας στή Λειβαδιά ἀπό 1ης ἕως 12ης Αὐγούστου 2016, ἔγινε σύντομα γνωστό καί δέν μποροῦσε νά γίνει διαφορετικά ἐφόσον τό ἄκουσαν καί τό ἔζησαν καί δίνουν τήν προσωπική τους μαρτυρία πάνω ἀπό τριακόσιοι (300) ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι βρέθηκαν ὡς προσκυνητές τίς ἡμέρες αὐτές εἰς τήν Ἱεράν Μονήν.

Γιά νά ὑπάρχει μία πιστή καί ἀκριβής, βεβαία καί πλήρης μαρτυρία τοῦ θαύματος, σκέφτηκα νά τό καταγράψω ὡς αὐτόπτης μάρτυρας καί τῶν δώδεκα αὐτῶν ἡμερῶν, πρός Δόξαν τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ὥστε νά ἀποφευχθεῖ κάθε πειρασμός καί διαστρέβλωση.

Τό θαῦμα ἔχει ὡς ἑξῆς:

Τήν 1η Αὐγούστου, ἡμέρα Δευτέρα, ὅταν τελείωσα τή Θεία Λειτουργία στίς 9:30πμ περίπου, οἱ Ἰωάννης Χ. καί Δημήτριος Φ. πού προσέφεραν τήν διακονία τους τις ἡμέρες ἐκεῖνες, εὑρίσκοντο στό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι τῆς Μονῆς καί λάξευαν πέτρες. Στίς 12 τό μεσημέρι περίπου -ἀφοῦ ἀναχώρησαν οἱ προσκυνητές πού εἶχαν ἔρθει ἀπό τό πρωί γιά ἐκκλησιασμό καί ἑξομολόγηση- ἄκουγαν γιά περισσότερες ἀπό τρεῖς ὧρες ἦχο ἀπό θυμιατό. Στήν ἀρχή σκέφτηκαν ὅτι θά ἦτο ὁ πατήρ Λουκᾶς καί θά τό καθαρίζει. Οἱ ὧρες ὅμως περνοῦσαν καί τό θυμιατό συνέχιζε νά ἀκούγεται. Ἔβαλαν τό λογισμό καί εἶπαν μεταξύ τους ὅτι κάπου θά τό ἔχει κρεμάσει καί κινεῖται μέ τόν ἀέρα. Αὐτό ποῦ παρατήρησαν καί οἱ δύο ἦταν ὅτι δέν κουράζονταν καί συνέχισαν νά διακονοῦν γιά τέσσερις ὧρες περισσότερο καί μάλιστα πολύ εὐχάριστα, μή μπορῶντας νά ἐξηγήσουν αὐτό πού τούς συνέβαινε.

Τό βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας (Δευτέρα 1η Αὐγούστου 2016), ὅταν τελείωσε ἡ ἑξομολόγηση μετά τήν πρώτη γιά τόν φετινό Δεκαπενταύγουστο Παράκληση τῆς Παναγίας, προσκυνῶντας τίς εἰκόνες στόν πρόναο, εἶχα τόν ἑξῆς διάλογο μέ τόν ὑποτακτικό μου: «Ἀδελφέ, πολύ θά ἤθελα αὔριο νά Λειτουργήσω, ἡ καρδιά μου βρίσκεται στό Ἅγιον Θυσιαστήριον, ὁ Θεός γνωρίζει, ἀλλά ὁ Θεός καί ὁ Ἅγιος πού ἑορτάζει αὔριο νά μέ συγχωρέσουν, δέν θά μπορέσω νά Λειτουργήσω, εἶμαι πολύ κουρασμένος, εὔχεσθε. Θά βγῶ λίγο νά περπατήσω, ἄν θέλεις ἔλα». Ὁ ὑποτακτικός εἶπε «θέλω, ἀλλά καλύτερα νά πάω νά ξεκουραστῶ, νά 'χω τήν εὐχή σας» καί ἔφυγε.

Πῆγα, ὅπως συνηθίζω, ὅταν εἶμαι κουρασμένος, νά περπατήσω λίγο. Ἡ ὥρα ἦταν 10:30μμ. Στίς 11:45μμ καθώς περπατοῦσα καί πλησίαζα στό σημεῖο πού εἶναι τό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι μέ τά κούτσουρα, ἄκουσα καθαρά καί δυνατά κάποιον νά θυμιάζει μέσα ἀπό τό μοναστήρι. Ποῖος νά 'ναι τέτοια ὥρα καί θυμιάζει; Ἡ σκέψη μου πῆγε παντοῦ. Νά 'ναι ὁ ὑποτακτικός; Ποτέ δέν λιβάνιζε μέ τό θυμιατό! Νά 'ναι ἡ μάνα μου (πού ἐφιλοξενεῖτο); Αὐτή τώρα λείπει, ἀλλά ποτέ δέν ἔπιανε τό θυμιατό! Ἄραγε, ποῖος νά εἶναι; Ἔκανα τό σταυρό μου μήπως εἶναι κάτι πειρασμικό καί γονάτισα λέγοντας συνέχεια τήν εὐχή «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησόν με». Γιά πέντε λεπτά τῆς ὥρας ἄκουγα νά θυμιάζει κάποιος ἀργά, ἤρεμα, ἀρχοντικά, ὅλον τόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, τόν πρόναο, τήν ἔκθεση, τήν τραπεζαρία, τά κελιά, τήν κουζίνα. Στή μνήμη μου ἦρθαν τά λόγια τῆς ἀπόλυσης, ὅταν τελειώνοντας τήν Παράκληση μνημόνευσα «τοῦ Ἁγίου Πρωτομάρτυρος καί Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου, οὗ τήν ἀνακομιδήν τῶν ἱερῶν λειψάνων ἑορτάζομεν». Σκέφτηκα «λές νά 'ναι ὁ Ἅγιος Πρωτομάρτυρας Στέφανος;» Ἀναπαύτηκε ὁ λογισμός μου καί ἀφοῦ σταμάτησε νά ἀκούγεται τό θυμιατό σηκώθηκα καί πῆγα καί μίλησα στόν ὑποτακτικό, ὁ ὁποῖος κοιμόταν. Τοῦ εἶπα τί συνέβη, μήπως ἄκουσε κάτι, ἀλλά δέν εἶχε ἀκούσει τίποτα, κοιμόταν. Τότε ἔβγαλα πρόσφορο καί τό πρωί –Τρίτη 2 Αὐγούστου- κάναμε θεία Λειτουργία.

Τήν ἴδια ἡμέρα στίς 2μμ πηγαίνοντας ὁ ὑποτακτικός φροῦτα στούς διακονοῦντες στό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι στά κούτσουρα, ἄκουσε τό θυμιατό πολλές φορές λές καί θυμίαζε κάποιος μέσα στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Ρωτάει τούς διακονοῦντες «ἀκοῦτε κάτι;» «Ναί» τοῦ ἀπάντησαν, «Ἀκοῦμε θυμιατό, ἀλλά νά σοῦ ποῦμε, ἐμεῖς τό ἀκοῦμε ἀπό χθές, ἀπό τήν ὥρα πού ἔφυγε ὁ κόσμος, ἀπό τό μεσημέρι μέχρι τήν Παράκληση, καί στήν ἀρχή λέγαμε ὅτι τό καθαρίζεις ἐσύ, ἀλλά τέσσερις ὧρες νά τό καθαρίζεις ἀποκλείεται. Μετά εἴπαμε ὅτι τό κρέμασες σέ παράθυρο καί τό κουνάει ὁ ἀέρας, σήμερα πού ξανάρχισε, προβληματιστήκαμε ὅτι κάτι ἄλλο τελικά συμβαίνει. Τώρα καταλαβαίνουμε, γιατί δουλεύουμε ἀκούραστα, ἀσταμάτητα καί ἔχουμε χαρά συνέχεια μέσα μας!» Ἀφήνει τό δίσκο κάτω ὁ ὑποτακτικός καί ἔρχεται τρέχοντας καί μοῦ λέει «Γέροντα, Γέροντα, ἄκουσα καί 'γώ τώρα τό θυμιατό καί ἀκούγεται συνέχεια!».

Πράγματι, πῆγα στό χῶρο ὅπου ἦταν οἱ διακονοῦντες, καί ἄκουσα πάλι τό θυμιατό καί κατέγραψα τή μαρτυρία τους σχετικά μέ τό πότε τό ἄκουσαν γιά πρώτη φορά, γεγονός τό ὁποῖο συνοδευόταν καί ἀπό ἔντονη εὐωδία, ὡραιότερη ἀπό τό λιβάνι, ὅπως χαρακτηριστικά ἀνέφεραν. Αὐτοί ἦταν οἱ πρῶτοι μάρτυρες τοῦ θαύματος.

Τό ἀπόγευμα στίς 6:00μμ εἴχαμε τή δεύτερη Παράκληση τῆς Παναγίας. Ὅσοι προσκυνητές ἦλθαν, ἄκουσαν καθαρά νά θυμιάζει κάποιος μέσα στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας. Ἔμπαιναν μέσα στό ναό, δέν ἄκουγαν τίποτα, ἔβγαιναν ἔξω, τό ἄκουγαν συνέχεια! Τήν ὥρα πού ὅσοι ἦταν ἔξω στά κούτσουρα τό ἄκουγαν, τήν ἴδια στιγμή ὅσοι ἦταν μέσα στό ναό-πρόναο, δέν ἄκουγαν τίποτα!

Αὐτό συνέβαινε καθημερινῶς μέχρι τίς 12 Αὐγούστου ἡμέρα Παρασκευή ὅπου ἦτο καί ἡ τελευταία Παράκληση. Νά σημειώσω ὅτι τίς δύο πρῶτες ἡμέρες τό θυμιατό ἀκουγόταν ἀπό τίς 12:00 τό μεσημέρι καί λίγο νωρίτερα μέχρι τίς 12:15 τή νύχτα. Τίς ἄλλες ἡμέρες ἀπό τίς 11:00 τό πρωί μέχρι τίς 8:30 τό βράδυ. Στίς 11 Αὐγούστου ἡμέρα Πέμπτη σταμάτησε νωρίτερα, περίπου στίς 5:30μμ. Στίς 12 Αὐγούστου τό θυμιατό ἀκουγόταν πολύ βαθιά, ἀλλά εἶχε πολύ, πάρα πολύ θυμίαμα. Πολλοί ἀντί γιά θυμίαμα αἰσθάνονταν εὐωδία μύρου.

Στίς 6 Αὐγούστου ἀνήμερα τῆς Μεταμορφώσεως, ἡμέρα Σάββατο, οἱ πιστοί ἔζησαν πολύ ζωντανά τό θαῦμα. Τό θυμιατό ἀκουγόταν πολύ δυνατά καί συνεχόμενα ἀπό τό πρωί. Τό Σάββατο τό ἀπόγευμα, παραμονή τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Νέου, τελέσαμε τόν ἑσπερινό ἔξω στό ἀρχονταρίκι στά κούτσουρα. Γιά θυμιατό χρησιμοποίησα τό πήλινο λιβανιστήρι τοῦ ναοῦ. Ὅση ὥρα κράτησε ἡ ἀκολουθία τοῦ ἑσπερινοῦ μετ' ἀρτοκλασίας, ὅλοι μας, εἴκοσι ἄνθρωποι περίπου, ἀκούγαμε νά θυμιάζει κάποιος μέσα στήν ἐκκλησία. Πολλοί αἰσθάνθηκαν εὐωδία μύρου. Ἦταν κάτι θαυμαστό καί συνταρακτικό. Ἡ ἀκολουθία τοῦ ἑσπερινοῦ ἔγινε στά κούτσουρα μέ τό πήλινο λιβανιστήρι. Ἐγώ θυμίαζα ἔξω μέ τό πήλινο λιβανιστήρι καί ἀπό μέσα ἀκουγόταν νά θυμιάζει κάποιος μέ τό θυμιατό! Ἦταν κάτι τό ἀπίστευτο, εὐχάριστο καί συγκλονιστικό γιά ὅλους μας!

Ξημερώνοντας Κυριακή 7 Αὐγούστου, μνήμη τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου τοῦ Νέου, πολλοί ἦταν αὐτοί οἱ ὁποῖοι ἄκουγαν ἤδη κατά τή διάρκεια τοῦ Ὄρθρου κάποιον νά θυμιάζει. Προσωπικά, παρακαλοῦσα τόν Ἅγιο Θεοδόσιο -πιστεύω ὅτι ὁ Ἅγιος ἦταν πού θυμίαζε τό μοναστήρι σύμφωνα μέ τίς μέχρι τώρα ἐνδείξεις- λέγοντάς Του «Ἁγιέ μου, δεῖξε καί σήμερα τήν παρουσία Σου πρός Δόξαν τοῦ Θεοῦ, γιατί Ἐσύ γνωρίζεις». Ἐκείνη ἀκριβῶς τήν ὥρα, καί ἐνῶ εἶχα τελειώσει τήν προσκομιδή καί καθόμουν μεταξύ τῆς προσκομιδῆς καί τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ἀκούω ἔντονα νά θυμιάζει κάποιος ἀριστερά μου. Τό θυμιατό δέν ἀπεῖχε οὔτε δύο μέτρα ἀπό κοντά μου. Τό κοιτάζω, δέν κουνιόταν. Ἄνθρωπος δέν μπῆκε στό ἱερό. Κατάλαβα ὅτι ἦταν ἡ παρουσία τοῦ Ἁγίου. Ἡ χαρά μου ἦταν μεγάλη πού τέτοια ἡμέρα, στή μνήμη Του εἴχαμε κοντά μας τόν Ἅγιο.

Νά σημειώσω ὅτι τήν ὥρα τῆς Ἁγίας Ἀναφορᾶς, αἰσθάνθηκα νά μπαίνει κάποιος στό ἱερό ἀπό τήν δεξιά πλευρά πού εἶναι ὁ νιπτήρας καί πάλι νά φεύγει μετά τόν καθαγιασμό τῶν Τιμίων Δώρων. Ἦταν πολύ αἰσθητή ἡ παρουσία Του. Μπορῶ νά πῶ ὅτι ἐνοχλήθηκα πρός στιγμήν, ἐπειδή νόμισα ὅτι μπῆκε ὁ ὑποτακτικός -ἄν καί δέν τό συνηθίζει- καί στενοχωρήθηκα λίγο λέγοντας «Καλά! Τί θέλει τέτοια στιγμή!». Μετά τήν Ἁγία Ἀναφορά κοίταξα, ἀλλά δέν εἶδα τίποτε. Τόν ρώτησα μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ἄν μπῆκε μέσα καί εἶπε ὄχι. Ὁ νοῦς μου τότε πῆγε πάλι στον Ἅγιο!

Μετά τή θεία Λειτουργία πήγαμε ὅλοι μαζί καί κάναμε Παράκληση πρός τόν Ἅγιο Θεοδόσιο ἔξω στό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι, στά κούτσουρα. Ἤμασταν πάνω ἀπό 150 μέ 200 ἄνθρωποι. Ὅση ὥρα γινόταν ἡ Παράκληση, ἀκουγότανε μέσα ἀπό τήν ἐκκλησία κάποιος νά θυμιάζει. Σέ πολλούς ἦτο αἰσθητό τό βάδισμά Του. Τελειώνοντας τήν Παράκληση εἶπα δυνατά «ὑπάρχει κάποιος ποῦ δέν ἄκουσε τό θυμιατό;» ὅλοι τό ἄκουσαν ἐκτός ἀπό τήν Χ, ἡ ὁποία σέ δυστύχημα ἐδῶ καί χρόνια ἔχασε μεγάλο μέρος τῆς ἀκοῆς της.

Ἐπίσης, ὁ κος Ἰωάννης Κ. ἦτο ἐκεῖ ὅπου εἶναι ὁ μεγάλος ξύλινος Σταυρός τῆς Μονῆς, μακριά ἀπό τό ὑπαίθριο ἀρχονταρίκι, ὅπου ἐκείνη τήν ὥρα γινόταν ἡ Παράκληση καί ἄκουσε ἀπό ἐκεῖ καθαρά τό θυμιατό. Ὕστερα μοῦ εἶπε «τονώθηκε ἡ πίστη μου, ἄλλαξε ἡ ζωή μου πρός τόν Θεό, τό ἄκουσμα τοῦ θυμιατοῦ μέ συγκλόνισε! Αὐτό ἦταν γιά μένα!»

Πολλοί ἀπό τούς προσκυνητές, ἐνῶ βρίσκονταν στά κούτσουρα καί ἄκουγαν νά ἔρχεται ἀπό μέσα ὁ ἦχος τοῦ θυμιατοῦ, ἔφευγαν ἀπό τά κούτσουρα καί πήγαιναν μέσα στό χῶρο τῆς Μονῆς (ναό, πρόναο, τράπεζα) ἀπ' ὅπου προερχόταν ὁ ἦχος, γιά νά διαπιστώσουν ἄν ἀκούγεται καί ἀπό μέσα τό θυμιατό. Αὐτό ποῦ διαπίστωναν ἦταν ὅτι τήν ἴδια στιγμή ἐνῶ οἱ ἔξω ἄκουγαν κάποιον νά θυμιάζει μέσα, οἱ μέσα δέν ἄκουγαν τίποτα καί ἔτσι ζοῦσαν πιό ζωντανά τό θαῦμα. Μόνον ἀνήμερα τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου ἀκούγαμε ὄχι μόνο ἀπ' ἔξω, ἀλλά καί ὅταν ἤμασταν μέσα τό θυμιατό, δυνατά καί καθαρά, στό ναό καί στόν πρόναο, στήν τράπεζα καί στήν ἔκθεση, στό ἑξομολογητήριο καί στό συνοδικό καί στά κελιά ἀκόμα.

Πολλοί ἀπό τούς αὐτήκοους μάρτυρες τοῦ θαύματος κατέγραψαν τήν ἐμπειρία τους στό βιβλίο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Εἶναι ἐπίσης θαυμαστό τό ὅτι τό ἄκουσμα τοῦ θυμιατοῦ παραχώρησε ὁ Θεός νά ἠχογραφηθεῖ. Μοιάζει ἀπίστευτο, ἀλλά εἶναι γεγονός ὅτι τό θυμιατό τό ἄκουσε μέσω κινητοῦ τηλεφώνου καί ἄνθρωπος ἀπό τήν ἄλλη ἄκρη τῆς Πελοποννήσου. Συγκεκριμένα ἡ Τ. Σ. τηλεφώνησε στόν κο Π.Α. καί τοῦ εἶπε «εἶμαι κοντά στό Γέροντα, στό μοναστήρι, ἄκου κάτι καί τά λέμε σέ λίγο». Τοποθέτησε τότε τό κινητό γιά πέντε λεπτά περίπου στό τραπέζι κοντά στό παράθυρο τοῦ ναοῦ ἀπ' ὅπου ἐρχόταν τό ἄκουσμα τοῦ θυμιατοῦ καί ἔπειτα τόν ρωτάει «ἄκουσες κάτι;» ὁ κος Π.Α τῆς εἶπε «καλά ἐγώ περίμενα τόση ὥρα νά ἀκούσω τό Γέροντα νά πάρω λίγη δύναμη καί σύ μοῦ ἔβαλες νά ἀκούω θυμιατό;» ἡ ἔκπληξή του ἦταν μεγάλη, ὅταν ἔμαθε τί συνέβαινε! Ὑπάρχουν καί ἄλλες τέτοιες μαρτυρίες.

Μπορεῖ κάποιοι νά μή ἄκουσαν τό θυμιατό ἤ νά μή αἰσθάνθηκαν τήν εὐωδία τοῦ μύρου. Ὁ Θεός καί μέ αὐτόν τόν τρόπο ἀποδεικνύει ὅτι τό θαῦμα δέν εἶναι «ἀνθρώπινη ἐπινόησις» ἀλλά Οὐράνιον, Θεῖον, Ἀληθινόν.

Πρίν κλείσω τήν μαρτυρία τοῦ θαύματος νά ἀναφέρω κάτι ποῦ καί 'γώ προσωπικά ποῦ ἤμουν συνεχῶς στό χῶρο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὅπου ἐγκαταβιώνω, ἀλλά καί πολλοί ἄλλοι αὐτήκοοι μάρτυρες τοῦ θαύματος ζοῦσαν, καί αὐτό εἶναι τό ὅτι δέ μᾶς ἔκανε ἡ καρδιά νά φύγουμε ἀπό τά κούτσουρα, νιώθαμε ὅλοι μας ἀκούγοντας τό θυμίαμα κάτι ξεχωριστό, κάτι Θεῖον. Οἱ διακονοῦντες πολλές φορές ἄφηναν τά καλέμια καί ἦταν στήν προσευχή στή θεωρία. Μία φορά πήγαμε στίς 3μμ στά κούτσουρα καί ἀκούγαμε τό θυμιατό μέχρι τίς 11μμ χωρίς νά τό καταλάβουμε, καί ἄν δέν ὑπῆρχαν τά διακονήματα λόγω τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου, δέν ξέρω πότε θά φεύγαμε. Ἡ ψυχή μας ἀναφωνεῖ ἀκόμη καί τώρα, ὅπως ὁ Πέτρος «Ἐπιστάτα, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι…» (Λουκ. Θ΄ 33).

Τό θαῦμα δέν ἦτο μία ἡμέρα ἤ δύο, ἀλλά δώδεκα ὁλόκληρες ἡμέρες ἀκούγαμε νά θυμιάζει κάποιος, ἀκούγαμε βήματα καί ὀσφραινόμασταν πότε μύρο καί πότε θυμίαμα.

Εὐχαριστῶ τήν Κυρία Θεοτόκο, τήν Μάνα Παναγιά ποῦ αὐτές τίς Ἅγιες Ἡμέρες ποῦ γίνονταν οἱ Παρακλήσεις τοῦ Δεκαπενταυγούστου ἐπέτρεψε νά συμβεῖ αὐτό τό θαῦμα καί τόν Ἅγιο Θεοδόσιο πού στή μνήμη Του μᾶς ἔκανε αἰσθητή τήν παρουσία Του. Ἄς ἔχει Δόξα ὁ Τριαδικός Θεός γιά τήν ἄπειρη Ἀγάπη Του. Ἀμήν».

Ἐκκλησία καὶ Πολιτική

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Τὸ παράδοξο εἶναι ὅτι καὶ οἱ δύο παρατάξεις ταυτίζονται στὸν τρόπο ποὺ βλέπουν τὰ πράγματα. Συγκεκριμένα, καὶ οἱ δύο χρησιμοποιοῦν τὸν ὅρο «Ἐκκλησία» μὲ ταυτόσημη ἔννοια, περιορίζοντάς την μόνο στὸ ἐπίπεδο τῆς Ἱεραρχίας. Σύμφωνα μὲ αὐτὴν τὴν ὀπτική, ὅλες οἱ πράξεις τῶν ἱεραρχῶν ἀνάγονται σὲ πράξεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ κρίνονται μὲ αὐτὸ τὸ πρῖσμα. Αὐτὴ ἡ ἐπιλογὴ θυμίζει τὴν πανομοιότυπη κατάσταση ποὺ ἔχει ἐπικρατήσει στὴν πολιτικὴ ζωή τῆς Χώρας μας. Οἱ πολιτικοὶ ἔχουν ἐπιτύχει τὴν ἐννοιολογικὴ ταύτιση τοῦ ὅρου «Κράτος» μὲ τὴν ἑκάστοτε κυβέρνηση ἢ στὴ χειρότερη περίπτωση μὲ τὸ κόμμα τους.

Ἂν παραδεχτοῦμε ὅτι κάτι τέτοιο εἶναι ἀληθές, τότε πολὺ εὔκολα κάποιος θὰ μποροῦσε νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι καὶ τὸ Κράτος μὲ τὴ σειρά του εἶναι παράγοντας σοβαρῆς ἠθικῆς ἔκπτωσης, ἀφοῦ φορεῖς τῆς ἐξουσίας του, δηλαδὴ πολιτικοί, εἶναι ὑπόλογοι γιὰ κατηγορίες διαφθορᾶς, δὲν τηροῦν πολιτικὲς ὑποσχέσεις, ἐφαρμόζουν νεποτισμό, στηρίζουν τὴν διαπλοκὴ καὶ πολλὰ ἄλλα. Ἀκόμη, χρησιμοποιώντας τὴν ἐπιχειρηματολογία τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, τότε ἄνετα θὰ μποροῦσε κάποιος νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι, ἀφοῦ οἱ ἑλληνικὲς κυβερνήσεις κατὰ τὴν Κατοχὴ συνεργάστηκαν μὲ τοὺς ναζιστές, τότε καὶ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος εἶναι ἕνα κράτος δοσιλόγων! Γιὰ νὰ ἐπεκταθοῦμε καὶ στὴν ἐποχὴ τῆς Ἑπταετίας, ἀξίζει νὰ λάβουμε ὑπ' ὄψιν ὅτι κατὰ τὴ δίκη τῶν πραξικοπηματιῶν οἱ δικαστὲς ἀναγνώρισαν πὼς οἱ πράξεις τους εἶχαν προκαλέσει νόμιμο πολιτειακὸ καθεστὼς καὶ γι' αὐτὸ καταδικάστηκαν μόνο γιὰ τὸ στιγμιαῖο ἔγκλημα τοῦ πραξικοπήματος. Ἄρα, ἄνετα θὰ μποροῦσε νὰ ἐξαχθεῖ τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος προάγει δικτατορίες!

Ἀσφαλῶς, θὰ βρίσκονταν ἑκατομμύρια ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ὑπενθύμιζαν τὸ Ἔπος τῆς Πίνδου καὶ τῆς Ἐθνικῆς Ἀντίστασης, τοὺς χιλιάδες ἐκτελεσμένους, ἐκτοπισμένους, φυλακισμένους, τὰ δεκάδες κατεστραμμένα χωριά, τὶς θυσίες τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ γιὰ τὴν ἐλευθερία του καὶ ὅλα τὰ ἡρωικὰ κατορθώματα ἐναντίον τῶν κατακτητῶν καὶ τῶν δικτατόρων, γιὰ τὰ ὁποῖα εἴμαστε ὑπερήφανοι. Ποιός, ὅμως, θὰ εἶχε δίκαιο; Καὶ στὶς δύο περιπτώσεις ἔχουμε συνεργάτες δοσίλογους καὶ χαφιέδες ἀπ' τὴ μία καὶ ἀντιστασιακοὺς καὶ ἀγωνιστὲς ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ποιὸς θὰ κρίνει, λοιπόν, ποιὰ ἀπὸ τὶς δύο ὁμάδες ἐκφράζει στὴν πραγματικότητα τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος καί, γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὴν ἀρχικὴ περίπτωση, **ποιὸς ἐκφράζει στὴν πραγματικότητα τὴν Ἐκκλησία;** Τὸ ἐρώτημα δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαντηθεῖ, ἂν δὲν ἐξεταστεῖ τί ὁρίζουμε μιλώντας γιὰ Ἐκκλησία.

Ὁ ὅρος «Ἐκκλησία»

Ἡ λέξη εἶναι ἀρχαιοελληνικὴ καὶ προέρχεται ἀπὸ τὸ σύνθετο ρῆμα «ἐκκαλῶ». Κυριολεκτικὰ σημαίνει τὴν πρόσκληση τοῦ κήρυκα τῆς Πόλεως γιὰ τὴ συγκέντρωση ὅλων τῶν πολιτῶν σὲ συνέλευση. Γενικότερα, εἶχε τὴν ἔννοια τῆς συνάθροισης τῶν πολιτῶν σὲ συνέλευση. Ἔχει καταγραφεῖ ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς ἡ «Ἐκκλησία τοῦ Δήμου» στὶς δημοκρατικὲς πόλεις τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, ὅπως καὶ ἡ κλήση σὲ «ἐκκλησία» γιὰ τὸν στρατό, δηλαδὴ τὴν συγκέντρωση τῶν ὁπλιτῶν στὸ στρατόπεδο (βλ. Πολυδεύκης VIII, 95). Στὴν θεολογικὴ ὁρολογία ἡ λέξη πρωτοεμφανίζεται στὴν ἑλληνικὴ μετάφραση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀπὸ τοὺς Ο΄, γιὰ νὰ δηλώσει τὴ συνάθροιση τοῦ λαοῦ σὲ ὁποιαδήποτε περίσταση («ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ λαοῦ», Ἰουδ. 20,2).

Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἡ σημασία τοῦ ὅρου ἐπεκτείνεται. Δὲν σημαίνει πλέον μόνο τὴ συνάθροιση ἀλλὰ τὸ σύνολο τῶν πιστῶν, τὴν ἴδια τὴν κοινότητα ποὺ σχηματίστηκε ἀμέσως μετὰ τὴν Πεντηκοστή. Ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ἀπαρτίζουν πλέον τὴν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται ὡς ἐπίγεια «Βασιλεία τοῦ Θεοῦ». Στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων περιγράφεται μὲ σαφήνεια ἡ νέα αὐτὴ πραγματικότητα τῆς Πρώτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, σαφῶς διαφοροποιημένη ἀπὸ τὶς μέχρι τότες γνωστὲς ἀνθρώπινες δομές, προσδίδοντάς της χαρακτηριστικὰ τέλειας κοινωνίας.

Τρία ἐπιτεύγματά της ἀποτελοῦν ζητούμενο ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς σύγχρονες κοινωνίες. **Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ ἄμεση δημοκρατία,** ὅπως ἐφαρμόστηκε μὲ τὴν ἐκλογὴ τῶν Ἑπτὰ Διακόνων ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν πιστῶν.

Ἀναθεώρησις τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας - Πολιτείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

βουλευτικῆς ἐμπειρίας», ἐκδ. Α.Α. Λιβάνη, Ἀθήνα 2010, σελ. 65 ἐπ. ἔχει ὑποστηρίξει. «Οἱ διακριτοὶ ρόλοι προκύπτουν ἀπὸ τὴν συγκρότηση τοῦ περιγράμματος τοῦ κράτους δικαίου δηλ. ἀπὸ τὴν συνταγματικὴ καὶ ἔννομη τάξη καὶ εὑρίσκονται στὰ ὅρια ἐκκοσμικεύσεως τῶν σχέσεων Κράτους καὶ Ἐκκλησίας ὑφισταμένου τοῦ πολυθρύλητου διαχωρισμοῦ» (Π. Μηλιαράκη-Συνταγματολόγου, ΕΠΙΚΑΙΡΑ 24-6-2016). Καί ναί μέν στό πλαίσιο τῶν ρυθμιστικῶν κανόνων πού ἰσχύουν διατηροῦνται οἱ «εἰδικές σχέσεις» Κράτους καί Ἐκκλησίας, ὅπως τό ἑορτολόγιο καί οἱ ἐπίσημες τελετές, συναρτῶνται μέ τό τυπικό τῆς Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις αὐτές οἱ «εἰδικές σχέσεις» δέν ἀναιροῦν τήν διάκριση μεταξύ Κράτους καί Ἐκκλησίας, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τό γεγονός ὅτι ἡ Πολιτεία νομοθετεῖ ἐρήμην ἤ καί ἐναντίον τοῦ δόγματος καί τοῦ ἤθους τῆς Ἐκκλησίας ὅπως τά ψηφισθέντα νομοθετικά πλαίσια γιά τόν πολιτικό γάμο, τήν καύση τῶν νεκρῶν, τό αὐτόματο διαζύγιο, τήν ἀποποινικοποίηση τῆς μοιχείας, τή νομιμοποίηση τῶν ἑκτρώσεων, τό σύμφωνο συμβίωσης ἑτεροφύλων καί ὁμοφυλοφίλων κλπ. Συνεπῶς ἀπό τό γεγονός αὐτό ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ ρόλοι Ἐκκλησίας καί Πολιτείας εἶναι ἀπολύτως διακριτοί καί βρίσκονται στά ὅρια τῆς ἐκκοσμίκευσης. Ἑπομένως ἡ ἰδεολησία περί δῆθεν θεοκρατίας πηγάζει μόνο ἀπό σκοτεινή ἐμπάθεια καί νομική ἄγνοια ἤ μίσθαρνη στράτευση.

Συνεπῶς δέν ὑφίσταται νομική δυνατότης «διαχωρισμοῦ» Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, διότι δέν ὑφίσταται «ἕνωση» Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, ἄλλως ὡς προαναφέραμε τό Κράτος δέν θά ἐπετρέπετο νά προβῇ σέ ὡρισμένη ἐνέργεια ἄνευ τῆς συμφώνου γνώμης τῆς Ἐκκλησίας. Σχετική διάταξη στήν Ἑλληνική Νομοθεσία δέν ὑφίσταται, οὔτε ὑπῆρξε περίπτωση πού τό Κράτος νά ἠθέλησε νά προβῇ σέ ὡρισμένη ἐνέργεια καί τελικῶς νά μή προέβη, διότι ἡ Ἐκκλησία δέν συνήνεσε. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπης Παυλόπουλος στό ἔργο του «Ἡ ἀναθεώρηση τοῦ Συντάγματος», Ἀθήνα 2010 σελ. 65 ἐπ. παραθέτει σχετικό ἀπόσπασμα σέ ἐπίρρωση τῶν ἀνωτέρω: «Μπορεῖ νά μοῦ πεῖ κανεὶς μέσα σὲ αὐτὴ τὴν αἴθουσα σὲ ποία περίπτωση ἀπὸ τὴ Μεταπολίτευση καὶ μετά, θέλησε μία κυβέρνηση νὰ νομοθετήσει πρὸς μία κατεύθυνση καὶ τὴν ἐμπόδισε ἡ ὁποιαδήποτε ρύθμιση ὑπάρχει στὸ Σύνταγμα ὡς πρὸς τὶς σχέσεις Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας; Θελήσαμε ποτέ, νὰ ἀφαιρέσουμε κάτι ἀπὸ τὴ νομοθεσία μας εἴτε νὰ προσθέσουμε κάτι, τὸ ὁποῖο οἱ διατάξεις ποὺ ἀφοροῦν τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Πολιτεία μᾶς ἐμπόδισαν; Κάθε ἄλλο. Ἄρα, λοιπόν, συνταγματικὸ ἐμπόδιο καὶ στὴν πιὸ «προοδευτικὴ» κυβέρνηση γιὰ τὰ θέματα ποὺ ἀφοροῦν τὶς σχέσεις πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας δὲν ὑπῆρξε ποτέ».

Μέ τό ἄρθρο 9 τοῦ νόμου 4303/2014 προβλέπεται διαδικασία χορηγήσεως ἀδείας Ναοῦ ἤ Εὐκτηρίου Οἴκου ἄνευ συμπράξεως τῆς «οἰκείας ἀναγνωρισμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς» γεγονός πού διευκρινίζει καί ἡ ὑπ' ἀριθμ. 69230/Α3/6.5.2014 Ἐγκύκλιος τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας καί Θρησκευμάτων κοινοποιουμένη σέ ὅλα τά συναρμόδια Ὑπουργεῖα, πού οὐσιαστικῶς καταργεῖ τόν Νόμο 1363/1938. Ἐπιπροσθέτως τό ἄρθρο 110 τοῦ Συντάγματος ἐπιτρέπει, εἰσάγον «Ἐξαιρετικό Δίκαιο», τήν ἀναθεώρηση ἀλλά ὄχι καί τήν κατάργηση ὡρισμένων διατάξεων τοῦ Συντάγματος καί ἑπομένως τό νά ἐπιδιώκεται ἡ κατάργηση τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος, πού ἀνήκει στίς δυνάμενες νά ἀναθεωρηθοῦν διατάξεις, ἀποτελεῖ παραβίαση τῶν Ἀρχῶν τοῦ Συντάγματος καί βέβαια δέν σημαίνει κάποιου εἴδους «διαχωρισμό» Κράτους καί Ἐκκλησίας, διότι ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανική Ἐκκλησία θά ἐξακολουθῇ νά εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία τῆς Χώρας, ἐπειδή ἡ διατάξη τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Συντάγματος ἀπεικονίζει μία σταθερή πραγματικότητα, τήν ὁποία καί ἀναγνωρίζει.

Ἡ πρόταση τοῦ λεγομένου «διαχωρισμοῦ», περνᾶ καί ἀπό τήν θύρα τῆς εἰδικῆς ἐπιστήμης τῆς κοινωνιολογίας. Ἡ ἐφαρμογή τῆς ἀρχῆς «ἡ θρησκεία εἶναι μία ἰδιωτική ὑπόθεση» κατέληξε πάντοτε στήν καταδίωξη καί καταπίεση τῆς θρησκευτικῆς πίστεως. Ἄμεσες συνέπειες τῆς τακτικῆς αὐτῆς εἶναι ὁ προοδευτικός ἐκφυλισμός τῆς προσωπικῆς καί κοινωνικῆς ἠθικῆς, ἡ σχετικοποίηση τῆς ἐθνικῆς παραδόσεως καί ἡ εἰσβολή ξένων ἰδεολογιῶν μέ ἐπικίνδυνο γιά τήν ἐθνική ἐπιβίωση περιεχόμενο. Ἡ συλλειτουργία τῶν θεσμῶν τοῦ Ἔθνους καί τῆς Ἐκκλησίας στήν ἱστορική πορεία μας, ἔχει ὡς συνέπεια νά εἶναι ἀδύνατον νά αὐτονομηθοῦν οἱ θεσμοί αὐτοί καί νά παύσουν νά συλλειτουργοῦν χωρίς τό ἄμεσο ἐνδεχόμενο ἀρνητικῶν συνεπειῶν στήν ἐθνική πορεία καί ἐπιβίωση. Ὁ ὁμ. Καθηγητής τοῦ Α.Π.Θ. κ. Β. Γιούλτσης παρουσίασε ἐναργέστατα τήν θεωρία τοῦ φονξιοναλισμοῦ (fonctionnalisme) δηλ. τῆς συλλειτουργίας τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν. Ὅταν στήν «ἀθεϊστική» Γαλλία συνομολογήθηκαν «κονκορδάτα» ἀμοιβαιοτήτων πού ὁδήγησαν προοδευτικά στά διατάγματα 91/1955, 654/1968 καί 1024/1983, μέ τά ὁποῖα οὐσιαστικά ἡ ἐθνική Ρωμαιοκαθολική «Ἐκκλησία» τῆς Γαλλίας ἐπέστρεψε στά ἐπίπεδα συλλειτουργίας μέ τούς πολιτικούς θεσμούς καί ὅταν ἐπίσης στήν ἄλλοτε κραταιά Σοβιετική Ἕνωση τό διάταγμα τῆς 5/2/1918, μέ τό ὁποῖο ἐπεβλήθη ὁ «διαχωρισμός» Ἐκκλησίας καί Κράτους ἀντικατεστάθη μέ μιά σειρά διαταγμάτων, ὅπως 1102/1972, 69/1973, 85/1973 καί μέ τήν γνωστή ἡμισυνταγματική ἀναθεώρηση τοῦ 1972 μέ τά ὁποῖα ἀναγνωρίστηκε ὡς «ἀνεπίσημη θρησκευτική ἐπισημότητα» ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἀποτελεῖ ἤ ὄχι ἀνεπίτρεπτη συνθηματολογία ὁ ἐπιδιωκόμενος «διαχωρισμός» στήν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν ψυχή τοῦ Ἔθνους;

Ὅσοι ὁμιλοῦν γιά «διαχωρισμό» στήν οὐσία στοχεύουν στόν θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τῶν Ἑλλήνων, θέλουν νά πάψουν οἱ πολίτες νά εἶναι θρησκεύοντα μέλη τοῦ σώματος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι εἶναι ἀντίθετοι πρός τήν χριστιανική πίστη. Τήν ἀπουσία ὅμως τοῦ θρησκευτικοῦ στοιχείου ἀπό τόν πολίτη θά τήν ὑποκαταστήσει ἕνα ἄλλο στοιχεῖο τό ὁποῖο ἔχει καί αὐτό θρησκευτικό χαρακτήρα, γιατί δέν μπορεῖ νά γίνει ἀλλιῶς, ἀφοῦ ἀπό τόν ἄνθρωπο κατά τόν θεωρητικό τῶν Σοβιέτ Λουνατσάρσκι «τρία πράγματα δέν μπορεῖς νά ἀφαιρέσης τήν ἐλευθερία, τήν ἰδιοκτησία καί τήν μεταφυσική ἀγωνία» καί αὐτό τό στοιχεῖο ὀνομάζεται ἀντιχριστιανός ἤ ἀντιθρησκευτικός πολίτης ἤ ἄθεος πού στρατεύεται στήν «θρησκεία» τῆς ἀθεΐας. Αὐτό εἶναι τό πρότυπο τοῦ πολίτου αὐτῶν πού θέλουν τόν λεγόμενο «διαχωρισμό». Τόν ἀποκαλοῦν μέ πολλά ὀνόματα, φιλικό ἤ ἔντιμο «διαχωρισμό» ἤ βελούδινο διαζύγιο ἤ ἀναθεώρηση σχέσεων, δέν ἔχει σημασία. Μέ αὐτόν τόν τρόπο λένε ὅτι τό κράτος θά εἶναι οὐδέτερο πρός τήν θρησκεία καί αὐτό θά εἶναι δῆθεν καλύτερο γιά τήν κοινωνία. Τεχνητός ὅμως «διαχωρισμός» τῆς ἀνθρώπινης προσωπικότητας στήν κοινωνική της διάσταση καί λειτουργία μπορεῖ νά εἶναι ἀπό νομοθετικῆς πλευρᾶς δυνατός, θά ἀποτελεῖ ὅμως κατ' οὐσίαν κατασκευή ἑνός «ἀνθρωπίνου τέρατος», ἑνός «κοινωνικοῦ θηρίου».

Ἡ Ἑλληνική κοινωνία εἶναι ὀργανωμένη μέ κανόνες, πού εἶναι οἱ χριστιανικοί κανόνες καί ἑπομένως εἶναι τραγικό λάθος ἡ πολιτική βούληση πού θέλει νά ὁδηγήσει σέ θρησκευτικό ἀποχρωματισμό τήν ἑλληνική κοινωνία στό ὄνομα τῆς δῆθεν προόδου, γιατί στήν ἑλληνική κοινωνία οἱ θεσμοί συλλειτουργοῦν, ἐπειδή συλλειτουργοῦν οἱ ἀνθρώπινες προσωπικότητες. Βέβαια στίς κοινωνίες ὑπάρχουν πολίτες μέ θρησκευτική συνείδηση καί πολίτες χωρίς αὐτήν, ἀλλά αὐτό ἀποτελεῖ ἐπιλογή καί ἀνάγεται σέ ἀτομικό δικαίωμα προστατευόμενο συνταγματικά. Ἡ καθιέρωση ὅμως πολιτειακά τοῦ «διαχωρισμοῦ» τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν εἶναι τραγικά ἀγεφύρωτη ἔκπτωση.

Ὁ «διαχωρισμός» χωρίς νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἡ συλλειτουργία τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν, ἡ ἰδιομορφία τοῦ πολιτιστικοῦ καί Ἐθνικοῦ παρελθόντος, οἱ ἀντιλήψεις καί ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἶναι μία ἀφελής συνθηματολογία πού περιέχει μόνο ἄγνοια καί προκατάληψη.

Τό σύστημα τῆς συναλληλίας πού ἰσχύει σήμερα μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 καί τόν Καταστατικό Χάρτη εἶναι καθεστώς διακριτῶν ρόλων ἀφοῦ Ἐκκλησία καί Πολιτεία εἶναι κοινωνίες διάφορες, συναφεῖς ὅμως καί συνεχόμενες μέ συνεργασία κοινωνικά ἀναγκαία καί ἀναπόφευκτη. Ἡ ἱστορική ἐμπειρία ἐφαρμογῆς τοῦ συστήματος τόσο στήν χιλιόχρονη βυζαντική περίοδο καί τήν ὀθωμανική κατοχή, ὅσον καί στήν περίοδο τοῦ νεωτέρου Ἑλληνικοῦ Κράτους, ἀποδεικνύει ὅτι ἡ νομική αὐτή κατάσταση δέν ἔβλαψε οὔτε τήν Ἑλληνική κοινωνία, οὔτε τά δικαιώματα τῶν ἄλλων θρησκευτικῶν Κοινοτήτων καί ἐπί τέλους θέτει τό ἐρώτημα πού δέν συνδέεται ἄμεσα μέ τήν συνταγματική ἀναθεώρηση, ἡ μετατροπή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στήν ὁποία πολυειδῶς ὀφείλει τό Ἔθνος ἀπό εἰδικό Ν.Π.Δ.Δ. σέ ἁπλό Σωματεῖο ἤ Ἕνωση προσώπων θά συμπαρασύρει καί τό ὑφιστάμενο νομικό καθεστώς τῶν Μουφτειῶν τῆς Μουσουλμανικῆς θρησκευτικῆς παραδοχῆς πού προβλέπεται ἀπό τήν Συνθήκη τῆς Λωζάννης καί τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου καί τῶν Ἰσραηλιτικῶν Κοινοτήτων; Γιατί κάτι τέτοιο δέν προαναγγέλλεται. Συνεπῶς ἀντιλαμβάνεται κανείς εὐχερῶς ὅτι μέ τήν πρότασή αὐτή κηρύσσεται οὐσία διωγμός κατά τῆς Μάννας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί μόνον.

Ἡ Ἀρχή τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως, ὑπερτέρα τῆς Ἀρχῆς τῆς ἀνεξιθρησκίας πού διέπει τόν θεμελιώδη Νόμο τοῦ Κράτους, τό Σύνταγμά μας (ἀρ. 13) πηγάζει ὄχι μόνο ἀπό τήν ἰδιοπροσωπία μας, ἀλλά κυρίως ἀπό τήν θρησκευτική μας πίστη καί τίς Εὐαγγελικές Ἀρχές τῆς θεοσδότου ἐλευθερίας τοῦ ἀνθρώπου καί ἀσφαλῶς ἀπό τήν αἰώνια διακήρυξη τοῦ Δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» (Μάρκ. 8, 34). Ἡ εὐλογημένη Χώρα μας εἶναι μία Χώρα στήν ὁποία οἱ πάντες ἀπολαμβάνουν τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως καί ἡ Ἀγιωτάτη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οὐδέν πλεονέκτημα ἔχει πέραν τῆς διά τούς γνωστούς ἱστορικούς λόγους ἀναγνωρίσεως ὅτι τά Νομικά Αὐτῆς Πρόσωπα κατά τάς νομικάς των σχέσεις εἶναι εἰδικά Ν.Π.Δ.Δ. (ἄρθρ. 1 Ν. 590/1977 ΦΕΚ τ. Α 146) πού συνεπιφέρει ὅμως καί τήν ἐποπτεία καί τόν δημοσιονομικό ἔλεγχο ὑπό τῶν ἐλεγκτικῶν ὀργάνων τοῦ Κράτους! Ὅπως εὐστόχως ἀναφέρει ἡ αἰτιολογική ἔκθεση ὑπό τό ἄρθρ. 68 παρ. 1 παρ. 3 τοῦ Ν. 435/2014 : «Τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου ἔχει ἀποσαφηνίσει καί σέ Ἑλληνική ὑπόθεση (ΕΔΔΑ Holy Monasteries c Greece) καί σέ ὑποθέσεις μεταξύ ἄλλων εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν καί Ἐκκλησιῶν μέ νομική μορφή Ν.Π.Δ.Δ., ὅτι, παρότι στά κράτη αὐτά οἱ Ἐκκλησίες εἶναι νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, εἶναι «μή κυβερνητικοί ὀργανισμοί» καί ἔχουν πλήρως δικαίωμα αὐτοδιοίκησης τῶν ὑποθέσεων τους ἔναντι τοῦ Κράτους μέ ἀποφάσεις τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τους (ΕΔΔΑ Holy Synod of the Bulgarian Orthodox Church c. Bulgaria, ΕΔΔΑ Siebenhaar c. Allemagne, ΕΔΔΑ Reuter c. Allemagne, ΕΔΔΑ Muller c. Allemagne, ΕΔΔΑ Fernandez Martinez v. Spain, ΕΔΔΑ Schuth c. Allemagne, ΕΔΔΑ Obst c. Allemagne). Ἔτσι, εἰσάγεται μία γενική ρύθμιση γιά αὐτά τά εἰδικά νομικά πρόσωπα, ἤτοι τά νομικά πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης καί τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Δωδεκανήσου καί Ἐξαρχίας Πάτμου, τῶν Ἰσραηλιτικῶν Κοινοτήτων, τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου, τοῦ Ὀργανισμοῦ Περιθάλψεως καί Ἀποκαταστάσεως Ἰσραηλιτῶν Ἑλλάδος, προκειμένου νά διευκρινιστεῖ ὅτι αὐτά δέν ταυτίζονται μέ τά κρατικά ν.π.δ.δ. καί δέν ὑπάγονται στίς διατάξεις δημοσίου δικαίου,

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐτίμησε τό 2014
τόν Ἱ. Καποδίστριαν ὡς εὐσεβῆ πολιτικόν ἡγέτην

ποὺ ἀφοροῦν τή Γενική Κυβέρνηση καί τό δημόσιο τομέα - στενό ἤ εὐρύτερο- ἐκτός ἐάν τό ὁρίζει ρητά κάποια συγκεκριμένη διάταξη. Ὡστόσο, συνεχίζουν νά ἰσχύουν οἱ τυχόν μέχρι σήμερα ἐφαρμοζόμενες σ' αὐτά διατάξεις, πού ἀφοροῦν στήν ἐποπτεία τους καί τόν δημοσιονομικό ἔλεγχό τους καθώς καί τήν πρόσληψη καί τήν κατάσταση τοῦ προσωπικοῦ τους (π.χ. τό ἄρθρο 45 παρ. 4 τοῦ ν. 590/1977 γιά τόν διαχειριστικό ἔλεγχο τοῦ κράτους στίς ἐκκλησιαστικές διαχειρίσεις ἤ τό ἄρθρο 1 τοῦ ν. 3812/2009 γιά τήν πρόσληψη ἐκκλησιαστικῶν ὑπαλλήλων μέσω Α.Σ.Ε.Π.). Διευκρινίζεται ἐπίσης ὅτι σέ ὅσες περιπτώσεις τά παραπάνω θρησκευτικά νομικά πρόσωπα λαμβάνουν ἐπιχορηγήσεις καί κάθε εἴδους χρηματοδοτήσεις ἀπό τό Κράτος ἤ εὐρωπαϊκούς πόρους ὑποχρεοῦνται νά ἀκολουθοῦν τήν κείμενη νομοθεσία δημοσίου δικαίου κατά τήν διαχείριση αὐτῶν τῶν χρηματικῶν ποσῶν (π.χ, ἀνάθεση συμβάσεων ἔργων) καί ὅτι ὑπάγονται στόν ἴδιο δημοσιονομικό ἔλεγχο, πού ὑπάγονται καί τά ἐπιχορηγούμενα κρατικά Ν.Π.Δ.Δ..». Τήν αὐτή ὅμως νομική προσωπικότητα μέ τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, δι' ἱστορικούς λόγους ἔχουν καί τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἰσραηλιτικές κοινότητες Ν. 2456/1920 (ΦΕΚ Α΄ 173) ΑΝ2544/1940 (ΦΕΚ Α΄287), ΑΝ 846/1946 (ΦΕΚ Α΄144), ΝΔ 301/1869 (ΦΕΚ 195), ΠΔ 182/1978 (ΦΕΚ Α΄40). Ὁ Ἀρχιραββῖνος διορίζεται καί ἀπολύεται διά Προεδρικοῦ Διατάγματος, τοῦ ἀναγνωρίζεται δικαίωμα ἐπιβολῆς φόρων κλπ, ἐνῶ οἱ τρεῖς Μουσουλμανικές Μουφτεῖες Ξάνθης, Κομοτηνῆς καί Διδυμοτείχου εἶναι «δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους» μέ πλήρη δικαιοδοτική ἁρμοδιότητα ἀσκουμένη κατά τίς ἐπιταγές τοῦ Μουσουλμανικοῦ δικαίου (Σαρία) (Νόμοι 1920/1991, 2345/1920, 3000/1924, 6344/1934, 372/1936). Ὁ Μουφτής «ἀσκεῖ δικαιοδοσία μεταξύ Μουσουλμάνων Ἑλλήνων πολιτῶν τῆς περιφερείας του ἐπί γάμων, διαζυγίων, διατροφῶν, ἐπιτροπειῶν, κηδεμονιῶν, χειραφεσίας ἀνηλίκων, ἰσλαμικῶν διαθηκῶν καί τῆς ἐξ ἀδιαθέτου διαδοχῆς ἐφ'ὅσον οἱ σχέσεις ταῦται διέπονται ἀπό τόν Μουσουλμανικό Νόμο» (ἄρθρο 5 Νόμου 1920/1991 (ΦΕΚ 182 Α΄ 24.12.1990) ὅπως προβλέπει ἡ διεθνής Συνθήκη τῆς Λωζάννης τοῦ 1923 (ἄρθρα 14 καί 37-44). Κατά ταῦτα μέ ποῖο νόμιμο τρόπο θά ὑποβιβασθεῖ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σέ Νομικό Πρόσωπο ἰδιωτικοῦ δικαίου ἤ ἰδίου δικαίου (Θρησκευτικό Πρόσωπο) τοῦ Ν. 4301/2014 (ΦΕΚ Α΄ 223/17.1.2014) τήν στιγμή πού θά παραμείνουν Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου τό Κεντρικό Ἰσραηλιτικό Συμβούλιο τῆς Ἑλλάδος καί οἱ Ἰσραηλιτικές Κοινότητες καί δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες; Καί μέ ποῖο νομικό τρόπο κατ' ἐπιταγή τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος τοῦ Συντάγματος θά ὑποβιβασθοῦν οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες σέ Ν.Π.Ι.Δ., γιά νά παρακολουθήσουν τήν ὑποβάθμιση τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως πρότεινε καί ὁ Ἕλλογ. Πρόεδρος τῆς Ἕνωσης γιά τά Δικαιώματα τοῦ Ἀνθρώπου Καθηγητής κ. Κώστας Τσιτσελίκης (Ἐφημερίδα τῶν Συντακτῶν 3/10/2015) καί τήν ἴδια στιγμή θά διατηρήσουν τή δικαιοδοσία ὡς ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους ἀπονομῆς δικαίου σέ Ἕλληνες Μουσουλμάνους πολίτες; Κι ἀκόμη ὑφίσταται σήμερα νομική δυνατότης τροποποιήσεως τῆς Διεθνοῦς Συνθήκης τῆς Λωζάννης καί ὑποβαθμίσεως τῆς νομικῆς προσωπικότητος τῆς Μουσουλμανικῆς μειονότητος τῆς Ἑλλάδος πού δικαίως θά διεκδικήση πλέον τήν ἐκλογή ἀντί τοῦ διορισμοῦ ἀπό τό κράτος τῶν Μουφτήδων, ὅταν μάλιστα προκλητικά θέτει τό θέμα τῆς τροποποιήσεως ὁ Πρόεδρος τῆς γείτονος; Σήμερα τό Ἑλληνικό Δημόσιο ἀντιμετωπίζει διεθνῶς τό πολύ εὐαίσθητο νομικό θέμα τοῦ διορισμοῦ ἀντί τῆς ἐκλογῆς ἀπό τήν Μουσουλμανική μειονότητα, στηριζόμενο στό γεγονός ὅτι οἱ Μουσουλμανικές Μουφτεῖες εἶναι δημόσιες ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους καί ἔχει τό Δημόσιο τήν ἁρμοδιότητα τοῦ διορισμοῦ τῶν ἀσκούντων τήν σχετική δικαιοδοσία. Ἐάν ἡ Κυβέρνηση δέν ἔχει πρόβλημα μέ τήν «ἐκλογή» τῶν Μουφτήδων ἀπό τό Τουρκικό Προξενεῖο τῆς Κομοτηνῆς ἡ «Κοσοβοποίηση» τῆς Θράκης θά εἶναι θέμα ὀλίγων μηνῶν.

Αὐτοί πού ἐπιδιώκουν τόν λεγόμενο «διαχωρισμό» ἐπιζητοῦν:

Α. Ἡ Ἐκκλησία νά πάψη νά εἶναι ἡ ἐπικρατοῦσα θρησκεία τῶν Ἑλλήνων

Β. Οἱ Κληρικοί καί οἱ ἐργαζόμενοι σέ Αὐτήν νά μή ἔχουν κοινωνικά δικαιώματα,

Γ. Ἡ Ἐκκλησία νά μεταβληθῆ σέ ἕνα κοινό Σωματεῖο ἰδιωτικοῦ δικαίου,

Δ. Νά καταργηθοῦν οἱ Θεολογικές Σχολές στά Πανεπιστήμια καί ἡ Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση.

Ε. Νά καταργηθῆ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν στά Σχολεῖα, -ἤδη ὁ ἐπί τῆς Παιδείας Ὑπουργός ἀπεφάσισε καί δημοσίευσε στό ΦΕΚ τήν μετατροπή του σέ Θρησκειολογία ἐνῶ στή Χώρα μας εἶναι πολυομολογιακό μάθημα (Ν. 4386/11.5.2016)-, ἡ προσευχή καί ὁ Ἐκκλησιασμός.

Μέ ἕνα λόγο ἐπιδιώκεται ἡ περιθωριοποίηση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία γιά τούς ἐπιθυμοῦντας τόν λεγόμενο «διαχωρισμό» εἶναι ἄχρηστη μέσα στήν κοινωνία καί συνεπῶς ἕνας «διαχωρισμός» θά ὑποκρύπτει «κρυφό διωγμό» καί θά συνδράμει μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου ὥστε ἡ Ἐκκλησία νά ὁδηγηθῆ κατά τή γνώμη τους σέ μαρασμό. Οἱ «καλοί» ὅμως αὐτοί «πόθοι» στεροῦνται σοβαρότητος, γιατί ἀγνοοῦν τό πασίδηλο γεγονός ὅτι οἱ πολίτες εἶναι συγχρόνως καί θρησκευτικές προσωπικότητες καί δέν μποροῦν νά χωρισθοῦν στά δύο, ὥστε τό Κράτος νά πάρει τόν «πολίτη» καί ἡ θρησκεία τόν «θρησκευτικό πολίτη».

Τό αἴτημα τοῦ «διαχωρισμοῦ» χωρίς νά λαμβάνεται ἐπιπροσθέτως ὑπ' ὄψι ἡ ὀργάνωση τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας, τά μεγάλα γεωστρατηγικά καί γεωπολιτικά προβλήματα τῆς περιοχῆς μας, ὁ τρομακτικός φονταμενταλισμός τοῦ Ἰσλάμ, εἶναι τελικά μιά ἀφελής συνθηματολογία πού περιέχει μόνο ἄγνοια καί προκατάληψη. Τό μεγάλο ἐκσυγχρονιστικό καί μεταρρυθμιστικό θέμα τῆς Πολιτείας δέν εἶναι ὁ «διαχωρισμός» τοῦ Ἔθνους ἀπό τήν Ἐκκλησία, γιατί ὅπως προαναφέραμε μέ τό Σύνταγμα τοῦ 1975 ἔχουν καθορισθῆ οἱ διακριτοί ρόλοι Ἐκκλησίας καί Πολιτείας στά ὅρια τῆς ἐκκοσμίκευσης, ἀλλά ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ τέρατος τῆς Γραφειοκρατίας, τῆς ἀσυνέχειας τοῦ Κράτους, τῆς εὐνοιοκρατίας καί κομματοκρατίας καί τῆς σοβούσης ἠθικῆς σήψεως καί διαφθορᾶς.

Ἀδαῶς φερόμενοι οἱ ἐπιζητοῦντες τόν «διαχωρισμό» ἰσχυρίζονται ὅτι θά ἀπαλλαγῆ δι' αὐτοῦ ἡ Πολιτεία καί ἀπό τήν μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί θά ἰδιοποιηθῆ τήν Ἐκκλησιαστική λεγόμενη περιουσία, λησμονοῦν ὅμως ἀπαράδεκτα ὅτι ἀκόμη ἡ Ἑλλάδα ἀποτελεῖ Κράτος Δικαίου καί ὅτι τήν ἀπάντησι στούς «εὐσεβεῖς πόθους» τους ἔδωσε τό Εὐρωπαϊκό Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (Ε.Δ.Α.Δ) πού ὑποχρέωσε τήν Ἑλληνική Πολιτεία νά ἄρει τίς συνέπειες τῶν Νόμων 1700/1987 καί 1811/1988. Μέ τήν ἀπόφασι 10/1993/305/483-484/9.12.1994 τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων ἐπιλύεται ὁριστικά ἡ νομική θέση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέσα στήν Ἑλληνική Πολιτεία καί ἀναγνωρίζεται ἡ δικαιϊκή ἀρχή τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ εἰσαγωγικοῦ νόμου τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος «Ἡ ἀπόκτηση κυριότητας ἤ ἄλλου ἐμπράγματου δικαιώματος πρίν ἀπό τήν εἰσαγωγή τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικα κρίνεται κατά τό δίκαιο πού ἴσχυε ὅταν ἔγιναν τά πραγματικά περιστατικά γιά τήν ἀπόκτησή τους» καί δι' αὐτῶν οὐσίᾳ ἡ Σύμβασις τοῦ ἔτους 1952 μεταξύ Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. Ἑπομένως μέ τόν τυχόν «διαχωρισμό» Ἐκκλησίας καί Πολιτείας, ἐφ' ὅσον ἡ Χώρα ἐπιθυμεῖ νά βρίσκεται ἐντός τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καί νά εἶναι ὑποκείμενο τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ νομικοῦ πολιτισμοῦ καί Δικαίου θά πρέπει νά συνεχισθῆ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου κατά τίς συμβατικές ὑποχρεώσεις τῆς Χώρας ὡς ἀντίδοση γιά τό 96% τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας πού κατά καιρούς ἀπό τοῦ ἔτους 1833 μέ διαφόρους τρόπους διήρπασε, ἤ νά διακοπῆ ἡ μισθοδοσία τοῦ κλήρου καί νά ἐπιστραφῆ τό σύνολο τῆς περιουσίας ἀπό τοῦ ἔτους 1833, διά τήν νομικήν καί ἱστορικήν κατοχύρωσιν τῆς ὁποίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Ἱερώνυμος μέ τό περισπούδαστο Ἱστορικό πόνημά του «Ἡ ἀπάντησι τῆς Ἐκκλησίας στά μυθεύματα τοῦ Ἀντικληρικαλιστικοῦ Λαϊκισμοῦ» (Ἀθήνα 2016) ἀπέδειξε τήν ἀλήθεια, ἤ νά ἀποζημιωθῆ δι' αὐτήν ἡ Ἐκκλησία. Συνεπῶς ὁμιλοῦμε γιά τρισεκατομμύρια Εὐρώ πού καθιστᾶ τό γεγονός τῆς ἀμφισβητήσεως τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου ἐν συνδυασμῷ πρός τήν οἰκονομική πραγματικότητα, πλήρως ἀνεδαφικό. Θά πρέπει νά ἐπαναληφθῆ ὅτι τό Ἑλληνικό Κράτος ἄρχισε νά ἀπαλλοτριώνη αὐθαιρέτως δηλαδή χωρίς ἀποζημίωση καί ἀντίδοση, τήν ἀκίνητη περιουσία τῆς Ἐκκλησίας ἀρχικῶς διά τῶν ἐπεχ

Ἐπιβεβαίωσις τοῦ Ο.Τ. διὰ τὸ τέμενος

Ὁ Ο.Τ. ὑπεστήριξεν ὅτι ἡ Τουρκία ἐπιδιώκει νὰ ἐμπλακῆ εἰς τὸ τέμενος τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἐπεβεβαιώθη καθὼς εἰς δηλώσεις προέβη ὁ Τοῦρκος Ὑπουργὸς Εὐρωπαϊκῶν Ὑποδέσεων. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» τῆς 4ης Νοεμβρίου 2016:

««Ἡ κατασκευὴ τεμένους στὴν Ἀθήνα δὲν εἶναι ἀπειλὴ γιὰ τὴν ἑλληνικὴ ταυτότητα» ὑποστήριξε σὲ συνέντευξή του πρὸς τοὺς Τούρκους δημοσιογράφους ποὺ μεταδόθηκε ζωντανὰ ἀπὸ τὴν τουρκικὴ κρατικὴ τηλεόραση TRT ὁ ὑπουργὸς Εὐρωπαϊκῶν Ὑποθέσεων τῆς Τουρκίας Ὀμὲρ Τσελίκ, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὴν Ἀθήνα γιὰ ἐπίσημη ἐπίσκεψη. Ὁ Τοῦρκος ὑπουργὸς ἀνέφερε πὼς «σὲ μία εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα, ὅπως ὑπάρχει ἐκκλησία καὶ συναγωγὴ ἔτσι εἶναι φυσικὸ νὰ ὑπάρχει καὶ τζαμί»· Ὁ Τσελὶκ τόνισε πὼς «κάποιοι ρατσιστὲς ἔχουν εἰσβάλει στὸν χῶρο ὅπου θὰ κατασκευαστεῖ τὸ τέμενος. Τὸ τζαμὶ δὲν πρέπει νὰ ἀφεθεῖ στὴν ἐκμετάλλευση τῶν ρατσιστῶν». Ὅσο γιὰ τοὺς 8 Τούρκους ἀξιωματικοὺς ποὺ βρίσκονται στὴ Χώρα μας ἀπὸ τὶς 16 Ἰουλίου, ὁ Τσελὶκ ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίησή του πὼς ἡ Ἑλλάδα ἐξετάζει τὴν ὑπόθεσή τους καὶ τοὺς ἀντιμετωπίζει ὡς πραξικοπηματίες».

Εἰς τὸ στόχαστρον Τούρκων ὁ Ἀρχιεπίσκοπος

Αἱ προσφάτως δημοσίως ἐκφρασθεῖσαι ἐπιφυλάξεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν περὶ τῆς ἀνεγέρσεως τεμένους εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος ὄχι μόνον ἐπεκρίθησαν ἀπὸ ἐκκλησιομάχους ἀλλὰ καὶ ἔδεσαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τὸ στόχαστρον τουρκικῶν μέσων ἐνημερώσεως, γεγονὸς ποὺ ἐπιβεβαιώνει ὅτι ἔχει δίκαιον εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ ὁ Μακαριώτατος. Συμφώνως πρὸς τὸ ἱστολόγιον «Πενταπόσταγμα» τῆς 4ης Νοεμβρίου 2016:

«Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἑλλάδος μπῆκε ἐπίσημα στὸ στόχαστρο τοῦ τουρκικοῦ τύπου γιὰ τὴν δήλωσή του, μὲ τὴν ὁποία ζητᾶ «νὰ μὴ βιαστοῦμε γιὰ τὴν ἀνέγερση τεμένους στὴν Ἀθήνα», προσθέτοντας ὅτι ἔχει σοβαρὲς ἀνησυχίες σχετικὰ μὲ τὴν κατασκευὴ τοῦ οἰκοδομήματος αὐτοῦ. Τουρκικὴ ἐφημερίδα γράφει ὅτι, "μιλώντας σὲ μία πανεθνικὴ μετάδοση τηλεοπτικοῦ καναλιοῦ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, δήλωσε ὅτι τὰ πρόσφατα γεγονότα ἔχουν ἀλλάξει τὶς ἀπόψεις του σχετικὰ μὲ τὴν ἀνέγερση τεμένους στὴν Ἀθήνα, ἀναφερόμενος στὴν πρόσφατη εἰσροὴ προσφύγων καὶ τὶς σεχταριστικὲς συγκρούσεις σὲ ὅλες τὶς χῶρες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς". Ὁ ἴδιος προέτρεψε τὶς ἑλληνικὲς ἀρχὲς νὰ περιμένουν μέχρι ἡ εἰκόνα γίνει «σαφέστερη» σχετικὰ μὲ τὴν κατάσταση τῶν μουσουλμάνων στὴν Ἀθήνα, πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνάληψη ὁποιασδήποτε κατασκευῆς, καὶ γνωρίζοντας κατὰ πόσο οἱ πρόσφυγες θὰ γίνουν μόνιμοι ἢ θὰ μετακινηθοῦν ἐκτὸς Ἑλλάδος. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, βρίσκεται πλέον στὸ στόχαστρο τῆς Τουρκίας ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ δήλωσε ὅτι τὰ τζαμιὰ θὰ μποροῦσαν νὰ ἀποτελέσουν κέντρα φονταμενταλιστικῶν ὁμάδων, ἐκφράζοντας παράλληλα τὴν ἀνησυχία του ὅτι ἡ Ἑλλάδα γίνεται «ὅλο καὶ λιγότερο Χριστιανικὴ καὶ ἑλληνική»».

Ὁ Σεβ. Χίου πρὸς τὴν ΔΙΣ διὰ τὸν Ἐρντογάν

Παραθέτομεν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Σεβ. Χίου πρὸς τὴν ΔΙΣ:

«Ὡς Ἀρχιερεύς, ὅστις Χάριτι τῆς Τρισηλίου Θεότητος διαποιμαίνω μετὰ ζήλου κατ' ἐπίγνωσιν ἀκριτικήν, ἁγιοτόκον, μαρτυρικὴν καὶ ἡρωικὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀρχιπελάγους, τῆς θαλάσσης «ποὺ ἀκόμη καὶ τὰ κύματα μιλοῦν ἑλληνικὰ» (Ὀδ. Ἐλύτης), ἤτοι τῆς Χίου, τῶν Ψαρῶν καὶ τῶν Οἰνουσσῶν, μετ' ἐκπλήξεως ἐντόνου καὶ πικρίας βαθυτάτης ἐπληροφορήθην τὰς ἄνευ ἱστορικοῦ ἐρείσματος δηλώσεις τοῦ Τούρκου Προέδρου Ρετζὲπ Ταγὶπ Ἐρντογάν, τὰς ἀφορώσας τοῦτο μὲν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδος, τοῦτο δὲ εἰς τὴν ἐθνικὴν ταυτότητα τῶν κατοίκων τῶν ὡς ἄνω περιρρύτων καὶ ναυσικλυτῶν νήσων ἡμῶν.

Ὁ ἡγέτης τῆς γείτονος χώρας διὰ τῶν λόγων του ἡμφεσβήτησε συνθήκας διεθνεῖς, αἵτινες διέπουν τὰς σχέσεις τῶν δύο χωρῶν καὶ συμβάλλουν εἰς τὴν εἰρηνικὴν γειτνίασιν αὐτῶν. Ἠγνόησε τὴν ἀπ' αἰώνων ἀναντίρρητον ἱστορικὴν πραγματικότητα, τὴν μὴ ἀναθεωρουμένην, ὡς διαλαμβάνεται εἰς ἀπάσας τὰς ἱστορικὰς πηγάς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐγχειρίδια, τὰ τεθησαυρισμένα εἰς τὰς βιβλιοθήκας ἁπάντων τῶν περιωνύμων Πανεπιστημίων τοῦ πλανήτου τῆς γῆς. Ἠμφεσβήτησε τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῶν ὀστέων τῶν προγόνων ἡμῶν, ὧντινων οἱ τύμβοι «τὰ ὅρια τῆς Πατρίδος γῆς φυλάττουσι». Ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ ὅτι αἱ φωναί, αἱ ὁποῖαι ἠχοῦσιν εἰς τὰ ὦτά του, εἶναι τὰ λυρικὰ κείμενα τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφοῦς ἀπὸ τὴ Λέσβον, οἱ ἐπικοὶ στίχοι τοῦ Ὁμήρου ἀπὸ τὴν Χίον, τὰ μαθηματικὰ θεωρήματα τοῦ Πυθαγόρου ἀπὸ τὴν Σάμον, αἱ ἰατρικαὶ πραγματεῖαι τοῦ Ἱπποκράτους ἀπὸ τὴν Κῶ καὶ ἡ Σοφόκλειος ἀναφορὰ περὶ τοῦ Φιλοκτήτου ἀπὸ τὴν Λῆμνον. Φωναὶ εἰς γλῶσσαν χιλιάδων ἐτῶν ΕΛΛΗΝΙΚΗ: «τὴν γλώσσα μου ἔδωσαν Ἑλληνική, τὸ σπίτι φτωχικὸ στὶς ἀμμουδιὲς τοῦ Ὁμήρου, μονάχη ἔγνοια ἡ γλώσσα μου στὶς ἀμμουδιὲς τοῦ Ὁμήρου» (Ὀδ. Ἐλύτης).

Ὅθεν, ὡς πατὴρ πνευματικὸς τῶν ἐν συνόλῳ Ὀρθοδόξων Χριστιανικῶν καὶ Ἑλληνικῶν πληθυσμῶν τῶν νήσων τῆς ἐμπεπιστευμένης μοι Θεοσώστου Ἐπαρχίας, Μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, παρακαλῶ Ὑμᾶς, ὅπως ἐξ Ὑμῶν ἐκπορευθῇ λόγος πατρικὸς καὶ λόγος στηρίξεως καὶ ἐνισχύσεως τῶν ποιμνίων ἡμῶν, τῶν ἐμμενόντων, ἐν οἷς ἔμαθον καὶ ἐπιστώθησαν, ἀλλὰ καὶ ἀναμενόντων ἀπὸ τῆς Πρωτευούσης τῆς Πατρίδος ἡμῶν τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἔχουσιν τὴν συμπαράστασιν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν συνέχισιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ, ἐθνικοῦ, κοινωνικοῦ, φιλανθρωπικοῦ, πολιτιστικοῦ καὶ οἰκονομικοῦ ἀγῶνος των, πρὸς δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ καὶ προάσπισιν τῆς ἐνδόξου Ἑλλάδος».

Κοινὸν μέτωπον Ἐκκλησίας Ἑλλάδος - Κρήτης

Συνῆλθεν ἡ ΔΙΣ ἀπὸ τὴν 1ην ὥς καὶ τὴν 3ην Νοεμβρίου. Παρὼν ἦτο καὶ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ κοινὸν μέτωπον ἀπέναντι πρὸς τὴν Πολιτείαν. Βεβαίως, αὐτὴ ἡ κίνησις εἶναι ἀξία ἐπαίνου. Ὅμως ὅσον ὑπάρχει διοικητικὴ διαίρεσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τόσον δὰ ὑφίστανται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν κίνδυνοι διαφοροποιήσεων καὶ διαιρέσεων…

«Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνέκρινε τὸ ἀναλυτικὸ πρόγραμμα Ἡμερίδος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Γάμου, Οἰκογενείας, Προστασίας Παιδιοῦ καὶ Δημογραφικοῦ Προβλήματος, ἡ ὁποία θὰ πραγματοποιηθεῖ στὴ Λαμία τὴν 14η Νοεμβρίου ἐ.ἔ. μὲ θέμα: «Προβληματισμοὶ γιὰ τὸ Γάμο καὶ τὴν Οἰκογένεια στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία».

Τὴν ἑπομένην ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος καὶ τὰ Μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ὑποδέχθηκαν τὴν Ἀντιπροσωπία τῆς Ἡμιαυτονόμου Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, τὴν ὁποία ἀποτελοῦσαν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Γορτύνης καὶ Ἀρκαδίας κ. Μακάριος καὶ Πέτρας καὶ Χερρονήσου κ. Γεράσιμος. Στὴν κοινὴ σύσκεψη συνεξετάσθηκαν ζητήματα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ προβληματισμοῦ στοὺς τομεῖς: 1) Σχέσεων Ἐκκλησίας – Κράτους, 2) Στελέχωσης τῆς Ἐκκλησίας, 3) Διαχείρισης τῶν οἰκονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας, 4) Φιλανθρωπίας καὶ κοινωνικῶν δομῶν, καὶ 5) Τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Στὶς δηλώσεις του ὁ Μακαριώτατος ἐπεσήμανε ὅτι πάντοτε ὑπῆρξε ἐπικοινωνία καὶ συνεργασία τῶν δύο Ἐκκλησιῶν στὰ θέματα αὐτὰ καὶ σήμερα μᾶς δόθηκε καὶ πάλι ἡ εὐκαιρία νὰ ἀνταλλάξουμε ἀπόψεις. Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης τόνισε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης συμφωνεῖ καὶ συμπορεύεται μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σὲ θέματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἑπομένην ἡ ΔΙΣ ἀποφάσισε τὴν ἔκτακτη σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 23η καὶ 24η Νοεμβρίου ἐ.ἔ...».

Σεβ. Καλαβρύτων: «Ὁ πρ. Κίτρους φεύγει...»

Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου ὁ Σεβ. Καλαβρύτων ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἀσθενείας τοῦ πρ. Κίτρους. Ὁ Σεβασμιώτατος θέτει τελικῶς ἐν γένει τὸ ζήτημα τῆς καταλήξεως ὅσων Μητροπολιτῶν παραιτοῦνται. Παραθέτομεν μικρὸν τμῆμα τῆς ἐπιστολῆς:

«Εὑρισκόμενος ψυχικὰ σὲ ἀπόγνωση, ἀπευθύνομαι εὐλαβῶς μέν, ἀλλὰ καὶ εὐθαρσῶς, πρὸς Ὑμᾶς, γιὰ νὰ Σᾶς πληροφορήσω, ὅτι ὁ ἐν Χριστῷ Ἀδελφός μας Μητροπολίτης τέως Κίτρους κ. Ἀγαθόνικος Φατοῦρος ἀργοπεθαίνει ἐγκαταλελειμμένος ἀπὸ τὴν Μητέρα Ἐκκλησία! Ἀπὸ τὴν Μητέρα Ἐκκλησία, λέγω, καθ' ὅσον δὲν ἔπαυσα νὰ καταγγέλλω συγκεκριμένα περιστατικὰ ἀδιαφορίας ἐκ μέρους τοῦ διαδόχου Του Μητροπολίτου Κίτρους κ. Γεωργίου, τὰ ὁποῖα ὅμως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέρριψε στὸν κάλαθο τῶν ἀχρήστων!..., ἀπευθυνόμενος σήμερα πρὸς Ὑμᾶς ΔΕΝ ΖΗΤΩ ΠΛΕΟΝ ΤΗΝ ΥΜΕΤΕΡΑΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ πρὸς ἕνα πάσχοντα ἐν Χριστῷ Ἀδελφό μας. Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ καταγράψω, γιὰ τὴν ἱστορία καὶ μόνον, τὴν ἐπιδεικνυομένην ἀστοργίαν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι -ἔπειτα ἀπὸ μία πολυχρόνιο θυσιαστικὴ πορεία ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας-, ἐὰν καὶ ὅταν παραιτηθοῦν ἀπὸ τὸν ἀρχιερατικό τους Θρόνο, ἐγκαταλείπονται στὴν τύχη τους! Νὰ θέσω τὸ πρόβλημα καὶ νὰ Σᾶς θέσω ἐνώπιον τῶν εὐθυνῶν Σας ἔναντι τῆς ἱστορίας»

Οἱ «ἱεροὶ κεραυνοὶ» τοῦ Ἱερώνυμου κατὰ Φίλη μέσῳ... Φαναρίου

Τοῦ κ. Δήμου Βερύκιου

Οἱ «ἱεροὶ κεραυνοὶ» τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἱερώνυμου κατὰ τοῦ τέως ὑπουργοῦ Παιδείας Νίκου Φίλη ἔρχονται νὰ φωτίσουν ὁρισμένες ἀθέατες κινήσεις στὴ διπλωματικὴ σκακιέρα, ποὺ ἀναπόφευκτα θὰ ἐπηρεάσουν τὰ μελλούμενα στὴν εὐρύτερη περιοχή μας. Οἱ γνωρίζοντες περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων θεωροῦν ὅτι ἡ αἰτία τῆς ἐπίθεσης Ἱερώνυμου κατὰ Φίλη δὲν ἔχει νὰ κάνει τόσο μὲ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ὅσο μὲ τὸν δίαυλο ἀπευθείας ἐπικοινωνίας ποὺ εἶχε ἀποκτήσει ὁ τέως ὑπ. Παιδείας μὲ τὸ Φανάρι μέσῳ τοῦ μητροπολίτη Ἀδριανουπόλεως, Ἀμφιλοχίου Στεργίου!

Οἱ «κεφαλὲς» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θεωροῦν ὅτι ὁ Ἀμφιλόχιος, τὸ «μάτι» καὶ τὸ «αὐτὶ» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη Βαρθολομαίου στὴν Ἀθήνα, εἶχε ἀποκτήσει... ἐπικίνδυνες παρέες, τὸν Νίκο Φίλη καὶ τὸν Γιῶργο Κατρούγκαλο, καθὼς καὶ ἕνα διοικητὴ κρατικῆς ὑπηρεσίας ποὺ ἀναφέρεται ἀπευθείας στὸν πρωθυπουργὸ καὶ τοῦ ὁποίου ἕνα ἐκ τῶν μυστικῶν γραφείων βρίσκεται στὸ Κολωνάκι, δίπλα στὸ γραφεῖο τοῦ Πατριαρχείου. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Ἱερώνυμος φαίνεται ὅτι περίμενε στὴ «γωνία» τοὺς δύο «Φαναριῶτες» ὑπουργοὺς, γιὰ νὰ τοὺς ἀλλάξει τά... φῶτα. Εἶναι γνωστὴ ἡ κόντρα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μὲ τὸ Φανάρι, ποὺ ἐπιδιώκει νὰ ἀποκοποῦν ἀπὸ τὸν κορμὸ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας οἱ 36 μητροπόλεις τῶν περιοχῶν ἐκείνων ποὺ ἀπελευθερώθηκαν μετὰ τὸ 1912, καὶ τὸ 1928 τὸ ἴδιο τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο παραχώρησε τὴ διοίκηση τους στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ κράτησε τὴν πνευματική τους δικαιοδοσία.

Παλαιότερα εἶχε ἀποσταλεῖ σκληρὴ ἐπιστολὴ τοῦ Βαρθολομαίου πρὸς στὸν Ἱερώνυμο, ποὺ τοῦ ζητοῦσε νὰ μὴ παρεμβαίνει στὶς συνομιλίες ποὺ διεξάγονται μεταξὺ Φαναρίου καὶ ἑλληνικῆς κυβέρνησης, ἐπιστολὴ ποὺ εἶχε ἐκληφθεῖ ὡς ἀπάντηση σὲ προγενέστερη καταγγελία τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὸν ἐπικεφαλῆς τοῦ γραφείου τοῦ Φαναριοῦ στὴν Ἀθήνα, τοῦ Ἀμφιλοχίου, ποὺ στόχευε σὲ ἀναβάθμιση τοῦ γραφείου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου στὴν Ἀθήνα σὲ Ἐξαρχία!

Φόβοι καὶ διαβεβαιώσεις

Ἡ ἀνησυχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος γιὰ διοικητικὴ διχοτόμησή της παραμένει παρὰ τὴ γραπτὴ διαβεβαίωση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατὰ τὴν Πανορθόδοξο Σύνοδο τῆς Κρήτης, ὅτι δὲν προτίθεται στὴν παροῦσα φάση νὰ ἐγείρει θέμα «Νέων Χωρῶν». Τὸ Πατριαρχεῖο καθησυχάζει τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν ὅτι οἱ μητροπόλεις τῶν «Νέων Χωρῶν» θὰ παραμείνουν στὴ δική της δικαιοδοσία! Ὡστόσο ἡ καχυποψία τῶν ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων τῶν Ἀθηνῶν γιὰ τὶς πραγματικὲς προθέσεις τοῦ Φαναριοῦ δὲν ἔχει ἐξαλειφθεῖ, καθὼς ἀρκετοὶ ἐντάσσουν τὸ σχέδιο Βαρθολομαίου γιὰ «κανονικὴ δικαιοδοσία» τῶν μητροπόλεων τῶν «Νέων Χωρῶν» στὴν Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως στὰ γεωπολιτικὰ σχέδια ποὺ προωθοῦν οἱ ΗΠΑ στὴν περιοχὴ καὶ ἐνδεχομένως ἔχουν σχέση καὶ μὲ τὶς κινήσεις Ἐρντογάν μετὰ τὸ ἀποτυχημένο πραξικόπημα! Τί ἐννοοῦν; Ὁ μὲν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐπιδιώκει διοικητικὰ νὰ ἀβγατίσει τὴν Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινούπολης, ἡ ὁποία νὰ ἁπλώνεται σὲ ὅλη τὴ Βόρεια Ἑλλάδα καὶ τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, θέλει δηλαδὴ νὰ συγκροτήσει τὸ «Βατικανὸ» τῆς Ὀρθοδοξίας μὲ ἕδρα τὴν Κωνσταντινούπολη! Ὁ δὲ πρόεδρος τῆς Τουρκίας ἐπιχειρεῖ τὴν ἀνασύσταση τοῦ Σουλτανάτου τῆς Κωνσταντινούπολης καὶ τὴ δημιουργία εὐρωπαϊκοῦ ἰσλαμικοῦ τόξου, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη ὡς τὰ μικρασιατικὰ παράλια.

Ἔνθερμοι ὑποστηριχτὲς τῆς δημιουργίας δύο ἰσχυρῶν θρησκευτικῶν πυλώνων, τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἰσλαμισμοῦ, μὲ ἕδρα τὴν Κωνσταντινούπολη, ἐμφανίζονται οἱ Ἀμερικανοί, ποὺ προσδοκοῦν σὲ ἁρμονικὴ σχέση μωαμεθανῶν καὶ χριστιανῶν πρωτίστως σὲ οἰκονομικὸ-ἐμπορικὸ ἐπίπεδο, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν τὸ «ἀσφαλὲς σύνορο» τῆς Εὐρώπης. Ἡ παρέμβαση τοῦ ἀμερικανικοῦ παράγοντα πρὸς τὴν ἐνίσχυση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔγινε ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν ἱεραρχῶν ποὺ συμμετεῖχαν στὴν Πανορθόδοξο Σύνοδο.

Στὸ πνεῦμα αὐτὸ φαίνεται ὅτι κινοῦνται καὶ οἱ παρεμβάσεις τοῦ Ἀνθίμου, ὁ ὁποῖος ξάφνιασε μὲ τὴν δήλωση περὶ ἀναθεώρησης τῆς Συνθήκης τῆς Λωζάννης, ποὺ θέτει ἐμμέσως πλὴν σαφῶς ὁ Ἐρντογάν. Ὁ μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως, ποὺ φαίνεται ὅτι εἶναι σὲ ἀνοιχτὴ γραμμὴ μὲ τὸ Φανάρι, λέει ὅτι: «Γιὰ ἐμᾶς ἡ Συνθήκη τῆς Λωζάννης ἦταν ἐπαίσχυντη. Ἂν ὁ Ρετζὲπ Ταγὶπ Ἐρντογάν θεωρεῖ ὅτι δὲν ὠφέλησε καὶ τὴ χώρα του, ἀπορῶ πῶς τὸ θυμήθηκε τώρα, λίγα χρόνια πρὶν τὴν ἐκπνοή της. Ἐξάλλου τὸ ἀμερικανικὸ Κογκρέσσο κατήργησε τὴ Συνθήκη τῆς Λωζάννης μὲ μία ψηφοφορία στὶς 18 Ἰανουαρίου 1927 (...)». Ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν φοβᾶται μὴ τυχὸν οἱ ΗΠΑ ἀσκήσουν πίεση στὴν κυβέρνηση γιὰ ἀλλαγὴ τοῦ ὑφιστάμενου καθεστῶτος ποὺ διέπει τὶς μητροπόλεις τῶν «Νέων Χωρῶν». Ὁ Ἱερώνυμος ἐπιτέθηκε στὸν Ν. Φίλη καὶ στὸν ἐκπρόσωπο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη στὴν Ἀθήνα, μητροπολίτη Ἀδριανουπόλεως Ἀμφιλόχιο, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀγαστὴ συνεργασία. Τυχαῖο;

Τὸ Φανάρι ἀπαιτεῖ ἡ ἐπιλογὴ νέων μητροπολιτῶν στὶς «Νέες Χῶρες» νὰ γίνεται σὲ συνεννόηση μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, ἀλλιῶς ἀπειλεῖ μὲ ρῆγμα! Ἤδη... ἀκονίζουν τὰ μαχαίρια γιὰ μία μητρόπολη, καθὼς θὰ παραστεῖ ἡ ἀνάγκη ἀντικατάστασης τοῦ ὑπέργηρου μητροπολίτη.

Διαχωρισμός

Ὁ Ἄνθιμος κάνει ἕνα ἀξιοπρόσεκτο διαχωρισμὸ μεταξύ τοῦ «ἰσλαμικοῦ κινδύνου» στὸ Λεκανοπέδιο ἀπὸ τοὺς μωαμεθανοὺς τῆς Θράκης. «Μερικοὶ μὲ ρωτοῦν ἂν οἱ Θρακιῶτες μουσουλμάνοι εἶναι πρόβλημα. Ἀπαντῶ εὐθέως "ὄχι"! Πρόβλημα εἶναι οἱ μουσουλμάνοι στὸ Λεκανοπέδιο...». Στὸ σημεῖο αὐτὸ δῶστε προσοχὴ στὴν ἄποψη ποὺ διατυπώνει γιὰ τὴν πορεία τῶν σχέσεων χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων τῆς Θράκης: «Οἱ νουνεχεῖς, ἔνθεν κακεῖθεν, ἐπιμένουμε ὅτι πρέπει νὰ ἔχει ἀκλινῆ προσανατολισμὸ καὶ νὰ ἀποτελεῖ "μοντέλο συνύπαρξης" σὲ μία Εὐρώπη, ποὺ λίγο ἀπέχει ἀπὸ τὸ νὰ ἐκφράσει δημόσια τὴν ἰσλαμοφοβία της, μὲ ὅ,τι αὐτὸ θὰ συνεπάγεται». Στὴ «λογική» τοῦ μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως κινεῖται καὶ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς μὲ 2,5 ἑκατομμύρια marous καὶ τὶς πανίσχυρες διασυνδέσεις στὰ κέντρα λήψης τῶν ἀποφάσεων.

Πηγή: ΕΘΝΟΣ 06.11.2016

Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν: «Δὲν ὑπάρχει στὴν ποιμαντική τῆς Ἐκκλησίας, ἡ λέξη χωρισμός»

Εἰς τὴν ἐκπομπὴν «Ἱστορίες» τοῦ ΣΚΑΪ ὡμίλησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, ὁ ὁποῖος μεταξὺ ἄλλων περιέγραψε τὸν τ. Ὑπουργὸν Παιδείας, Νίκο Φίλην, ὡς «προβληματικὸ ἄνθρωπο». Αὐτὸ ὡδήγησε τὸν Πρωθυπουργὸν εἰς τὸν ἀνασχηματισμὸν νὰ μὴ συμπεριλάβῃ τὸν κ. Φίλην. Παραθέτομεν σύνοψιν τῆς συνεντεύξεως ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα skai.gr τῆς 2ας Νοεμβρίου 2016:

«Προβληματικὸς καὶ ἀσυνεπὴς ὁ Φίλης»

Στὴν ἐρώτηση σχετικὰ μὲ τὸ «πῶς φτάσαμε σὲ τόσο μεγάλη ἔνταση μὲ ἀφορμὴ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν μὲ τὴν κυβέρνηση», ὁ κ. Ἱερώνυμος ἐξαπέλυσε βολὲς κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ Παιδείας, λέγοντας ὅτι «ὁ κ. Φίλης εἶναι ἕνας προβληματικὸς ἄνθρωπος» καὶ πὼς «ἄλλα λέει τὸ βράδυ, ἄλλα λέει τὸ πρωί. Εἶναι ἀσυνεπής. Καὶ τὸ λέω αὐτὸ ὡς Ἀρχιεπίσκοπος. Εἶναι ἀσυνεπὴς στὶς σχέσεις του καὶ στὰ λόγια του. Ἑπομένως ἀπὸ μία τέτοια σχέση δὲν περιμένει κανεὶς καλοὺς καρπούς».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρόσθεσε: «Ὁ λαὸς τοὺς ψήφισε, ὁ λαὸς θὰ ἀπολαύσει τὰ καλὰ καὶ τὰ κακὰ καὶ στὸ συγκεκριμένο θέμα, ποιὸ λόγο ἔχει ὁ πρωθυπουργός, ἡ Ἀριστερά, ὁ Κομμουνισμὸς -ἂν θέλετε- νὰ ἔχει λόγο στὰ ἐκκλησιαστικὰ πράγματα; Ὁλόκληρη ἱστορία ποιὸς θὰ πάρει τὸ παγκάρι τῆς Εὐαγγελιστρίας, τοῦ Ναοῦ τῆς Τήνου. Καὶ τὴν καλύτερη ἀπάντηση τὴν ἔδωσε τὸ ΚΚΕ. Καὶ ἀπὸ τὰ κόμματα ὅλα τὸ ΚΚΕ. Ὁ κ. Κουτσούμπας. Καὶ τὸν συγχαίρω ἀπὸ αὐτὴ τὴ θέση εἶπε "δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω ἕνα κομμουνιστικὸ κόμμα, μία Ἀριστερά, τί δουλειὰ ἔχει στὸ παγκάρι τῆς Ἐκκλησίας;"».

Συνέχισε λέγοντας: «Ὑπάρχει σύγχυση ἀποστολῆς καὶ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο. Ὁ κ. Φίλης θέλει νὰ ὁρίσει τί θὰ διδάσκονται τὰ παιδιὰ στὰ σχολεῖα. Ἔχει τὸ δικαίωμα ὡς ὑπουργὸς Παιδείας, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ πεῖ ποιὰ εἶναι ἡ πίστη της; Ὅταν βλέπει ὅτι ὅλα κατακρεμνίζονται καὶ στὸ θέμα τῆς Παιδείας καὶ στὸ θέμα τῶν σχέσεων, στὶς παραδόσεις μας, στὴν Ἱστορία. Δὲν ἔχει λόγο αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία νὰ πεῖ πῶς θέλει τὰ Θρησκευτικά;».

Συνέχισε λέγοντας: «Ἔχετε αὐτὲς τὶς ἀπόψεις, τὶς σεβόμαστε. Ἀκοῦστε καὶ τὶς ἀπόψεις τῆς Ἐκκλησίας, νὰ κάνουμε ἐπιτροπές, νὰ ὑπάρξει συμφωνία νὰ δημιουργηθεῖ ἕνα νέο βιβλίο. Ἡ ἄποψή μου εἶναι νὰ γίνει μία ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ μία ἐπιτροπὴ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ποὺ θὰ συνεργαστοῦν. Συμφωνήσαμε σὲ αὐτό».

«Δὲν ἔχουμε οὔτε ἀκραίους, οὔτε Ταλιμπάν»

Ἐρωτηθείς ἂν ὑπάρχουν ἀκραῖες φωνὲς στὴν Ἐκκλησία, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος εἶπε ὅτι «δὲν ἔχουμε οὔτε ἀκραίους, οὔτε Ταλιμπάν», ἐνῶ ἀνέφερε ὅτι «δὲν κάνει λάθος ὁ Ἀμβρόσιος, εἶναι λάθος ὁ τρόπος ποὺ τὰ λέει». «Οὔτε ἀκραίους ἔχουμε, οὔτε Ταλιμπάν. Ἔχουμε ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι βλέπουν μὲ ἕνα ἄλλο τρόπο πολλὰ θέματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸ καὶ θέλουν μία ἄλλη ἀντιμετώπιση», εἶπε χαρακτηριστικά.

Χωρισμὸς Κράτους – Ἐκκλησίας

Ὁ Ἀρχι